

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 58. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2018 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 58. posiedzeniu Senatu:

senatora Rafała Ambrozika	7
senatora Ryszarda Bonisławskiego.....	12
senatora Roberta Gawła.....	14
senatora Jana Hamerskiego.....	17
senatora Jana Marii Jackowskiego	19
senatora Stanisława Karczewskiego	22
senatora Roberta Mamątowa	25
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	28
senatora Grzegorza Peczkisa	41
senatora Mariana Poślednika.....	47
senatora Krystiana Probierza	68
senatorów Krystiana Probierza, Czesława Ryszki, Adama Gawędy, Andrzeja Kamińskiego, Andrzeja Misiółka, Leszka Piechoty, Michała Potocznego, Grzegorza Peczkisa, Bogusławy Orzechowskiej, Ryszarda Majera, Łukasza Mikołajczyka, Aleksandra Bobki, Wojciecha Piechy, Artura Warzochy oraz Tadeusza Kopia	70
senatora Czesława Ryszki	72
senatora Waldemara Sługockiego.....	78
senatora Artura Warzochy oraz senatora Rafała Ślusarza.....	83
senatorów Piotra Zientarskiego, Władysława Komarnickiego oraz Grażyny Sztark	87
senatora Piotra Zientarskiego	90

58. POSIEDZENIE SENATU

(15 marca 2018 r.)

Oświadczenie senatora Rafała Ambrozika

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej
oraz do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowni Państwo Ministrowie!

Bardzo ciekawy, ale niestety też i smutny raport przedstawiła ostatnio Najwyższa Izba Kontroli. Dotyczył on sytuacji w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, czyli placówkach, do których na podstawie orzeczeń sądowych kierowana jest tzw. trudna młodzież, wymagająca specjalnych działań wychowawczych. Najwyższa Izba Kontroli prześledziła losy ponad 400 wychowanków, którzy opuścili ośrodki wychowawcze w 2012 r., to, co się z nimi działo do 2017 r., czyli w ciągu 5 lat po wyjściu z ośrodka wychowawczego. Okazało się, że większość tych młodych ludzi, aż 60%, w ciągu 5 lat po wyjściu z ośrodka wychowawczego popadła w konflikt z prawem. Popętnili przestępstwa, byli sądzeni, niektórzy trafili do więzienia. Pobyt w ośrodku wychowawczym miał ich wychować, zmienić w dobrych ludzi, taki jest cel tego środka wychowawczego. Niestety, większość tych ludzi nie została sprowadzona na dobrą drogę, większość weszła na drogę złą.

Raport Najwyższej Izby Kontroli wskazuje, że do tych samych ośrodków trafia bardzo różna młodzież. Trafiają tam nierzadko młodzi ludzie, właściwie jeszcze dzieci, ale mocno już zdemoralizowane, które mają na swoim koncie czyny o charakterze przestępczym. I jednocześnie trafiają tam często dzieci zagubione, nie z własnej winy, mające problemy w domu, w szkole, nieradzące sobie w grupie.

Kontrola NIK wykazała, że niemal we wszystkich badanych ośrodkach dochodziło do przemocy silniejszych wychowanków wobec słabszych, że dochodziło do zachowań agresywnych, gwałtów, bójek, pobić, molestowań seksualnych. Zwłaszcza dla słabszych dzieci pobyt w takim miejscu może stać się prawdziwym piekłem.

NIK pisze, że brakowało adekwatnej do potrzeb wychowanków opieki psychologiczno-pedagogicznej. Do MOW kierowani byli nieletni wymagający szczególnych form opieki, ze względu na cechy osobiste, obciążenia psychiczne, ze skłonnościami do uzależnień od środków odurzających czy stosujący przemoc. Tymczasem pedagodzy i psychologowie zatrudnieni w skontrolowanych ośrodkach mogli poświęcić tygodniowo każdemu z wychowanków średnio nie więcej niż jedną godzinę. W skrajnych przypadkach było to zaledwie 19 minut. Zdaniem ekspertów trudno w tym czasie przeprowadzić skuteczną terapię, wspierać proces wychowania i resocjalizacji indywidualnie dostosowanymi zajęciami. Trudno się dziwić, że w takich warunkach ośrodki wychowawcze większości wychowankom niestety nie prostuje życia.

Uważam, że koncepcja ośrodków wychowawczych powinna być gruntownie przemyślana i zmieniona. One nie mogą być nadal wylęgarnią przestępczości, one muszą efektywnie pomagać w naprawieniu dróg życiowych tych młodych ludzi. Bo owszem, przestępców trzeba stanowczo karać, ale nie mniej stanowczo trzeba chronić młodych ludzi przed schodzeniem na złą drogę – dla ich dobra i dla naszego wspólnego bezpieczeństwa.

Proszę Państwa Ministrów o informację, czy w kontekście okoliczności ujawnionych przez raport NIK planowane są jakieś działania zmierzające do zmiany koncepcji funkcjonowania ośrodków wychowawczych. A przede wszystkim czy planuje się rzecz moim zdaniem zasadniczą – zaniechanie dotychczasowej praktyki kierowania do tych samych ośrodków młodzieży zdemoralizowanej, mającej na koncie czyny kryminalne, i młodzieży nieprzystosowanej? Bo wymieszanie tych dwóch grup wydaje się główną przyczyną porażki ośrodków w ich działaniach wychowawczych i sprawia, że zamiast miejscem wychowania, stają się one w dużej mierze wylęgarniami przestępczości.

Rafał Ambrozik

**Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 28 marca 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Rafała Ambroziaka złożone 15 marca 2018 r. podczas 58. posiedzenia Senatu RP w sprawie funkcjonowania młodzieżowych ośrodków wychowawczych.

Szanowny Panie Senatorze,
przedstawiciel resortu edukacji bierze czynny udział w pracach *Zespołu do przeprowadzenia analizy dotychczasowych regulacji prawnych w zakresie postępowania w sprawach nieletnich, dostosowania tych regulacji do obowiązujących obecnie standardów i wypracowania nowych rozwiązań prawnych*, powołanego Zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 marca 2017 roku. Planuje się, że Zespół zakończy pracę w I połowie 2018 roku.

Zadaniem Zespołu jest ocena obowiązujących przepisów dotyczących postępowania w sprawach nieletnich, wypracowanie rozwiązań prawnych w zakresie problematyki nieletnich ze szczególnym uwzględnieniem działań o charakterze resocjalizacyjnym zmierzających do realizacji celu wychowawczego, przy uwzględnieniu konieczności uregulowania w ustawie zagadnień, które obecnie regulowane są przepisami o charakterze wykonawczym.

Projektowane przepisy m.in. będą dookreślać środki, które może zastosować sąd rodzinny wobec nieletnich. W efekcie zmian do młodzieżowych ośrodków wychowawczych (MOW) będzie trafiać jednoznacznie określona grupa nieletnich.

W ocenie Ministerstwa Edukacji Narodowej ta zmiana będzie miała znaczący wpływ na jakość pracy z wychowankami.

Obowiązujące przepisy prawa oświatowego¹, zobowiązują MOW do zapewnienia wychowankom pomocy psychologiczno-pedagogicznej. W każdej placówce zatrudnia się psychologa i pedagoga, w wymiarze nie niższym niż pełny wymiar zajęć. W przypadku, gdy w MOW jest więcej niż 36 wychowanków, tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć realizowanych przez psychologa i pedagoga jest odpowiednio zwiększany. Zatem wsparcie nauczycieli specjalistów realizujących zadania z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej jest wystarczające. Nauczyciele i wychowawcy zatrudniani w MOW muszą posiadać odpowiednie kwalifikacje² do pracy w placówce.

Organy prowadzące placówki muszą dostosować funkcjonowanie MOW do ww. przepisów do 31 sierpnia 2020 roku.

Dodatkowo, Ośrodek Rozwoju Edukacji przygotował narzędzie do monitoringu stopnia wdrażania standardów funkcjonowania MOW wynikających z przepisów rozporządzenia *w sprawie publicznych placówek oświatowo-wychowawczych, młodzieżowych ośrodków wychowawczych, młodzieżowych ośrodków socjoterapii, specjalnych ośrodków szkolno-wychowawczych, specjalnych ośrodków wychowawczych, ośrodków rewalidacyjno-wychowawczych oraz placówek zapewniających opiekę i wychowanie*

¹ §24 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 sierpnia 2017 r. *w sprawie publicznych placówek oświatowo-wychowawczych, młodzieżowych ośrodków wychowawczych, młodzieżowych ośrodków socjoterapii, specjalnych ośrodków szkolno-wychowawczych, specjalnych ośrodków wychowawczych, ośrodków rewalidacyjno-wychowawczych oraz placówek zapewniających opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania* (Dz.U. poz. 1606).

² §16 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 1 sierpnia 2017 r. *w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli* (Dz.U. poz. 1575).

wanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania. Narzędzie będzie wykorzystane przez kuratorów oświaty, którzy w ramach sprawowanego nadzoru pedagogicznego będą monitorować wdrażanie standardów.

Ponadto, planowane jest kolejne szkolenie dla wizytatorów ds. specjalnych potrzeb edukacyjnych. Jednym z zagadnień omawianych na tym szkoleniu będzie funkcjonowanie MOW oraz wykorzystanie narzędzia do monitoringu badania standardów.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 21.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Rafała Ambrozika złożone podczas 58. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 marca 2018 r., dotyczące sytuacji nieletnich umieszczonych w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych w kontekście raportu Najwyższej Izby Kontroli, uprzejmie informuję.

Młodzieżowe ośrodki wychowawcze funkcjonują w systemie oświaty na podstawie art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. *Prawo oświatowe* (Dz. U. z 2017 r. poz. 59, z późn. zm.). Przeznaczone są dla dzieci i młodzieży niedostosowanych społecznie wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy, wychowania i resocjalizacji jako resocjalizacyjno-wychowawcze, a dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim jako resocjalizacyjno-rewalidacyjne. Podobnie jak inne placówki oświatowe, mogą być prowadzone przez podmioty publiczne i niepubliczne (art. 8 ust. 1 *Prawa oświatowego*).

W młodzieżowych ośrodkach wychowawczych mogą przebywać wyłącznie nieletni, wobec których sąd wydał, na podstawie ustawy z dnia 26 października 1982 r. *o postępowaniu w sprawach nieletnich* (t. j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1654 ze zm.), dalej: u.p.n., orzeczenie o zastosowaniu środka wychowawczego w postaci umieszczenia w młodzieżowym ośrodku wychowawczym.

Sądy orzekając środki wychowawcze albo środek poprawczy zobowiązane są kierować się przede wszystkim dobrem nieletniego, dążąc do osiągnięcia korzystnych zmian w jego osobowości i zachowaniu, co wynika z treści przepisu art. 3 u.p.n.

Przepis art. 3 u.p.n. formułuje wprost jedną z podstawowych zasad postępowania w sprawach nieletnich, a mianowicie zasadę kierowania się dobrem dziecka oraz zasadę indywidualizacji. W postępowaniu z nieletnim bierze się pod uwagę jego osobowość, a w szczególności wiek, stan zdrowia, stopień rozwoju psychicznego i fizyczne-

go, cechy charakteru, a także zachowanie się oraz przyczyny i stopień demoralizacji, charakter środowiska oraz warunki wychowania nieletniego. Ustalenie tych okoliczności pozwala na dobranie odpowiedniego środka oddziaływania.

Zgodnie z przepisem art. 6 pkt 9 u.p.n. wobec nieletniego sąd rodzinny może orzec umieszczenie w młodzieżowym ośrodku wychowawczym – jeżeli stwierdzi u nieletniego demoralizację lub gdy nieletni popełnił czyn karalny.

Umieszczenie w młodzieżowym ośrodku wychowawczym może nastąpić również tymczasowo – w toku postępowania w sprawie nieletniego (art. 26 u.p.n.).

W ustawie o postępowaniu w sprawach nieletnich nie ma dolnej granicy wieku nieletniego warunkującego stosowanie tego środka. Określona jest natomiast górna granica wieku nieletniego – zgodnie z art. 73 §1 u.p.n. umieszczenie w młodzieżowym ośrodku wychowawczym ustaje z mocy prawa z chwilą ukończenia przez nieletniego 18 roku życia. Wyjątkowo sąd rodzinny może przedłużyć pobyt pełnoletniego nieletniego w tej placówce do czasu zakończenia roku szkolnego (art. 73 §2 u.p.n.).

Decyzja, jaki środek wychowawczy należy zastosować wobec nieletniego należy zatem do sądu rodzinnego, po zasięgnięciu opinii opiniodawczego zespołu sądowych specjalistów (art. 25 §1 i 2 u.p.n.).

Uprzejmie informuję, że ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 23, z późn. zm.) określa jednoznacznie zakres nadzoru administracyjnego Ministra Sprawiedliwości nad działalnością administracyjną sądów.

Nadzór ten obejmuje analizę i ocenę prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów wewnętrznego nadzoru administracyjnego, wykonywanie czynności niezbędnych ze względu na wystąpienie uchybień w działalności administracyjnej sądów, a także czynności koniecznych do wykonywania zadań związanych z reprezentowaniem Rzeczypospolitej Polskiej przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, w zakresie spraw dotyczących działalności sądów (art. 37f §1 i 2 u.s.p.).

Zgodnie z przepisem art. 9b u.s.p. czynności nadzorcze nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli. Podmioty sprawujące nadzór administracyjny nie mają uprawnień do zmiany i uchylania zarządzeń bądź orzeczeń wydanych przez sąd albo nakazania podjęcia czynności przez sędziego.

Ocena prawidłowości postępowania sądowego w indywidualnej sprawie nieletniego oraz wydanego orzeczenia należy zatem wyłącznie do sądu drugiej instancji w toku postępowania odwoławczego.

Zakładanie i prowadzenie młodzieżowych ośrodków wychowawczych jest zadaniem własnym powiatu i stanowi element lokalnej strategii rozwiązywania problemów społecznych.

Niepubliczne młodzieżowe ośrodki wychowawcze mogą być natomiast zakładane i prowadzone przez osoby prawne i fizyczne.

Minister Sprawiedliwości odpowiedzialny jest natomiast za zakłady poprawcze i schroniska dla nieletnich, ponieważ zgodnie z regulacją art. 95 u.p.n. jest dla tych jednostek organem założycielskim i nadzorczym. Minister Sprawiedliwości zapewnia również warunki do ich funkcjonowania oraz dba o właściwy poziom oferty resocjalizacyjnej oraz odpowiednio wykwalifikowaną kadre.

Natomiast w zakresie funkcjonowania młodzieżowych ośrodków wychowawczych Minister Sprawiedliwości nie dysponuje uprawnieniami nadzorczymi, nie jest dla nich organem założycielskim oraz nie weryfikuje jakości ich oferty socjalizacyjnej i resocjalizacyjnej. Za prawidłowe działanie ośrodków, w tym za zapewnienie odpowiednio wykwalifikowanej kadry odpowiedzialne są ich organy założycielskie.

Odnosząc się do wskazanej przez Pana Senatora kwestii związanych z nieprawidłowościami stwierdzonymi przez Najwyższą Izbę Kontroli, w tym problemami z zachowywaniem się wychowanków młodzieżowych ośrodków wychowawczych, uprzejmie informuję, że Minister Sprawiedliwości zarządzeniem z dnia 28 marca 2017 r. powołał do życia Zespół do przeprowadzenia analizy dotychczasowych regulacji prawnych w zakresie postępowania w sprawach nieletnich, dostosowania tych regulacji do obowiązujących obecnie standardów i wypracowania nowych rozwiązań prawnych (Dz. Urz. MS z 2017 r., poz. 124 i 176).

Zadaniem Zespołu jest ocena aktualnie obowiązujących przepisów dotyczących postępowania w sprawach nieletnich, wypracowanie rozwiązań prawnych w zakresie problematyki z tego obszaru, ze szczególnym uwzględnieniem działań o charakterze resocjalizacyjnym zmierzających do realizacji celu wychowawczego, przy uwzględnieniu konieczności uregulowania w akcie rangi ustawowej zagadnień, które obecnie – nieprawidłowo – unormowane są w przepisach o charakterze wykonawczym.

Uprzejmie informuję, że Zespół prowadzi prace obszerne legislacyjne m.in. w zakresie rozszerzenia katalogu środków wychowawczych o nowy środek o charakterze izolacyjnym, który będzie mógł być stosowany również wobec nieletnich niepoddających się dotychczasowym oddziaływaniom wychowawczym podczas pobytu w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych.

Z poważaniem

Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Ryszarda Bonisławskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie zgłosiła się do mojego biura osoba, która wskazywała na wadliwość działań geodezyjnych i sądowniczych. Według relacji zainteresowanego działka katastralna, będąca jego własnością, została podzielona bez wiedzy i zgody właściciela gruntu przez uprawnionego geodetę, który według relacji właściciela nie miał żadnych podstaw do jej podziału.

Na podstawie decyzji starosty przyjęto nowo utworzoną działkę do zasobów administracyjnych, co było podstawą do wykreślenia jej z dotychczasowej księgi wieczystej. Wadliwie sporządzona mapa miała stać się podstawą do odebrania prawowitym właścicielom ich nieruchomości, to znaczy wykreślenia nieruchomości z ich księgi wieczystej bez żadnego uzasadnienia prawnego.

W związku z tym proszę o następującą informację: w jaki sposób można podważyć decyzję administracyjną przyjmującą do zasobów mapę geodezyjną do celów prawnych, która została sporządzona w wadliwy sposób?

*Z poważaniem
Ryszard Bonisławski*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 23 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 16 marca 2018 r. (znak: BPS/043-58-1592/18) dotyczącego oświadczenia złożonego przez senatora, pana Ryszarda Bonisławskiego, podczas 58. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie udzielenia informacji „w jaki sposób można podważyć decyzję administracyjną przyjmującą do zasobów mapę geodezyjną do celów prawnych”, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na to, iż zgodnie z art. 12b ust. 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2017 r. poz. 2101, z późn. zm.) właściwy organ Służby Geodezyjnej i Kartograficznej, do którego przekazane zostały zbiory danych lub inne materiały stanowiące wyniki prac geodezyjnych lub prac kartograficznych, potwierdza ich przyjęcie do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego wpisem do ewidencji materiałów tego zasobu. Wpis taki nie należy do czynności, o których mowa w art. 3 §2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r., poz. 1369), a zatem nie może być przedmiotem skargi. Czynność włączenia dokumentacji technicznej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego jest jedynie konsekwencją zbadania przez organ Służby Geodezyjnej i Kartograficznej zgodności przedstawionej mu przez geodetę dokumentacji geodezyjnej z obowiązują-

cymi w geodezji i kartografii przepisami prawa, w tym sprawdzenia jej poprawności i kompletności. Postępowanie w sprawie przyjęcia materiałów do powiatowego zasobu podejmowane jest w interesie publicznym i ma na celu kontrolę poprawności przekazywanych materiałów. Władztwo organu administracji publicznej zostało tu ograniczone jedynie do kontroli zgodności z przepisami prawa czynności wykonawcy prac geodezyjnych.

Korygowanie stanu ewidencyjnego powinno odbywać się przede wszystkim w ramach ściśle sformalizowanych procedur określonych w §19–57 rozporządzenia z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2016 r., poz. 1034, z późn. zm.). Uregulowania te zapewniają możliwość partycypacji w działaniach mających na celu ustalenie stanu ewidencyjnego wszystkim zainteresowanym podmiotom, a także określają szczegółowo postępowanie dowodowe mające doprowadzić do zgodności stanu ewidencyjnego ze stanem rzeczywistym. Kształtowanie tej materii w drodze orzeczenia sądu administracyjnego wydanego na skutek rozpoznania skargi indywidualnego podmiotu na jednostkową czynność przyjęcia dokumentu do zasobu geodezyjnego i kartograficznego stanowiłoby wyłom w przewidzianych ww. rozporządzeniem mechanizmach służących aktualizacji stanu prawnego i faktycznego nieruchomości, a tym samym sprzyjało niepewności prawa. W licznych rozstrzygnięciach sądów administracyjnych wyrażany jest pogląd, iż rejestr ewidencji gruntów i budynków jest wyłącznie odzwierciedleniem aktualnego stanu prawnego dotyczącego danej nieruchomości i ma charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny, co oznacza, że nie kształtuje nowego stanu prawnego nieruchomości, a jedynie potwierdza stan prawny nieruchomości zaistniały wcześniej. Jak wynika z §45 powołanego wyżej rozporządzenia dokonanie zmian w operacie ewidencyjnym jest zatem możliwe poprzez udokumentowanie przez osobę zainteresowaną rozbieżności pomiędzy danymi zawartymi w ewidencji, a rzeczywistym stanem prawnym i faktycznym gruntów. Starosta, jako przedstawiciel Skarbu Państwa, odpowiada za aktualność danych w ewidencji, o czym stanowi §44 powołanego rozporządzenia, przy czym wszelkie zmiany powinny być dokonane w oparciu o dane wynikające z odpowiednich opracowań (vide wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2017 r. I OSK 1174/17). Weryfikacja taka może nastąpić również z urzędu w trybie §54 ust. 1 rozporządzenia oraz art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

Zgodnie z art. 26 ust. 11 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. 2017 r. poz. 1007) podstawą oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej są dane z katastru nieruchomości, przez który należy rozumieć ewidencję gruntów i budynków prowadzoną przez starostów. Na podstawie art. 24 ust. 5 pkt 1 Prawa geodezyjnego i kartograficznego starosta wydaje właścicielowi nieruchomości wypis i wyrys z operatu ewidencyjnego. W wypadku wyrysu i wypisu koniecznego do dokonania wpisu w księdze wieczystej organ prowadzący ewidencję jest zobowiązany do uwierzytelnienia dokumentu (opatrzeniu stosowną klauzulą), nadając mu przez to moc dokumentu urzędowego.

Rozpoznając wniosek o wpis, sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej (art. 626⁸ §2 kpc). Weryfikacji orzeczeń sądowych, w tym wpisów do ksiąg wieczystych, można dokonywać w ramach kontroli instancyjnej sprawowanej wyłącznie przez sąd wyższego rzędu wskutek rozpatrywania środków odwoławczych, a więc z wykorzystaniem instrumentów procesowych przewidzianych w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 155 z późn. zm.).

Ocena prawidłowości nadzoru nad prowadzeniem państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego oraz weryfikacja orzeczeń sądowych pozostaje poza zakresem kompetencji Ministra Sprawiedliwości.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Roberta Gawła

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Nowa wersja Centralnej Ewidencji Pojazdów została uruchomiona 13 listopada 2017 r. Z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, że do dzisiaj tzw. CEPiK 2.0 nie działa prawidłowo.

Pracownicy wydziałów komunikacji i transportu starostw powiatowych, pomimo trudności związanych z systemem, dokładają wszelkich starań, aby klienci wydziałów byli obsługiwani na bieżąco. Niejednokrotnie z powodu występujących problemów przedłużano postępowanie administracyjne z uwagi na brak możliwości wprowadzenia w system.

Najczęściej występującymi problemami są: brak możliwości zwrotu tablic czasowych po przeprowadzeniu badania technicznego; przywrócenie do ruchu pojazdu po czasowym wycofaniu; brak możliwości zamówienia dowodu rejestracyjnego (wybrane przypadki); brak możliwości wydania dowodu rejestracyjnego (wybrane przypadki); po wydaniu decyzji o rejestracji pojazdu z jednoczesnym wydaniem dowodu rejestracyjnego oraz karty pojazdu system anuluje kartę pojazdu; brak możliwości przerejestrowania pojazdów, które nie widnieją w systemie.

Należy również podkreślić, iż problemy zgłaszane za pomocą platformy e-Helpdesk są rejestrowane, a następnie ich status jest zmieniany na „zgłoszenie zamknięte” bez rozwiązania problemu.

Uprzejmie proszę o podjęcie działań zmierzających do poprawy tego stanu rzeczy.

*Z wyrazami szacunku
Robert Gawł*

**Odpowiedź
MINISTRA CYFRYZACJI**

Warszawa, 19 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

Minister Cyfryzacji jako administrator danych i informacji zgromadzonych w centralnej ewidencji pojazdów wdrożył i odpowiada tylko za bazę centralną CEPiK 2.0. Do bazy centralnej architektonicznie przynależą interfejsy umożliwiające integrację z Systemami Dziedzinowymi eksploatowanymi przez Interesariuszy oraz aplikacje dostępowe.

Ministerstwo Cyfryzacji ściśle współpracuje z Centralnym Ośrodkiem Informatyki (COI) oraz pozostającymi poza nadzorem MC Wykonawcami systemu do obsługi spraw związanych z rejestracją pojazdów w Organach Rejestrujących (aplikacja SI Pojazd)¹ w celu jak najszybszego usunięcia pojawiających się błędów i ustabilizowania pracy systemu.

¹ Dostawcą oprogramowania dziedzinowego (aplikacja POJAZD) dla Organów Rejestrujących jest Polska Wytwórnica Papierów Wartościowych SA, która tworzy aplikację za pośrednictwem Wykonawcy – firmy DXC Technology Enterprise Services Polska Sp. z o.o.

Podczas okresu stabilizacji dokonano tylko po stronie centralnej kilkudziesięciu wdrożeń poprawek, które pozwoliły na poprawę kilkuset błędów i zmian. Liczba nowych wersji aplikacji SI Pojazd zapewnianej przez PWPW SA jest jeszcze większa i stopniowo wszystkie problemy są rozwiązywane.

Na dziś w przypadku niektórych spraw podstawowym problemem jest konieczność wykonywania w systemach informatycznych operacji na danych niskiej jakości, które przed uruchomieniem CEP 2.0 były wprowadzane do ewidencji. Skutkuje to niestety problemami w realizacji operacji nie tylko na poziomie generalnych rozwiązań, które są stopniowo stabilizowane, ale również wielu pojedynczych przypadków, które oznaczają bardzo znaczące zaangażowanie wykonawców po stronie MC i PWPW SA i niestety wymagają czasu.

Na podstawie dotychczasowych zgłoszeń od Użytkowników w zakresie trudności występujących w Organach Rejestrujących identyfikowanych zarówno w bazie centralnej systemu CEPiK 2.0 oraz systemie dziedzinowym, Ministerstwo Cyfryzacji wraz z COI, PWPW SA oraz firmą DXC w ostatnich tygodniach zintensyfikowało prowadzone dotychczas prace w zakresie naprawy pojawiających się błędów, przeprowadzając szeroką analizę i weryfikację zgłaszanych problemów. Efektem wyżej wskazanych prac jest wypracowanie planu naprawczego, realizowanego przez wspólny zespół do spraw kategoryzacji i opracowywania rozwiązań błędów oraz uzgodnienia planu usuwania zaległych problemów. Na dziś na liście jest 89 zidentyfikowanych w skali całego kraju problemów, których rozwiązanie pozwoli na zamknięcie większości zgłoszeń ze starostw. Zespół co dwa tygodnie przedstawia kolejną partię rozwiązań dla tych problemów. Wyniki tych prac są konsekwentnie prezentowane użytkownikom. W dniach 7, 13, 26 lutego oraz 9 i 26 marca 2018 r. przedmiotowe listy planowanych rozwiązań zostały rozdystrybuowane do wszystkich Organów Rejestrujących. Działania te w swoim zamiarze mają udroźnić czas realizacji spraw i obsługi interesantów w Wydziałach Komunikacji.

Ze względu na istniejące w dalszym ciągu rozbieżności pomiędzy bazą centralną a lokalnymi bazami aplikacji SI Pojazd zarządzanej przez PWPW, każdy obecnie identyfikowany problem analizowany jest indywidualnie. W związku z czym określenie konkretnej daty usunięcia wszystkich zgłoszonych problemów jest niezwykle trudne do zrealizowania. Niemniej zapewniam, że podstawową intencją MC pozostaje by jak najszybciej wyeliminować wszelkie błędy, które mogą utrudniać pracę w Organach Rejestrujących. Dodatkowo, realizując ustalenia planu naprawczego, przeprowadzono po stronie PWPW SA/DXC analizę zaległych zgłoszeń złożonych przez Użytkowników po uruchomieniu nowej wersji systemu i trwa opracowanie ostatnich rozwiązań dla incydentów z pierwszych tygodni wdrożenia.

W ramach realizowanego planu naprawczego Ministerstwo Cyfryzacji podjęło również działania mające na celu pogłębienie współpracy z Wydziałami Komunikacji w zakresie usuwania występujących niedogodności. W ramach tych czynności w wybranych Organach Rejestrujących odbywają się wizyty przedstawicieli MC, COI oraz Wykonawców SI Pojazd, których celem jest przede wszystkim wsparcie użytkowników oraz weryfikacja priorytetów w usuwaniu identyfikowanych trudności. Równocześnie rozpoczęte zostały spotkania Zespołu, w którego skład wchodzi wybrani przedstawiciele Starostw Powiatowych i Urzędów Miast z obszaru rejestracji pojazdów. Założeniem jest to, aby spotkania odbywały się cyklicznie, co poprzez analizę błędów, bieżące wypracowywanie planu naprawczego dla części zidentyfikowanych problemów wraz z określaniem terminów wdrożenia poszczególnych poprawek oraz omawianie propozycji zmian, które będą sukcesywnie wprowadzane po akceptacji przez przedstawicieli Zespołu, umożliwi bieżącą analizę możliwości poprawy jakości pracy w Wydziałach Komunikacji.

Wszystkie zgłaszane przez użytkowników i obywateli błędy powinny być procedowane zgodnie z obowiązującą *Procedurą zgłaszania incydentów w rozwiązaniu SI CEPiK 2.0*. Dedykowanym dla Użytkowników systemu CEPiK 2.0 w Organach Rejestrujących kanałem do zgłaszania problemów i trudności w obsłudze systemu jest platforma Help Desk aplikacji SI Pojazd, utrzymywana i administrowana przez firmę DXC. Każde zgłoszenie analizowane jest po stronie systemu dziedzinowego (aplikacja

SI Pojazd), a w uzasadnionych przypadkach problem jest kierowany również do weryfikacji w bazie centralnej systemu CEPiK 2.0. Niezbędne do implementacji poprawki są testowane w obydwu systemach. Natomiast monitowanie zgłoszeń, których realizacja przekracza oczekiwany czas naprawy, możliwe jest za pośrednictwem linii eskalacyjnej, zgodnie z *Procedurą obsługi eskalacji w rozwiązaniu CEPiK 2.0*.

Na dzień dzisiejszy proces stabilizacji zarówno po stronie MC jak i po stronie Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych SA i firmy DXC Technology Enterprise Services Polska Sp. z o. o. jest zaplanowany do końca czerwca. Skuteczność podejmowanych działań jest na bieżąco analizowana. Aktualny stan postępów, w szczególności liczba rozwiązanych zgłoszeń od początku wdrożenia nowej wersji systemu wskazuje, że plan w zakresie stabilizacji może zostać skutecznie zrealizowany. Jednocześnie należy wskazać, że bieżąca liczba zgłoszeń w związku z trudnościami w funkcjonowaniu systemu osiągnęła poziom sprzed wdrożenia CEPiK 2.0.

Z wyrazami szacunku

Marek Zagórski
MINISTER CYFRYZACJI

Oświadczenie senatora Jana Hamerskiego

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Ustawa z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji nałożyła na wszystkie gminy w Polsce obowiązek wydawania zaświadczeń stwierdzających, czy położona na ich terenie nieruchomość znajduje się na obszarze objętym rewitalizacją albo na obszarze objętym specjalną strefą rewitalizacji, mimo że wyznaczenie w drodze uchwały takich obszarów nie jest obowiązkiem, a uprawnieniem gmin. Prowadzi to do sytuacji, że gminy, które nie wyznaczyły w drodze uchwały takich obszarów, zostają zasypywane wnioskami, w szczególności na potrzeby obrotu nieruchomościami dla notariuszy, którzy są zobligowani ustalić status działki, aby w razie istnienia takiego obszaru dać gminom możliwość pierwokupu nieruchomości na niej położonej.

Większość gmin w Polsce nie wyznaczyła w drodze uchwały obszarów objętych rewitalizacją albo obszarów objętych specjalną strefą rewitalizacji. Konieczność wydawania stosownych zaświadczeń niejednokrotnie znacząco obciąża działalność niektórych wydziałów w urzędach, a na właścicieli nieruchomości nakłada dodatkowe niepotrzebne koszty związane z wydawaniem zaświadczeń, a także opóźnia obrót nieruchomościami ze względu na konieczność występowania do gmin o wydanie ww. zaświadczenia.

Postulowane jest zatem zwolnienie gmin, które nie wyznaczyły w drodze uchwały obszarów objętych rewitalizacją, od obowiązku wydawania stosownych zaświadczeń poprzez zastąpienie go zamieszczeniem w dziennikach urzędowych województw oświadczeń władz gminy o nieobjęciu gminy programami rewitalizacji. W takiej sytuacji proces weryfikacji statusu danej nieruchomości kończyłby się na tym etapie (jedynie gminy, w których zostały wyznaczone w drodze uchwały takie obszary, nadal byłyby zobowiązane do wydawania zaświadczeń). Społecznie pożądane jest zatem podjęcie odpowiednich działań legislacyjnych i wprowadzenie w ustawie o rewitalizacji zapisu, który umożliwi skorzystanie z proponowanego rozwiązania.

Jako senator RP wnoszę zatem o podjęcie działań legislacyjnych w celu zmiany ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji.

Z wyrazami szacunku
Jan Hamerski

Odpowiedź

Warszawa, 25 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Hamerskiego poniżej przedstawiam stanowisko Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju.

Podjęcie i prowadzenie działań rewitalizacyjnych w okresie ostatnich dwóch lat było szczególnie dynamiczne. Złożyło się na to nie tylko przyjęcie *Krajowej Polityki Miejskiej* oraz *Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju*, ale przede wszystkim uchwalenie ustawy o rewitalizacji w 2015 r. i przyjęcie nowych regulacji w zakresie przygotowywania i wdrażania programów rewitalizacji. W chwili obecnej Ministerstwo

Inwestycji i Rozwoju, jako odpowiedzialne za koordynację polityki w sferze rewitalizacji na poziomie centralnym, podjęło wysiłki okresowej analizy i oceny funkcjonowania systemu prowadzenia rewitalizacji w Polsce. Działania w tym zakresie prowadzone są wielotorowo: od instytucjonalnej współpracy resortu z Głównym Urzędem Statystycznym w powszechnym badaniu aktywności gmin w odniesieniu do rewitalizacji aż po szczegółowe raporty, ewaluacje i analizy poszczególnych przykładów skutecznych działań rewitalizacyjnych.

Jednym z kluczowych elementów prowadzonych przez Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju jest obserwacja i analiza stosowanych przepisów ustawy o rewitalizacji i instrumentów, które z niej wynikają. Prowadzone analizy powinny z jednej strony pokazać przebieg procesów rewitalizacji w kraju po wprowadzeniu ram prawnych i systemowemu umiejscowieniu rewitalizacji w procesach rozwojowych gmin. Z drugiej zaś strony należy objąć krytyczną analizą przyjęte rozwiązania i zaproponować udoskonalenia funkcjonującego systemu w tym zakresie.

Pragnę serdecznie podziękować Panu Senatorowi za włączenie się w dyskusję nad szczegółowymi rozwiązaniami prawnymi w tym zakresie. Jednocześnie zapewniam, że kwestie związane z wyznaczonymi obszarami rewitalizacji czy specjalnymi strefami rewitalizacji są jednym z wątków, które powinny być objęte badaniami ewaluacyjnymi, a wyniki szeroko przedyskutowane ze środowiskiem samorządowym oraz wśród pozostałych interesariuszy procesów rewitalizacji.

Z poważaniem

MINISTER
INWESTYCJI I ROZWOJU
Jerzy Kwieciński

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Od 1 kwietnia 2018 r. nauczyciele mają dostać podwyżki, średnie wynagrodzenie pedagogów ma wzrosnąć o 5,35%. Jednak zdaniem części środowiska nauczycielskiego faktyczna podwyżka wynagrodzeń w skali roku wyniesie 3,75%. Jest też podnoszony problem źródła finansowania podwyżek, duża ich część zostanie pokryta ze środków zlikwidowanej rezerwy celowej, co zmniejszy możliwości amortyzowania konieczności finansowania niespodziewanych wydatków związanych z realizacją zadań oświatowych państwa – w tym dodatkowych kosztów, jakie ponoszą samorządy w związku z reformą ustroju oświaty.

W związku z tymi wątpliwościami proszę o informację, czy podnoszone sprawy mają odzwierciedlenie w rzeczywistości.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 9 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Jana Marii Jackowskiego złożone na 58. posiedzeniu Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla nauczycieli.

Szanowny Panie Senatorze,

począwszy od 2018 roku rozpoczęto wprowadzanie planu podwyższenia wynagrodzeń nauczycieli o ok. 15,8% w ciągu trzech lat. Jest to porównywalne z przewidywanym w tym okresie wzrostem przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej – 15,9%. Od 1 kwietnia 2018 r. nastąpi wzrost wynagrodzenia średniego nauczycieli o 5,35%. Środki na ten cel przewidziane zostały w ustawie budżetowej na rok 2018. Kolejne etapy podwyższania płac nauczycielskich uwzględnione zostaną w ustawach budżetowych na 2019 r. i 2020 r.

Środki na wynagrodzenia nauczycieli zabezpieczone są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Głównym źródłem dochodów jednostek samorządu terytorialnego jest subwencja oświatowa. W ustawie budżetowej na rok 2018 część oświatowa subwencji ogólnej została zaplanowana w kwocie 43,075 mld złotych. Jest ona wyższa w stosunku do kwoty części oświatowej subwencji ogólnej uwzględnionej w ustawie budżetowej na rok 2017 o 1,166 mld zł, tj. o 2,8%. W kwocie subwencji uwzględniono m.in. dodatkowe środki w związku z podwyższeniem wynagrodzeń nauczycieli o 5% od 1 kwietnia 2018 r. (oraz dodatkowe zwiększenie kwoty bazowej dla nauczycieli, tj. o 0,35 pp. ponad poziom 5% podwyżki w związku z planowaną likwidacją dodatku mieszkaniowego).

Dodatkowo jeszcze w tym roku do puli środków na wynagrodzenia przesunięto środki, około 126 mln zł dotychczas wydankowane na dodatek mieszkaniowy dla uprawnionych nauczycieli.

Środki na podwyżki wynagrodzeń w szkołach prowadzonych przez administrację rządową zostały zabezpieczone w rezerwie celowej budżetu państwa (pozycja 82).

Rezerwa celowa pozycja 81 w projekcie ustawy budżetowej na 2018 r. z dnia 24 sierpnia 2017 r. została utworzona w celu zabezpieczenia środków na podwyżki wynagrodzeń nauczycieli w 2018 r. Środki w tej rezerwie nie były przewidziane na sfinansowanie innych zadań oświatowych. Dlatego w trakcie prac nad ustawą budżetową środki z rezerwy zostały przeniesione do części oświatowej subwencji ogólnej.

W 2018 r. w subwencji oświatowej, oprócz podwyżek dla nauczycieli, uwzględniono również inne zmiany w zakresie zadań oświatowych, m.in. zmiany wynikające z ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59, z późn. zm.), ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (Dz. U. poz. 2203), zmiany w liczbie i strukturze awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych, przekazywanie szkół do prowadzenia organom administracji rządowej.

Środki na sfinansowanie ww. nowych zadań oświatowych (lub zmiany w zakresie zadań oświatowych), w tym podwyżek w wysokości 5,35% dla nauczycieli zatrudnionych w szkołach, przedszkolach, placówkach prowadzonych przez samorządy, zostały zabezpieczone poprzez zwiększenie ich dochodów lub poprzez zmniejszenie ich wydatków (oszczędności) w wyniku zmian dokonanych w ww. ustawach. Zmiany te oraz poziom środków na sfinansowanie nowych zadań w 2018 r. zostały opisane w Ocenie Skutków Regulacji do ww. ustawy – Prawo Oświatowe, ustawy o finansowaniu zadań oświatowych i rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2018 (Dz. U. poz. 2395).

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Już dłuższy czas nasze państwo boryka się z problemem masowego wywozu leków za granicę. W wyniku tego procederu w przypadku niemal 200 leków i produktów spożywczych specjalnego przeznaczenia jest zagrożenie brakiem dostępności.

Dotychczas proceder określany jako „odwrócony łańcuch dystrybucji” ulegał ewolucji. Do roku 2016 dominował model polegający na tym, że nieuczciwy przedsiębiorca tworzył łańcuch hurtownia – apteka, w którym leki zwracane były do hurtowni, a następnie sprzedawane za granicę. Obecnie zjawisko nielegalnego eksportu leków przybrało inną formę. Zamiast aptek do łańcucha włączono niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej, które nie są kontrolowane przez inspekcję farmaceutyczną.

W związku z tym proszę o informację, czy są prowadzone prace nad wprowadzeniem regulacji pozwalających na monitorowanie wywozu leków za granicę.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 2018.04.11

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego złożone 15 marca 2018 r. na 58. posiedzeniu Senatu, Minister Zdrowia stwierdza co następuje.

Prawdziwe jest stwierdzenie, zgodnie z którym proceder nielegalnego wywozu produktów leczniczych poza granicę Polski, zwany potocznie „odwróconym łańcuchem dystrybucji”, podlega ciągłej ewolucji. Wskazany w przedmiotowym oświadczeniu fakt odejścia od bezpośredniej sprzedaży z aptek do hurtowni, na rzecz wykorzystywania zakładów leczniczych podmiotów leczniczych, które równocześnie prowadzą hurtownie farmaceutyczne jest tylko jednym z przykładów takiej ewolucji. W konsekwencji, działania Ministra Zdrowia i podległych mu organów nakierunkowane na przeciwdziałanie przedmiotowemu zjawisku mają charakter ciągły.

Jeżeli chodzi o ten konkretny „model” nielegalnego wywozu, to możliwość jego stosowania zostanie wyeliminowana po wejściu w życie przepisów procedowanego obecnie projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo farmaceutyczne i niektórych innych ustaw (UD 93). Pierwsze czytanie projektu ma mieć miejsce 11 kwietnia 2018 r.

Niezależnie od powyższego, w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad wprowadzeniem kompleksowej nowelizacji przepisów regulujących funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej oraz przepisów karnych, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnienia nielegalnego wywozu produktów leczniczych deficytowych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marcin Czech

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytanie. Czy opiekunowi prawnemu, który sprawuje pieczę nad dorosłą osobą całkowicie ubezwłasnowolnioną, przysługuje zasiłek dla opiekuna wypłacany na podstawie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (DzU z 2014 r. poz. 567 ze zmianami)?

Opiekun złożył stosowne przyrzeczenie w sądzie rejonowym w 2014 r., natomiast nie jest w żadnym stopniu spokrewniony z osobą ubezwłasnowolnioną. Osoba ta jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Posiada właściwe orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który po uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, sprawności psychofizycznej w zakresie zdolności do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, orzekł konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Osoba ta zamieszkuje z opiekunem. W chwili obecnej pobiera rentę z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości 888,40 zł bez prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Sprawowanie opieki nad osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji wymaga ze strony opiekuna znacznych nakładów pieniężnych, a zasiłek w istotny sposób poprawiłby sytuację finansową zainteresowanych. Jeśli jednak pobieranie świadczenia nie byłoby możliwe, to uprzejmie proszę Panią Minister o informację, z jakiej formy wsparcia finansowego mógłby skorzystać opiekun w wyżej opisanej sytuacji.

Z poważaniem
Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 23 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie z dnia 16 marca 2018 r., w związku z oświadczeniem senatorskim złożonym podczas 58. posiedzenia Senatu RP w sprawie ustalania prawa do zasiłku dla opiekuna, uprzejmie informuję.

Zasiłek dla opiekuna jest świadczeniem przeznaczonym dla opiekuna osoby niepełnosprawnej, uregulowanym w obowiązującej od 15 maja 2014 r., ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. z 2017 r., poz. 2092).

Powyższa ustawa stanowiła realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt K 27/13, i skierowana była do osób, które utraciły prawo do świadczenia pielęgnacyjnego 1 lipca 2013 r., w związku z wygaśnięciem z mocy prawa, z upływem dnia 30 czerwca 2017 r., decyzji przyznającej prawo do świadczenia pielęgnacyjnego.

Opiekunowie osób niepełnosprawnych, których decyzje o przyznaniu prawa do świadczenia pielęgnacyjnego wygasły z mocy prawa na podstawie, uznanych za niezgodne z Konstytucją, art. 11 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 r. o zmianie

ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1548 oraz z 2013 r., poz. 1557) do dnia 15 września 2014 r., mogły składać wnioski o ustalenie prawa do zasiłku dla opiekuna na takich samych zasadach i w takiej samej kwocie (520 zł miesięcznie) jak świadczenie pielęgnacyjne przysługujące na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.

Obecnie o zasiłek dla opiekuna mogą ubiegać się tylko osoby, które miały ustalone prawo do tego świadczenia i chcą kontynuować jego pobieranie w związku z otrzymaniem przez osobę wymagającą opieki nowego orzeczenia o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych przewiduje ponadto dwa inne rodzaje świadczeń opiekuńczych, które są adresowane do nieaktywnych zawodowo osób sprawujących opiekę nad niepełnosprawnym członkiem rodziny:

- świadczenie pielęgnacyjne,
- specjalny zasiłek opiekuńczy.

Spośród osób uprawnionych do ubiegania się o świadczenie pielęgnacyjne ustawodawca w art. 17 ust. 1 wymienia matkę lub ojca, opiekuna faktycznego dziecka (opiekun faktyczny to osoba opiekująca się dzieckiem, która wystąpiła do sądu z wnioskiem o jego przysposobienie), osobę będącą rodziną zastępczą spokrewnioną w rozumieniu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz inne osoby, na których, zgodnie z przepisami kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny, z wyjątkiem osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

W odniesieniu do kręgu osób uprawnionych do specjalnego zasiłku opiekuńczego ustawa wskazuje w art. 16a ust. 1 małżonków oraz osoby na których, zgodnie z unormowaniami kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, ciąży obowiązek alimentacyjny.

Jak zostało wyżej wskazane, o przedmiotowe świadczenia opiekuńcze mogą ubiegać się m.in. osoby, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny względem osoby niepełnosprawnej wymagającej opieki.

Powyższy katalog osób uprawnionych do otrzymywania ww. świadczeń, oparty na katalogu osób zobowiązanych do alimentacji, nie jest wynikiem swobody ustawodawcy, lecz jest wynikiem realizacji orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lipca 2008 roku (sygn. akt P 37/07), i z dnia 22 lipca 2008 r. (sygn. akt P 41/07), w których to orzeczeniach, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że o świadczenie z tytułu rezygnacji z aktywności zawodowej spowodowanej koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny, poza rodzicem lub opiekunem faktycznym niepełnosprawnego dziecka mają prawo ubiegać się także inni członkowie rodziny, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, ciąży obowiązek alimentacyjny.

Zgodnie z przepisami kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (w szczególności art. 128 k.r.o.) obowiązek alimentacyjny czyli obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania obciąża w szczególności krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Z kolei krewnymi w linii prostej są osoby, z których jedna pochodzi od drugiej.

Innych krewnych osoby niepełnosprawnej oraz jej powinowatych, na których nie ciąży obowiązek alimentacyjny, a także osób niespokrewnionych, nie obejmuje katalog osób uprawnionych do świadczeń opiekuńczych, o których mowa w ustawie o świadczeniach rodzinnych.

W związku z powyższym, świadczenia opiekuńcze dla nieaktywnych zawodowo opiekunów osób niepełnosprawnych skierowane są w szczególności do kręgu osób spokrewnionych, zobowiązanych do alimentacji względem osoby niepełnosprawnej i sprawującej osobistą opiekę nad tą osobą niepełnosprawną.

Odnosząc się do możliwego wsparcia finansowego dla osoby sprawującej opiekę nad osobą całkowicie ubezwłasnowolnioną, informuję, że zgodnie z art. 162 §1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, sąd opiekuńczy przyzna opiekunowi za sprawowanie opieki na jego żądanie stosowne wynagrodzenie okresowe albo wynagrodzenie jednorazowe w dniu ustania opieki lub zwolnienia go od niej. §2 wskazuje, iż wyzna-

grodzenia nie przyznaje się, jeżeli nakład pracy opiekuna jest nieznaczny lub gdy sprawowanie opieki jest związane z pełnieniem funkcji rodziny zastępczej albo czyni zadość zasadom współżycia społecznego. Z kolei zgodnie z §3, wynagrodzenie pokrywa się z dochodów lub z majątku osoby, dla której opieka została ustanowiona, a jeżeli osoba ta nie ma odpowiednich dochodów lub majątku, wynagrodzenie jest pokrywane ze środków publicznych na podstawie przepisów o pomocy społecznej.

Zgodnie zaś z art. 53a ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769 z późn. zm.), wynagrodzenie za sprawowanie opieki wypłaca się w wysokości ustalonej przez sąd. Wynagrodzenie to obliczone w stosunku miesięcznym nie może przekraczać 1/10 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, bez wypłat nagród z zysku, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za okres poprzedzający dzień przyznania wynagrodzenia.

Biorąc pod uwagę treść ww. artykułów, przyznanie wynagrodzenia ze środków publicznych na podstawie ustawy o pomocy społecznej następuje wtedy, gdy opiekun uzyska odpowiednie postanowienie sądu opiekuńczego przyznające mu to wynagrodzenie, a osoba dla której jest ustanowiona opieka nie ma odpowiednich dochodów lub majątku. Zgodnie z ustawą o pomocy społecznej, wynagrodzenie należne opiekunowi z tytułu sprawowania opieki przyznane przez sąd jest świadczeniem pieniężnym z pomocy społecznej. Świadczenia pieniężne z pomocy społecznej przyznaje się i wypłaca za okres miesiąca kalendarzowego, począwszy od miesiąca, w którym został złożony wniosek wraz z wymaganą dokumentacją.

W przypadku gdy uprawnienie do świadczenia nie obejmuje pełnego miesiąca, świadczenie przyznaje się za niepełny miesiąc, a kwotę świadczenia ustala się, dzieląc pełne kwoty przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni objętych świadczeniem (art. 106 ust. 3 ustawy). Jednakże, jeżeli sąd w postanowieniu określi inny termin wypłaty wynagrodzenia niż stanowi to ustawa, a postanowienie sądu nie zostanie wzruszone w drodze zażalenia, organ pomocy społecznej jest związany postanowieniem sądu i musi je wykonać. Z obowiązujących przepisów wynika, że to sąd opiekuńczy decyduje komu i w jakiej wysokości zostanie przyznane wynagrodzenie, a rolą organów pomocy społecznej, w przypadku przyznania wynagrodzenia pokrywanego ze środków publicznych na podstawie ustawy o pomocy społecznej, jest tylko realizacja tego postanowienia.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Bartosz Marczuk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Mamąta*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego**Szanowny Panie Ministrze!*

W dniu 3 stycznia 2018 r. Oddział Zachowawczy Kliniki Nowotworów Piersi i Chirurgii Rekonstrukcyjnej Centrum Onkologii – Instytutu im. Marii Skłodowskiej-Curie, ul. Roentgena 3 w Warszawie zwrócił się do Ministerstwa Zdrowia o wyrażenie zgody na pokrycie kosztów leku Afinitor Everolimus wskazanego specjalistycznym badaniem wykonanym w grudniu 2016 r. przez ONCOMPASS MEDICINE GmbH, 8834 Schindellegi, Einsiedlerstrasse 23, Switzerland jako jedyne skuteczny w przypadku A.S.

W wyniku rozpatrzenia wniosku Ministerstwo Zdrowia decyzją z dnia 23 lutego 2018 r. nr PLD.46434.293.2.2017.DD odmówiło wydania wnioskowanej zgody. Odmowę ministerstwo uzasadnia m.in. tym, że wnioskowany lek pomimo tego, że dopuszczony jest do stosowania w naszym kraju w leczeniu np. po przeszczepie szpiku, na terenie Unii Europejskiej oraz w krajach EFTA, jednak w Polsce posiada negatywną rekomendację i, jak wynika z uzasadnienia wspomnianej decyzji Ministerstwa Zdrowia, nie jest zasadne finansowanie ze środków publicznych leku z substancją czynną Everolimus we wskazaniu A.S. Założenie Ministerstwa Zdrowia jest błędne, ponieważ z badania profilu molekularnego wykonanego przez ONCOMPASS MEDICINE, a przeprowadzonego na próbce histologicznej pochodzącej od A.S. z przerzutu do kości bezspornie wynika, że wnioskowany lek jest jedynym skutecznym lekiem w procesie jej leczenia.

Zgodnie z art. 47d ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (DzU z 2017 r., poz. 1938 z późn. zm.) w przypadku uzasadnionej i wynikającej ze wskazań aktualnej wiedzy medycznej potrzeby zastosowania u świadczeniobiorcy leku, który nie jest finansowany ze środków publicznych w danym wskazaniu, jeżeli jest to niezbędne dla ratowania życia lub zdrowia świadczeniobiorcy we wskazaniu występującym u jednostkowych pacjentów, a zostały już wyczerpane u danego świadczeniobiorcy wszystkie możliwe do zastosowania w tym wskazaniu dostępne technologie medyczne finansowane ze środków publicznych, minister właściwy do spraw zdrowia może wydać, w drodze decyzji administracyjnej, zgodę na pokrycie kosztów tego leku w ramach ratunkowego dostępu do technologii lekowej.

W ocenie A.S. Ministerstwo Zdrowia nie dokonało prawidłowej oceny przedmiotowego przypadku. Niezależnie od bezspornego faktu popartego badaniem specjalistycznego laboratorium (ONCOMPASS MEDICINE) w dalszej części uzasadnienia odmowy Ministerstwo Zdrowia powołuje się na wydaną 24 maja 2016 r. rekomendację Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji nr 30/2016, zgodnie z którą nieuzasadnione jest „finansowanie ze środków publicznych Everolimusu w leczeniu zaawansowanego raka piersi u kobiet po menopauzie bez objawowego zajęcia narządów wewnętrznych po wystąpieniu wznowy lub progresji po leczeniu niesteroidowym inhibitorem aromatazy”. Zaprezentowane stanowisko nie znajduje uzasadnienia, ponieważ u A.S. został zdiagnozowany we wrześniu 2017 r. przerzut do wątroby, czyli do narządu wewnętrznego. Zatem wydana z upoważnienia Ministra Zdrowia przez zastępcę dyrektora Departamentu Polityki Lekowej i Farmacji decyzja o odmowie wydania zgody na pokrycie kosztów leku Afinitor Everolimus jest pozbawiona uzasadnienia i niesprawiedliwa. Od października 2017 r. zgodnie z rekomendacją ONCOMPASS MEDICINE do procesu leczenia A.S. został wprowadzony Everolimus, którego stosowanie już przynosi pozytywne efekty.

W mojej ocenie odmowa udzielenia wnioskowanej przez Oddział Zachowawczy Kliniki Nowotworów Piersi i Chirurgii Rekonstrukcyjnej Centrum Onkologii – Instytutu im. Marii Skłodowskiej-Curie, ul. Roentgena 3 w Warszawie zgody na skuteczne leczenie i w związku z tym ratowanie życia A.S. narusza art. 68 Konstytucji Rzeczypospolitej.

*Z wyrazami szacunku
Robert Mamąta*

Odpowiedź

Warszawa, 2018.06.04

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Roberta Mądaty z dnia 15 marca 2018 r. dotyczące wątpliwości związanych z wydaną w dniu 23 lutego 2018 r. decyzją, w której Minister Zdrowia odmówił wydania zgody na pokrycie kosztów leku Afinitor, *Everolimus*, w ramach ratunkowego dostępu do technologii lekowej (zwanego dalej RDTL), dla świadczeniobiorcy, Pani A.S., leczonej z powodu raka piersi, Minister Zdrowia uprzejmie informuje, że w dniu 14 lutego 2018 r. do Ministra Zdrowia wpłynął kompletny wniosek o wydanie zgody na pokrycie kosztów leku Afinitor, zawierającego substancję czynną ewerolimus, dla pacjentki, Pani A.S., leczonej z powodu hormonozależnego raka piersi w stadium rozsiewu, w ramach procedury RDTL. W toku prowadzonego postępowania administracyjnego, Minister Zdrowia ustalił, że w dniu 24 maja 2016 r. wydana została negatywna rekomendacja Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji (zwanej dalej Agencją), dla produktu leczniczego Afinitor, dotycząca zasadności finansowania przedmiotowego produktu leczniczego w ramach programu lekowego „Leczenie chorych na zaawansowanego raka piersi z wykorzystaniem ewerolimusu (ICD-10: C50)” u kobiet po menopauzie. Minister Zdrowia ustalił również, złożony wniosek o pokrycie kosztów leku w ramach procedury RDTL dotyczący leku Afinitor we wskazaniu rak piersi w stadium rozsiewu był pierwszym wnioskiem w danym wskazaniu oraz że koszt wnioskowanej terapii w ujęciu trzech cykli leczenia przekroczył jedną czwartą średniej wartości produktu krajowego brutto. Ze względu na fakt, że spełnione zostały przesłanki wynikające wprost z art. 47f ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm., zwana dalej ustawą o świadczeniach), obligujące Ministra Zdrowia do zlecenia Agencji sporządzenia opinii dotyczącej zasadności finansowania leku Afinitor, a także biorąc pod uwagę młody wiek pacjentki, Minister Zdrowia zlecił Agencji sporządzenie opinii w sprawie zbadania zasadności finansowania ze środków publicznych leku Afinitor we wskazaniu rozsiany rak piersi (ICD-10: C50.9). Agencja odgrywa ważną rolę w procesie oceny zasadności finansowania danego świadczenia zdrowotnego. Agencja ta, podobnie jak inne instytucje europejskie zajmujące się oceną technologii medycznych, jest jednostką organizacyjną gromadzącą dane, wykonującą analizy i wydającą niezależne rekomendacje w sprawie zasadności finansowania ze środków publicznych leków, wyrobów medycznych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, a także świadczeń zdrowotnych. Przygotowując rekomendacje, Agencja pracuje według wytycznych oceny technologii medycznych (ang. Health Technology Assessment, HTA). HTA jest multidyscyplinarnym procesem, który podsumowuje informacje na temat kwestii medycznych, społecznych, ekonomicznych i etycznych, związanych z korzystaniem z danej technologii medycznej w sposób systematyczny, przejrzysty, bezstronny i pełny. Celem oceny jest dostarczenie informacji potrzebnych do stworzenia bezpiecznych i skutecznych polityk zdrowotnych, skoncentrowanych na pacjencie oraz chęć osiągnięcia najlepszej jakości. W swojej pracy Agencja opiera się na dowodach naukowych, które świadczą np. o tym, czy dany lek jest bezpieczny i skuteczny dla pacjenta. Wydawane przez Agencję opinie i rekomendacje są przygotowywane na najwyższym poziomie zgodnie ze światowymi standardami dla oceny technologii medycznych. Przygotowywane przez Agencję rekomendacje oraz opinie dostarczają Ministrowi Zdrowia argumentów przy podejmowaniu racjonalnych decyzji refundacyjnych.

W przypadku leku Afinitor stosowanego w leczeniu rozsianego raka piersi u pacjentek w wieku przedmenopauzalnym, w dniu 18 stycznia 2018 r. wydana została

negatywna opinia w przedmiotowej sprawie, w której podkreślono, że dostępne dowody naukowe nie przemawiają za objęciem finansowaniem leku Afinitor ze środków publicznych w ramach procedury RDTL.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, tj. negatywną rekomendację oraz opinię Agencji w sprawie zasadności finansowania ze środków publicznych leku Afinitor we wskazaniu rak piersi, Minister Zdrowia odmówił wydania zgody na pokrycie kosztów leku dla Pani A.S.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marcin Czech

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Nauka programowania, budowa infrastruktury internetowej w szkołach, szkolenia nauczycieli – to wszystko ma wpłynąć na unowocześnienie szkół. W odniesieniu do pilotażowego programu programowania pozwalam sobie wystosować następujące zapytania:

1. Na jakim etapie znajduje się realizacja programu?
2. Jakie kompetencje, w założeniach, mają nauczyciele odpowiedzialni za wdrażanie programu?
3. Na jakich systemach i programach prowadzone są zajęcia?
4. Czy w ramach programu istnieje możliwość pomocy szkołom mniejszym i mniej zamożnym, których nie stać na wyposażenie sal komputerowych?
5. Na jakim etapie jest wdrażanie Ogólnopolskiej Sieci Edukacyjnej?
6. Czy jest jakaś forma kontroli nad szkołami, które dobrowolnie przystąpiły do programu, w zakresie tego, czy i jak go realizują?
7. Ile środków jest zabezpieczonych na potrzeby projektu i z jakich źródeł one pochodzą? Jaka kwota została już wydatkowana? Pragnę oświadczyć, że wdrożenie na odpowiednim poziomie tego pilotażowego programu to inwestycja w lepsze jutro dla naszych dzieci i całego narodu.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 17 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Grzegorza Napieralskiego, złożone 15 marca 2018 r. na 58. posiedzeniu Senatu RP, w sprawie wdrożenia Ogólnopolskiej Sieci Edukacyjnej.

Szanowny Panie Senatorze,
odpowiadając na tekst oświadczenia złożonego przez Pana senatora, poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zawarte w oświadczeniu.

Program Ministerstwa Edukacji Narodowej pn.: „Pilotażowe wdrożenie nauczania programowania do edukacji formalnej na podstawie innowacji pedagogicznych w szkołach” został zakończony.

Przeprowadzony był w roku szkolnym 2016/2017 tj. od 1 września 2016 r. do 31 sierpnia 2017 r.

Głównymi celami pilotażu było:

- 1) przetestowanie dostępnych rozwiązań wprowadzających nauczanie programowania do edukacji formalnej, w tym programów nauczania opartych na pro-

jeckie nowej podstawy programowej oraz rekomendowanie do powszechnego wdrożenia najskuteczniejszych metod i technik kształcenia i samokształcenia uczniów i nauczycieli,

- 2) uruchomienie różnorodnych narzędzi wsparcia dla nauczycieli informatyki i edukacji wczesnoszkolnej ułatwiających samokształcenie, kształcenie wzajemne oraz inne formy doskonalenia zawodowego.

Program skierowany był do wszystkich typów szkół, a jego założenia nie precyzowały kompetencji jakie powinni mieć nauczyciele – autorzy innowacji pedagogicznych. Nauczyciele, którzy zadeklarowali chęć udziału w pilotażu powinni posiadać kompetencje informatyczne umożliwiające im opracowanie i wdrożenie autorskiego programu nauczania dla zajęć obowiązkowych, ponieważ to było najważniejszym działaniem szkoły przystępującej do pilotażu.

Szkoły biorące udział w pilotażu z różną częstotliwością wprowadzały autorski program nauczania w prowadzonych przez siebie zajęciach, formułowały wnioski dla przygotowanej podstawy programowej, tworzyły listę problemów możliwych do rozwiązania przez uczniów ze wsparciem technologii na poszczególnych etapach edukacyjnych, tworzyły programy wsparcia dla słabszych uczniów, udostępniały materiały merytoryczne i dydaktyczno-metodyczne w domenie publicznej do wykorzystania przez innych nauczycieli.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie wskazywało konieczności zapewnienia przez szkoły szczególnego oprogramowania, czy sprzętu komputerowego. Nauczyciele biorący udział w pilotażu prowadzili zajęcia dostosowane do potrzeb i możliwości uczniów na dostępnych w szkole narzędziach i pomocach dydaktycznych.

Celem Programu nie było wyposażanie lub doposażanie szkół w sprzęt komputerowy. Bowiernie, zgodnie z prawem oświatowym za wyposażenie szkoły w sprzęt niezbędny do realizacji zajęć oświatowych odpowiedzialne są organy prowadzące szkoły.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, wspierając organy prowadzące w realizacji tego zadania, od wielu lat prowadzi projekty mające na celu doposażanie szkół w sprzęt komputerowy. Jednym z nich był program pilotażowy „Cyfrowa szkoła”. Doświadczenie uzyskane podczas realizacji tego programu jest wykorzystywane podczas aktualnie realizowanego rządowego programu rozwijania szkolnej infrastruktury oraz kompetencji uczniów i nauczycieli w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych na lata 2017–2019 – „Aktywna tablica”, zwanego dalej „Programem «Aktywna tablica»”.

Głównym celem Programu „Aktywna tablica” jest umożliwienie wykorzystywania w procesie dydaktycznym nowoczesnych pomocy dydaktycznych, wybranych przez szkoły zgodnie z ich zdefiniowanymi potrzebami i podniesienie kompetencji uczniów i nauczycieli przez zmianę sposobu myślenia o możliwościach wykorzystania nowych technologii. Wyposażenie lub doposażenie szkół podstawowych w pomoce dydaktyczne (tablice interaktywne z projektorem, głośniki lub inne urządzenia pozwalające na przekaz dźwięku, interaktywne monitory dotykowe) umożliwi szerokie wykorzystywanie TIK w procesie edukacyjnym i doprowadzi do upowszechnienia interaktywnych metod pracy na zajęciach edukacyjnych z różnych przedmiotów, a tym samym będzie wspomagać proces kształcenia uczniów, w tym uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych.

Programem „Aktywna tablica” docelowo zostaną objęte wszystkie szkoły podstawowe, a także szkoły artystyczne realizujące kształcenie ogólne w zakresie szkoły podstawowej.

Na program w latach 2017–2019 przewidziana jest łączna kwota 279 mln 316 tys. zł, z czego 224 mln zł będzie pochodziło z budżetu państwa. Program finansowany jest w 80% ze środków budżetu państwa i w 20% z wkładu własnego organów prowadzących szkołę.

Podstawowym wymaganiami dla szkoły lub szkoły za granicą przystępującej do programu jest posiadanie dostępu do internetu na poziomie, co najmniej 30 Mb/s. W ramach trzyletniego rządowego programu pomoce dydaktyczne trafią do około 15 580 szkół w Polsce i za granicą.

Program Ogólnopolskiej Sieci Edukacyjnej umocowany jest uchwałą Rady Ministrów w sprawie realizacji Ogólnopolskiej Sieci Edukacyjnej „100 Mega na 100-lecie” oraz w ustawie o OSE, która weszła w życie 13 grudnia 2017 r.¹

Operatorem Ogólnopolskiej Sieci Edukacyjnej jest Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa – Państwowy Instytut Badawczy.

Ministerstwo Edukacji Narodowej współpracuje z Ministerstwem Cyfryzacji przy realizacji wdrażania tego działania, w ramach którego wszystkie szkoły w Polsce uzyskają dostęp do bardzo szybkiego internetu.

W ramach OSE wszystkie szkoły w Polsce do 2020 roku otrzymają możliwość bezpłatnego korzystania z usług dostępu do bezpiecznego internetu o symetrycznej przepustowości, co najmniej 100 Mb/s, wraz z dostępem do cyfrowych treści edukacyjnych i narzędzi ułatwiających naukę oraz kontakt z nowymi technologiami.

OSE zostanie oparta na infrastrukturze wybudowanej przez operatorów telekomunikacyjnych. Harmonogram umożliwiania szkołom korzystanie z usług OSE, określony m.in. w uzasadnieniu do ustawy o OSE; zakłada, że w roku 2018 taką możliwość otrzyma do 1,5 tys. lokalizacji szkół, w 2019 roku – do 12,7 tys. lokalizacji, w 2020 roku – do 19,5 tys. lokalizacji, co jest wartością docelową.

Zgodnie z przepisami ww. ustawy operator OSE będzie świadczył usługi szkołom od 1 września 2018 r.

Zgodnie z art. 51 ust.1, pkt 1 *prawa oświatowego*² kurator oświaty, w imieniu wojewody, wykonuje zadania i kompetencje w zakresie oświaty określone w ustawie i przepisach odrębnych na obszarze województwa, a w szczególności: sprawuje nadzór pedagogiczny nad publicznymi i niepublicznymi przedszkolami, innymi formami wychowania przedszkolnego, szkołami, placówkami oraz kolegiami pracowników służb społecznych, które znajdują się na obszarze danego województwa.

Dodatkowo, w ramach podsumowania Programu szkoły biorące udział w pilotażu przesyłały do kuratoriów oświaty własne relacje z przeprowadzonych projektów w szkole. Koordynatorzy do spraw innowacji w edukacji w kuratoriach oświaty wstępnie oceniali zgłoszone projekty. Spośród 160 najlepszych projektów nadesłanych do Ministerstwa Edukacji Narodowej, za pośrednictwem kuratorów oświaty, Minister Edukacji narodowej wręczył 16 szkołom i nauczycielom z wszystkich województw wyróżnienia i nagrody.

Kryteriami w ocenie projektów były:

- zdefiniowanie przez szkołę celu innowacji,
- wprowadzenie do szkoły powszechnej nauki programowania,
- odniesienie się do projektu nowej podstawy programowej,
- uruchomienie różnorodnych form wsparcia dla nauczycieli umożliwiających samokształcenie, kształcenie wzajemne, lub inne formy doskonalenia zawodowego,
- dobór odpowiednich metod nauczania programowania odpowiednich dla etapu rozwoju uczniów,
- opracowanie i wdrożenie autorskiego programu nauczania dla zajęć obowiązkowych,
- wypracowanie wniosków dotyczących dopracowania zapisów nowej podstawy programowej,
- ocena formy przedstawionej relacji z wdrożenia pilotażu.

Na realizację pilotażowego programu Ministerstwo Edukacji Narodowej, nie przeznaczało środków finansowych. Niemniej, wraz z pilotażem przeprowadzane były działania komplementarne, których celem była poprawa jakości dostępu szkół do internetu, wyposażenie szkół w nowoczesny sprzęt, przygotowanie merytoryczne i metodyczne nauczycieli.

Równoległe do pilotażu przeprowadzano działania w ramach Programu eTwinning – europejskiej społeczności szkolnej gromadzącej szkoły i przedszkola z całej Europy, współpracującej za pomocą mediów elektronicznych. ETwinning to również doskonalenie zawodowe nauczycieli.

¹ Dz.U. 2017 r. poz. 2184.

² Dz.U. 2017 r. poz. 59.

Niezależnie od tego, prowadzono również inne działania na rzecz zapewnienia dostępu do szerokopasmowego internetu w szkołach. W tym celu wykorzystano możliwość wsparcia podłączenia szkół do szybkich sieci szerokopasmowych ze środków Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa (dalej „PO PC”).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z zapytaniem w sprawach leżących w kompetencjach ministra infrastruktury, a dotyczących transportu publicznego na Pomorzu Zachodnim. Pomorze Zachodnie to teren tranzytowy w kierunku północ – południe i wschód – zachód.

Proszę o informację, na jakim etapie są inwestycje dla następujących linii: Szczecin – Poznań; Szczecin – Zielona Góra i dalej na południe; Szczecin – Koszalin – Gdańsk; Szczecin – Kołobrzeg – Koszalin; Szczecin – Świnoujście oraz Stargard – Wałcz – Piła.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 12 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego złożone na 58. posiedzeniu Senatu w dniu 15 marca 2018 roku, w sprawie inwestycji na Pomorzu Zachodnim (sygn. BPS/043-58-1600/18), przedstawiam informacje na temat stanu zaawansowania inwestycji na wskazanych przez Pana senatora liniach.

Szczecin – Poznań

Prace na linii kolejowej nr 351 na odcinku Poznań – Szczecin zaplanowane zostały do realizacji w ramach projektu pn. „Prace na linii kolejowej E 59 na odcinku Poznań Główny – Szczecin Dąbie” (obejmującego prace na odcinkach Poznań Główny – Wronki i Słonice – Szczecin Dąbie) o szacunkowej wartości 2 169,1 mln zł oraz komplementarnego wobec niego projektu pn. „Prace na linii kolejowej E 59 na odcinku Wronki – Słonice” o szacunkowej wartości 1 286,3 mln zł, finansowanych odpowiednio ze środków UE pochodzących z instrumentu „Łącząc Europę” (CEF) oraz CEF Blending.

W ramach pierwszego z projektów obecnie realizowane są trzy umowy na wykonanie prac projektowych (na odcinkach Poznań – Wronki, Wronki – Dobiegniew, Dobiegniew – Szczecin Dąbie). PKP Polskie Linie Kolejowe SA ogłosiła również postępowania przetargowe dla następujących zakresów robót:

- projekt i zabudowa urządzeń sterowania ruchem i sygnalizacji oraz urządzeń kolejowej sieci telekomunikacyjnej na odcinku Poznań Główny – Wronki (LCS Poznań);
- projekt i zabudowa urządzeń sterowania ruchem i sygnalizacji oraz urządzeń kolejowej sieci telekomunikacyjnej na odcinku Słonice – Szczecin Dąbie SDA (LCS Stargard Szczeciński);
- wykonanie robót budowlanych na odcinku Poznań Główny – Rokietnica;
- wykonanie robót budowlanych Rokietnica – Wronki.

PKP PLK SA planuje ogłoszenie przetargów na wykonanie robót budowlanych na odcinkach Słonice – Choszczno, Choszczno – Stargard Szczeciński oraz Stargard Szczeciński – Szczecin Dąbie SDA. Zakończenie realizacji projektu planowane jest w 2020 roku.

Analogicznie w ramach drugiego z projektów PKP PLK SA planuje ogłoszenie 3 przetargów na przebudowę układów torowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą na odcinkach Wronki – Krzyż, Krzyż – Dobiegniew, Dobiegniew – Słonice, a także przetargu na zabudowę urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz urządzeń kolejowych sieci telekomunikacyjnych na odcinku Wronki – Słonice. Zakończenie realizacji projektu planowane jest w 2022 roku.

Szczecin – Zielona Góra – Wrocław

W zakresie linii kolejowej C-E 59 w ramach Krajowego Programu Kolejowego ujęte zostały następujące projekty

- „Prace na linii kolejowej C-E 59 na odcinku Wrocław Brochów/Grabiszyn – Głogów”;

Projekt jest na etapie prac nad studium wykonalności. Wartość projektu wynosi 400 mln zł a okres realizacji zaplanowano na lata 2016–2023.

- „Modernizacja linii kolejowej nr 273 na odcinku Głogów – Zielona Góra – Rzepin – Dolna Odra” o wartości 73,5 mln zł (projekt zakończony);
- „Prace na linii kolejowej 273 na odcinku Rudna Gwizdanów – Głogów” o wartości 36,9 mln zł (projekt zakończony);
- „Prace na linii kolejowej 273 na odcinku Wrocław – Głogów” o wartości 75,3 mln zł (lata realizacji 2017–2018);
- „Modernizacja linii kolejowej nr 273 na odcinku Głogów – Zielona Góra – Rzepin – Dolna Odra wraz z łącznicami nr 821 i 822” o wartości 492,6 mln zł w ramach projektu pn. „Udrożnienie podstawowych ciągów wywozowych z Dolnego Śląska” (lata realizacji 2016–2023).

Prace w ramach ww. projektów mają na celu wymianę nawierzchni torowej wraz z robotami towarzyszącymi, remont obiektów inżynierskich, przejazdów kolejowo-drogowych, urządzeń srk, energetyki i sieci trakcyjnej w zakresie usuwania kolizji. Zasadniczym celem ww. inwestycji jest wyeliminowanie istniejących ograniczeń eksploatacyjnych i przywrócenie pierwotnych parametrów techniczno-eksploatacyjnych infrastruktury kolejowej, w tym podniesienie dopuszczalnych nacisków na obu torach do 221 kN/oś oraz skrócenie czasu jazdy pociągów. Realizacja zadania wpłynie również na poprawę bezpieczeństwa ruchu pociągów.

Szczecin – Koszalin – Gdańsk oraz Szczecin – Kołobrzeg – Koszalin

PKP Polskie Linie kolejowe SA rozpoczęła przygotowywanie dokumentacji przedprojektowej dla inwestycji pn. „Prace na ciągu transportowym Trójmiasto – Szczecin na odcinku Słupsk – Szczecin Dąbie przez Koszalin – Stargard/Kołobrzeg – Goleniów obejmującym linie kolejowe nr 202, 351, 401 i 402”. Przedmiotowa dokumentacja przygotowana jest w ramach projektu pn. „Prace przygotowawcze dla wybranych projektów”. Planowany termin zakończenia prac nad studium wykonalności to III kwartał 2019 roku. Projekt obejmuje następujące odcinki linii kolejowych:

- nr 202 Słupsk – Stargard;
- nr 351 Stargard – Szczecin Dąbie;
- nr 401 Szczecin Dąbie – Goleniów;
- nr 402 Koszalin – Goleniów;
- nr 434 i 435, poprzez które realizowany jest dojazd na lotnisko.

Ponadto informuję, że dla linii kolejowej nr 202 na odcinku Gdynia Chylonia – Słupsk opracowywana jest dokumentacja projektowa w ramach projektu pn. „Prace na linii kolejowej nr 202 na odcinku Gdynia Chylonia – Słupsk”. Zakończenie prac projektowych wraz z uzyskaniem właściwych decyzji administracyjnych planowane jest w IV kwartale 2019 roku.

Szczecin – Świnoujście

Linia kolejowa nr 401 Szczecin Dąbie – Świnoujście Port była objęta wieloletnim programem inwestycyjnym, który zakończył się w 2014 roku. Koszt zrealizowanych na tej linii zadań wyniósł w sumie 105 mln zł. W ramach inwestycji zrewitalizowano m.in. ponad 50 km linii, perony przystanków Troszyn, Szczecin Załom, Kliniska, Rokita, 35 rozjazdów i 4 przejazdy kolejowo-drogowe.

Stargard – Wałcz – Piła

Linia kolejowa nr 403 Piła Północ – Ulikowo nie jest ujęta w „Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku”, w związku z czym w obecnej perspektywie finansowej nie są planowane prace inwestycyjne na przedmiotowej linii.

Jednocześnie informuję, że prowadzone są prace planistyczne związane z nową perspektywą finansową po 2020 roku. Ich zakładanym efektem będzie lista projektów inwestycyjnych planowanych do realizacji w kolejnych latach. Po zakończeniu prac wskazane zostaną te projekty, które na podstawie analiz najlepiej wpisują się w sieciowy charakter transportu kolejowego, a tym samym mogą istotnie przyczynić się do zwiększenia liczby pasażerów oraz ładunków. Ostateczna lista projektów będzie również uwarunkowana dostępnością środków finansowych. W ramach ww. działań Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego zgłosił linie kolejowe nr 401 i 403 do objęcia projektami inwestycyjnymi. Ostateczna lista projektów będzie również uwarunkowana dostępnością środków finansowych.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Joachima Brudzińskiego

*Szanowny Panie Ministrze!
Zwracam się z pytaniem, na jakim etapie są działania na wypadek zagrożenia LNG w transporcie ze Świnoujścia do miejsc docelowych?*

*Z poważaniem
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 11 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Grzegorza Napieralskiego, złożone podczas 58. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 marca 2018 roku, w sprawie *zagrożenia LNG w transporcie ze Świnoujścia do miejsc docelowych*, przekazane przy piśmie Marszałka Senatu RP z dnia 16 marca 2018 roku (sygn. BPS/043-58-1601/18) uprzejmie informuję, że w dniu 20 grudnia 2017 roku została udzielona odpowiedź na oświadczenie o podobnym brzmieniu, złożone przez Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 49. posiedzenia Senatu RP w dniu 10 listopada 2017 roku.

Jednocześnie, poniżej uprzejmie przekazuję uaktualnione informacje dotyczące powyższego zagadnienia przekazane przez Komendę Główną Państwowej Straży Pożarnej (PSP).

Na wstępie należy zaznaczyć, że przyjęta przez Komendę Wojewódzką PSP w Szczecinie koncepcja prowadzenia szkoleń dotyczących zagrożeń związanych z obrotem LNG dla PSP oraz Ochotniczych Straży Pożarnych (OSP) jest realizowana. W pierwszym kwartale 2018 roku zagadnienia te były przedmiotem jednego szkolenia dla PSP oraz jednego szkolenia dla OSP. W pozostałych kwartałach 2018 roku planowane jest przeprowadzenie dalszych sześciu szkoleń dla PSP oraz trzech szkoleń dla OSP, które mogą uczestniczyć przy działaniach z udziałem LNG.

Ponadto w pierwszym i drugim półroczu bieżącego roku Komenda Wojewódzka PSP w Szczecinie planuje przeprowadzenie szkolenia dla policjantów, w zakresie postępowania z substancjami niebezpiecznymi, w tym LNG, które zrealizowane zostaną na terenie Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej o specjalności chemiczno-ekologicznej w Szczecinie i Koszalinie.

Jednocześnie informuję, że zastępy PSP w roku bieżącym czterokrotnie uczestniczyły w operacjach zabezpieczenia rozładunku gazowców na terminalu LNG. Oprócz sił i środków z Komendy Miejskiej PSP w Świnoujściu w działania zaangażowani byli również ratownicy i sprzęt z innych jednostek PSP województwa zachodniopomorskiego, m.in. z: Gryfic, Koszalina, Szczecina, Kamienia Pomorskiego, Międzyzdrojów, Gryfina, Pyrzyc, Myśliborza, Świdwina. W związku z tym, wszystkie zastępy biorące bezpośredni udział w operacji zabezpieczenia rozładunku były szkolone w zakresie zagrożeń oraz ewentualnych działań, jakie należy podjąć w przypadku wystąpienia awarii, nie tylko na terenie Terminala, ale i na trasach przejazdu cystern do odbiorców LNG.

Należy również wskazać, że Komenda Wojewódzka PSP w Szczecinie przygotowuje list intencyjny w sprawie budowy trenażera LNG w Ośrodku Szkolenia w Bornem Sulinowie, natomiast Centralna Szkoła PSP w Częstochowie, której wiodącą specjalizacją jest ratownictwo chemiczno-ekologiczne, prowadzi analizę możliwości rozbudowy lub dostosowania istniejących poligonowych stanowisk treningowych do ćwiczeń z zakresu zagrożeń powodowanych przez LNG.

Ponadto procedowane jest porozumienie dotyczące wielokierunkowej współpracy pomiędzy Szkołą Główną Służby Pożarniczej a firmą (...) w zakresie działalności naukowej, badawczo-rozwojowej, a także dydaktycznej i organizacyjnej.

Komenda Główna PSP, w ramach zaplanowanej na 2018 rok działalności wspomagającej, poleciła Centralnej Szkole Państwowej Straży Pożarnej w Częstochowie przeprowadzenie warsztatów pt. „Sposoby postępowania ratowniczego podczas zdarzeń z udziałem LNG i LPG”. Szkolenie adresowane jest do wykładowców oraz instruktorów ze szkół pożarniczych i ośrodków szkolenia, dowódców szczebla taktycznego oraz przedstawicieli wojskowej ochrony przeciwpożarowej. Celem warsztatów jest merytoryczne przygotowanie kadry dydaktycznej ze szkół PSP oraz ośrodków szkolenia Komend Wojewódzkich PSP do realizacji szkoleń oraz zajęć doskonalących na terenie kraju w ramach „Programu szkolenia z ratownictwa chemicznego i ekologicznego realizowanego przez krajowy system ratowniczo-gaśniczy w zakresie podstawowym”, który to program obejmuje m.in. tematykę zagrożeń w transporcie LNG.

Niezależnie od powyższego informuję, że PSP, w przypadku zwrócenia się przez organy samorządowe oraz inne podmioty publiczne z prośbą o udział w ćwiczeniach i szkoleniach w tym zakresie, w ramach swoich kompetencji, będzie w miarę posiadanych możliwości wspierać omawiane inicjatywy na rzecz poprawy bezpieczeństwa w transporcie LNG.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z zapytaniem w sprawach leżących w kompetencjach ministra zdrowia, a dotyczących dodatkowych środków finansowych przeznaczonych na wzrost wynagrodzeń.

Minister zdrowia rozporządzeniem z dnia 8 września 2015 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (DzU, poz. 1400 z późn. zm.) przeznaczył dodatkowe środki finansowe na wzrost miesięcznego wynagrodzenia dla pielęgniarek, położnych oraz higienistek szkolnych. Jest to 4 razy 400 zł, od roku 2015.

Bardzo proszę o informację, na jakim etapie są wypłaty podwyżek dla pielęgniarek.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 5.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego na 58. posiedzeniu Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r., dotyczące dodatkowych środków finansowych przeznaczonych na wzrost wynagrodzeń dla pielęgniarek, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Realizowane jest Porozumienie zawarte w dniu 23 września 2015 r. pomiędzy Ogólnopolskim Związkiem Zawodowym Pielęgniarek i Położnych i Naczelną Radą Pielęgniarek i Położnych a Prezesem Narodowego Funduszu Zdrowia i Ministrem Zdrowia, którego konsekwencją było wydanie przez Ministra Zdrowia rozporządzenia z dnia 8 września 2015 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1146) i rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 14 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. poz. 1628), zapewniające dodatkowe środki finansowe na realizację świadczeń przez pielęgniarki i położne zatrudnione w podmiotach posiadających kontrakt z Narodowym Funduszem Zdrowia.

W ramach przedmiotowego rozporządzenia zapewniono coroczny (do 2019 r.) wzrost średniego miesięcznego wynagrodzenia dla pielęgniarek w wysokości 400 zł brutto rocznie (4 x 400) oraz wprowadzono mechanizm gwarantujący utrzymanie uzyskanych podwyżek po 2019 r.

Obecnie realizowana jest trzecia transza podwyżki, czyli 1200 zł od 1 września 2017 r. do 31 sierpnia 2018 r. Rozporządzenie w sprawie OWU przewiduje kolejny etap zapewniający dalszy średni wzrost miesięcznego wynagrodzenia wraz z pochodnymi zaplanowany od dnia 1 września 2018 r. do dnia 31 sierpnia 2019 r. o 1600 zł.

Poza tym rozporządzenie w sprawie OWU w celu utrzymania skutku wzrostu wynagrodzenia pielęgniarek i położnych realizowanego od 2015 r. (4x400), doprecyzowuje zasady ustalania współczynnika korygującego, za pomocą którego od 1 września 2019 r. będą ustalone środki na średni wzrost miesięcznego wynagrodzenia pielęgniarek i położnych.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Józefa Szczurek-Żelazko

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z coraz większą popularnością wypoczynku na polskich plażach w czasie wakacji zwracam się z pytaniem do Ministerstwa Zdrowia, czy monitoruje zabezpieczenie opieki medycznej i pierwszej pomocy w rejonach uznawanych za wakacyjne. W szczególności mam na myśli krótki czas dojazdu karettek pogotowia do osób potrzebujących pomocy oraz liczbę świadczeń udzielanych w szpitalach i przychodniach.

Proszę o informację ze szczególnym uwzględnieniem Pomorza Zachodniego. To coraz popularniejszy cel wakacyjnych podróży Polaków wskutek lepszej infrastruktury drogowej łączącej Warszawę i Śląsk z rejonem Świnoujścia, Międzyzdrojów, Dziwnowa, Rewala i Mrzeżyna oraz Kołobrzegu.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 28.03.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego na 58. posiedzeniu Senatu w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie zabezpieczenia opieki medycznej, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Organizacja systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne została określona w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2017, poz. 2195). Zgodnie z art. 19 przedmiotowej ustawy Minister Zdrowia sprawuje nadzór nad systemem w kraju, natomiast planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody.

System PRM działa na obszarze województwa na podstawie wojewódzkiego planu działania systemu sporządzanego przez wojewodę zawierającego m.in.:

- liczbę i rozmieszczenie zespołów ratownictwa medycznego oraz szpitalnych oddziałów ratunkowych;
- liczbę i rozmieszczenie jednostek organizacyjnych szpitali wyspecjalizowanych w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych niezbędnych dla ratownictwa medycznego;
- liczbę wyjazdów zespołów ratownictwa medycznego;
- liczbę pacjentów szpitalnych oddziałów ratunkowych i izb przyjęć;
- informacje dotyczące czasu dotarcia zespołów ratownictwa medycznego na miejsce zdarzenia.

Obowiązkiem wojewody jest przekazanie do publicznej wiadomości, w szczególności przez zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej ujednoliconego tekstu wojewódzkiego planu działania systemu.

Przedmiotowy plan dla województwa zachodniopomorskiego w sposób szczegółowy opisuje sposób zabezpieczenia działań ratowniczych i dostępność do świadczeń opieki zdrowotnej w miejscowościach turystycznych. Podkreślenia wymaga, że za bezpieczeństwo osób wypoczywających nad wodą odpowiada minister właściwy do spraw wewnętrznych – zgodnie z ustawą z dnia 18 sierpnia 2011 r. o *bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych* (Dz. U. z 2011 r. Nr 208 poz. 1240 z późn. zm.).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Szanowny Panie Ministrze!

24 stycznia 2018 r. zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach został uruchomiony rejestr, do którego wpisać się muszą podmioty oraz osoby fizyczne wymienieni w art. 50 ust. 1 oraz w art. 51 ust. 1 ustawy o odpadach. Wpis do rejestru musi być dokonany przed rozpoczęciem działalności, a w przypadku działalności prowadzonej przed dniem 24 stycznia 2018 r. – w ciągu 6 miesięcy od uruchomienia rejestru, tj. do 24 lipca 2018 r.

Do rejestru wpisać się muszą m.in. przedsiębiorcy wprowadzający pojazdy. Z informacji udzielanych tym przedsiębiorcom w poszczególnych urzędach marszałkowskich wynika, że wprowadzający pojazdy traktowani są również jako:

1) wprowadzający opony i oleje – na podstawie ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;

2) wprowadzający baterie i akumulatory – na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach;

3) wprowadzający sprzęt elektryczny i elektroniczny – na podstawie ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, jeśli pojazd zawiera taki sprzęt.

W konsekwencji wymaga się od tych przedsiębiorców, aby składając wnioski o wpis do rejestru jako wprowadzający pojazdy, wnioskowali również o wpis do rejestru jako wprowadzający produkty (opony i oleje), wprowadzający baterie i akumulatory oraz wprowadzający sprzęt elektryczny i elektroniczny. Niektóre urzędy nie chcą nawet przyjmować wniosków, jeśli przedsiębiorca wnioskuje wyłącznie o wpisanie do rejestru wprowadzających pojazdów.

Sytuacja jest o tyle skomplikowana, że takie podejście organów i kwalifikowanie wprowadzających pojazdy także jako wprowadzających opony, oleje, baterie, akumulatory oraz sprzęt elektryczny i elektroniczny jest praktyką nową. Do czasu uruchomienia rejestru w większości urzędów marszałkowskich nie łączono działalności polegającej na wprowadzaniu pojazdów z wprowadzaniem oleju, opon, baterii i akumulatorów czy sprzętu elektrycznego i elektronicznego. W wielu urzędach w rozmowach telefonicznych podawana była informacja, że należy się wpisać wyłącznie do rejestru wprowadzających pojazdy. Dopiero gdy przedsiębiorcy proszą o stanowisko na piśmie, okazuje się, że wprowadzający pojazdy to również wprowadzający produkty (opony i oleje), baterie i akumulatory oraz sprzęt elektryczny i elektroniczny.

Wpisanie się do rejestru nie jest jedyną konsekwencją kwalifikowania wprowadzających pojazdy jako wprowadzających produkty, baterie i akumulatory oraz sprzęt. Wprowadzający mają też szereg innych obowiązków wynikających z przepisów – osiągnięcia odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu, składania sprawozdań, ustalenia wagi wprowadzanych produktów, co w praktyce jest niemożliwe, i wreszcie zapłaty opłaty produktowej w przypadku nieosiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu. Biorąc pod uwagę fakt, że zdecydowana większość spośród prawie 20 tysięcy podmiotów wprowadzających używane pojazdy nie rozliczała się z wprowadzanych opon i olei, baterii i akumulatorów oraz sprzętu elektrycznego i elektronicznego, przyjęć należy, że w zasadzie każdy z przedsiębiorców, który zarejestruje się w nowym rejestrze, powinien liczyć się tym, że skontrolowana i rozliczona zostanie dotychczasowa działalność – do 5 lat wstecz. Oznacza to, że większość z tych przedsiębiorców zmuszona będzie zapłacić wysokie kary, ponieważ dotychczasowa wykładnia przepisów i praktyka była taka, że obowiązków wprowadzających produkty, baterie i akumulatory oraz sprzęt wprowadzających pojazdy w przeważającej części nie realizowali.

Jakie to mogą być kary? Przykładowo, stawka opłaty produktowej wynosiła w 2017 r. 10,82 zł/kg opon używanych. Średnio w pojazdach opony

ważą ok. 40–50 kg. To daje 400–500 zł za pojazd. Przy wprowadzeniu rocznie 45 samochodów (średnia krajowa) przedsiębiorca zapłaci od 18 tysięcy do 22 tysięcy 500 zł tylko za same opony.

Przedstawiony problem jest dużo bardziej złożony, ponieważ gdy prześledzimy zakres ustawy o obowiązkach przedsiębiorców i definicje przedsiębiorcy, to okaże się, że obowiązkom wynikającym z tej ustawy podlegają nie tylko przedsiębiorcy, którzy dokonują importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów w celach zarobkowych do dalszej odsprzedaży, ale również ci, którzy to robią na potrzeby własne (art. 1 ust. 1 lit. a i art. 2 pkt 9b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców).

Podobnie sytuacja wygląda w przypadku ustawy o bateriach i akumulatorach, choć tam definicje brzmią inaczej (art. 6 pkt 22 ustawy o bateriach i akumulatorach): wprowadzający baterie lub akumulatory – przedsiębiorca, który wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu baterii lub akumulatorów, w tym zamontowanych w sprzęcie lub pojazdach, po raz pierwszy na terytorium kraju. I dalej. Za wprowadzającego baterie lub akumulatory uważa się także przedsiębiorcę: a) dokonującego importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia baterii lub akumulatorów na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej; b) który zlecił wytworzenie baterii lub akumulatorów i którego oznaczenie zostało umieszczone na bateriach lub akumulatorach.

Oznacza to, że każdy przedsiębiorca wprowadzający pojazdy, który dokonuje wprowadzenia pojazdu, również na potrzeby własne, np. do wykorzystania w swojej firmie, podlega obowiązkom wynikającym z ustawy o obowiązkach przedsiębiorców, ale również z ustawy o bateriach i akumulatorach. Co więcej, obowiązki te nie ograniczają się wyłącznie do przedsiębiorców wprowadzających pojazdy, lecz dotyczą wszystkich przedsiębiorców wprowadzających na rynek towary, których częścią składową są opony, oleje, preparaty smarowe (wymienione w załączniku 4a do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców) oraz baterie i akumulatory. Tak więc ustawa o obowiązkach przedsiębiorców podlegać będzie przedsiębiorca wprowadzający rowery, wózki dziecięce, maszyny rolnicze, sprzęt budowlany i wiele, wiele innych produktów. Wedle stanowiska Ministerstwa Środowiska podlegają tym obowiązkom od lat, o czym większość spośród tych przedsiębiorców po prostu nie wie. Dodatkowo przedsiębiorcy wprowadzający pojazdy, którzy podlegali ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, przez wiele lat płacili opłatę recyklingową w wysokości 500 zł, a obecnie, zgodnie z art. 11a tej ustawy, mają obowiązek pokrycia kosztów zagospodarowania odpadów powstałych po demontażu, w tym opon, olei, akumulatorów, baterii, itp.

Nie sposób dziś określić, jaka jest skala tego problemu i jak duża jest liczba przedsiębiorców podlegających obowiązkom wynikającym z ustawy o obowiązkach przedsiębiorców, ustawy o bateriach i akumulatorach czy zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, czyli tych wprowadzających towary, których częścią składową są opony, oleje, baterie, akumulatory czy sprzęt elektryczny i elektroniczny. Są tysiące wniosków o wpis do rejestru i tysiące sprawozdań. Niepokoi najbardziej, że z powodu zmiany interpretacji przepisów tysiące przedsiębiorców stanie wobec groźby uiszczenia kary z tytułu niezrealizowania obowiązków wprowadzającego za ostatnie 5 lat. W wielu przypadkach kary te mogą sięgać kilkuset tysięcy złotych, np. w przypadku wprowadzających pojazdy ciężarowe. Będzie to powodem wielu bankructw i uciekania do szarej strefy.

W związku z powyższym mam pytanie. Czy Minister Środowiska dostrzega opisany wyżej problem i zamierza podjąć działania zmniejszające biurokrację i niewspółmierne do zamierzonego celu obciążenia nałożone na tysiące drobnych przedsiębiorców? Jakże to będą działania?

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

Odpowiedź

Warszawa, 5.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem z dnia 16 marca br. (znak: BPS/043-58-1604/18) przekazującym oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Peczkisa, złożone podczas 58. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach – dot. rejestru do którego muszą się wpisać podmioty oraz osoby fizyczne (BPS/034-57-1604/18), przekazuję poniższe informacje.

Na wstępie należy zauważyć, że ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1478) – zwana dalej: „ustawą o obowiązkach przedsiębiorców”, która dotyczy wprowadzających do obrotu oleje smarowe i opony, obowiązuje od dnia 1 stycznia 2002 r., a od dnia 1 stycznia 2014 r. powyższa ustawa objęła swym zakresem również wprowadzających preparaty smarowe. Powyższe obowiązki dotyczą także przedsiębiorców, którzy sprowadzają do Polski produkty, których częściami składowymi są oleje, preparaty smarowe i opony, w tym i sprowadzających do kraju pojazdy.

Podobnie od 1 stycznia 2002 r. wprowadzający do obrotu baterie i akumulatory, również jako części innych produktów, podlegali, w zakresie ich zagospodarowania, przepisom ustawy o obowiązkach przedsiębiorców, a od 1 stycznia 2010 r. przepisom ustawy z 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1803, z późn. zm.). Również wprowadzanie do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego będącego niededykowanymi dla danego pojazdu jego częściami składowymi także nie jest nowym obowiązkiem. Regulacje w tym zakresie wprowadziła ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. Nr 180, poz. 1495), która została zastąpiona przepisami ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. poz. 1688, z późn. zm.).

Stwierdzić zatem należy, że obowiązki zagospodarowania odpadów powstałych z określonych części sprowadzanych pojazdów, również sprowadzanych przez przedsiębiorców na potrzeby własne, nie są nowe i obowiązują od wielu lat. Nie nastąpiła więc w ostatnim czasie zmiana interpretacji czy wykładni przepisów w tym zakresie.

Przy tym zauważyć należy, że przepisy ustawy o obowiązkach przedsiębiorców zobowiązują przedsiębiorców w pierwszej kolejności do zagospodarowania wprowadzonych do obrotu produktów, a dopiero w sytuacji gdy przedsiębiorca nie uzyska wymaganych przepisami poziomów ich zagospodarowania jest on obowiązany do uiszczenia opłaty produktowej. Założeniem tego rozwiązania jest to aby zagospodarowanie odpadów było tańsze dla przedsiębiorcy niż płaćcenie kary w postaci opłaty produktowej.

Chciałbym również zauważyć, że stawka opłaty produktowej dla używanych opon wynosi, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów (Dz. U. poz. 1968), 4,20 zł za kg opon. W przypadku olejów smarowych i preparatów stawka ta wynosi 2,10 zł za kg. Z kolei stawka opłaty produktowej dla sprzętu elektrycznego i elektronicznego przewidziana w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie szczegółowych stawek opłaty produktowej dla grup sprzętu (Dz. U. poz. 2230) wynosi 1,80 za kg sprzętu. W odniesieniu zaś do akumulatorów kwasowo-ołowiowych przepisy nie przewidują opłat produktowych.

Jednocześnie informuję, że opłaty produktowe nie są liczone od 100% wprowadzonych produktów ale od poziomu niższego, określonego przepisami dla poszczególnych rodzajów produktów. Przepisy dotyczące wprowadzonych produktów przewidują też różnego rodzaju zwolnienia m.in. w zakresie obowiązku uiszczenia opłaty produktowej.

Zwracam również uwagę, że zgodnie z definicją zawartą w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 578), za wprowadzającego pojazdy uznaje się podmiot prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą w tym zakresie, tj. m.in. komis samochodowy. Przywóz więc pojazdu przez przedsiębiorcę na potrzeby własne nie podlega przepisom powyższej ustawy w zakresie finansowania przez wprowadzającego pojazd kosztów gospodarowania odpadami pochodzącymi z pojazdów wycofanych z eksploatacji, tak jak ma to miejsce w przypadku prowadzenia działalności np. w zakresie komis samochodowego. Przedsiębiorca ma więc tylko obowiązek rozliczyć się z produktów, o których mowa powyżej, z uwzględnieniem różnego rodzaju zwolnień, o których wcześniej wspomniałem.

W związku z powyższym pozwalam sobie zauważyć, że obowiązek uzyskania wpisu w rejestrze, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 21 oraz z 2017 r. poz. 2442), nie spowodował zmian w rozliczeniu odpadów powstałych z produktów, o których mowa powyżej. Tym samym wprowadzenie obowiązku posiadania wpisu do rejestru nie spowodowało wzrostu obciążeń przedsiębiorców w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe informuję, że obecnie nie jest przewidywana zmiana przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego*

Szanowny Panie Ministrze!

W związku ze skargą złożoną do mojego biura senatorskiego, w przeświadczeniu, że podnoszony problem jest istotny, a zwrócenie na niego uwagi zasadne, zwracam się z uprzejmą prośbą o ustosunkowanie się do przedstawionego zagadnienia.

Prosimy o doprecyzowanie pojęcia „rehabilitacja” pojawiającego się w zapisie art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. DzU z 2017 r. poz. 1938, 2110, 2217, 2361, 2434, z 2018 r. poz. 107, 138). Czy zapis ten należy rozumieć tylko i wyłącznie jako rehabilitację zdrowotną, czy może też jako rehabilitację społeczną realizowaną na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. DzU z 2016 r. poz. 2046, 1948, z 2017 r. poz. 777, 935, 1428, z 2018 r. poz. 138)? Prosimy o podjęcie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zapisu art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Obecne brzmienie art. 16 ust. 1 pkt 1: „Świadczeniobiorcy na podstawie ustawy nie przysługują: orzeczenia o zdolności do prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz inne orzeczenia i zaświadczenia lekarskie wydawane na życzenie świadczeniobiorcy, jeżeli nie są one związane z dalszym leczeniem, rehabilitacją, niezdolnością do pracy, kontynuowaniem nauki, uczestnictwem dzieci, uczniów, słuchaczy zakładów kształcenia nauczycieli i studentów w zajęciach sportowych i w zorganizowanym wypoczynku, a także jeżeli nie są wydawane dla celów pomocy społecznej, wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, orzecznictwa o niepełnosprawności, uzyskania zasiłku pielęgnacyjnego, lub ustalenia przyczyn i rodzaju uszkodzeń ciała związanych z użyciem przemocy w rodzinie”.

Wnosimy o rozważenie zmiany art. 16 ust. 1 pkt 1 omawianej ustawy w następujący sposób. „Świadczeniobiorcy na podstawie ustawy nie przysługują: orzeczenia o zdolności do prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz inne orzeczenia i zaświadczenia lekarskie wydawane na życzenie świadczeniobiorcy, jeżeli nie są one związane z dalszym leczeniem, rehabilitacją, niezdolnością do pracy, kontynuowaniem nauki, uczestnictwem dzieci, uczniów, słuchaczy zakładów kształcenia nauczycieli i studentów w zajęciach sportowych i w zorganizowanym wypoczynku, a także jeżeli nie są wydawane dla celów pomocy społecznej, wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, orzecznictwa o niepełnosprawności, uzyskania zasiłku pielęgnacyjnego lub ustalenia przyczyn i rodzaju uszkodzeń ciała związanych z użyciem przemocy w rodzinie, dla celów uzyskania dofinansowania ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych”.

Obecny, nieprecyzyjny w naszym przeświadczeniu zapis powoduje, że osoby niepełnosprawne, ubiegające się o dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych do wyjazdu na turnus rehabilitacyjny, zakupu sprzętu rehabilitacyjnego czy innych zadań dofinansowywanych ze środków PFRON, są zobowiązane do przedstawienia zaświadczenia lekarskiego, które część lekarzy wydaje odpłatnie. Osoby niepełnosprawne często znajdują się w złej sytuacji finansowej, a ponoszą w ten sposób koszt złożenia wniosku.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis*

Odpowiedź

Warszawa, 12.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora w sprawie doprecyzowania pojęcia „rehabilitacja” w przepisie art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm.), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W myśl art. 16 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, świadczeniobiorcy nie przysługują orzeczenia o zdolności do prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz inne orzeczenia i zaświadczenia lekarskie wydawane na życzenie świadczeniobiorcy, jeżeli nie są one związane z dalszym leczeniem, rehabilitacją, niezdolnością do pracy, kontynuowaniem nauki, uczestnictwem dzieci, uczniów, słuchaczy zakładów kształcenia nauczycieli i studentów w zajęciach sportowych i w zorganizowanym wypoczynku, a także jeżeli nie są wydawane dla celów pomocy społecznej, wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, orzecznictwa o niepełnosprawności, uzyskania zasiłku pielęgnacyjnego, lub ustalenia przyczyn i rodzaju uszkodzeń ciała związanych z użyciem przemocy w rodzinie.

Z analizy ww. przepisu wynika, iż ustawodawca uzależnił źródło finansowania ww. orzeczeń lub zaświadczeń od celu jego wydania. Dokumentami o stanie zdrowia wydawanymi nieodpłatnie przez lekarza na życzenie ubezpieczonego są m.in. orzeczenia i zaświadczenia związane z dalszym leczeniem lub rehabilitacją.

W związku z powyższym oraz odnosząc się do kwestii użytego w art. 16 ustawy sformułowania „rehabilitacja”, należy zwrócić uwagę, iż ustawodawca nie zawęził tego pojęcia do zakresu rehabilitacji leczniczej, w rozumieniu art. 15 ust. 2 pkt 5 ustawy. Zatem mając na uwadze cel wydawania zaświadczeń i orzeczeń lekarskich, należy przyjąć, iż pojęcie to także obejmuje swoim zakresem definicję rehabilitacji osób niepełnosprawnych zawartą w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnienia osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2046 ze zm.). W myśl art. 7 ww. ustawy, rehabilitacja osób niepełnosprawnych oznacza zespół działań, w szczególności organizacyjnych, leczniczych, psychologicznych, technicznych, szkoleniowych, edukacyjnych i społecznych, zmierzających do osiągnięcia, przy aktywnym uczestnictwie tych osób, możliwie najwyższego poziomu ich funkcjonowania, jakości życia i integracji społecznej.

W związku z powyższym, zaświadczenia lub orzeczenia lekarskie wydawane osobom niepełnosprawnym, ubiegającym się o dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacyjnego Osób Niepełnosprawnych do wyjazdu na turnus rehabilitacyjny, zakup sprzętu rehabilitacyjnego, czy też w celu realizacji innych aktywności związanych z ich rehabilitacją powinny być wydawane bezpłatnie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Zbigniew Król
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgiewicza

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnich latach występuje bardzo poważny problem dla hodowców pszczół, problem utrzymania stanu pogłowia. Każdego roku po okresie zimowym, ale także w okresie letnim, pszczoły masowo giną z powodu chorób i stosowania trujących środków ochrony roślin w rolnictwie i ogrodnictwie. Jak wynika z doniesień hodowców, miniony 2017 r. był najgorszym od lat rokiem w pszczelarstwie. To efekt niesprzyjających warunków atmosferycznych. Niskie temperatury wiosną i latem sprawiły, że wielu hodowców straciło nawet połowę swoich pszczół. W Polsce miodu jest za mało. Konieczny jest import, a przecież posiadamy odpowiednie warunki do zwiększenia jego produkcji. Pszczelarze potrzebują pomocy państwa w pokonywaniu problemów związanych z odbudową hodowli. Niestety, obecnie nie mogą liczyć na wsparcie, co skutkuje ograniczeniem hodowli przez wielu pszczelarzy. Po prostu ich na to nie stać.

Pszczoły to nie tylko miód, ale gwarancja uzyskiwania wysokich plonów. W wielu krajach poradzano sobie z tym problemem, np. w Czechach produkcja miodu pokrywa krajowe zapotrzebowanie, a nawet jest on towarem eksportowym.

Proszę o odpowiedź na następujące pytania.

1. Co rząd zamierza zrobić, aby zapobiegać wymieraniu pszczół w Polsce?
2. Dlaczego rząd nie stosuje dopłat dla rolników hodujących pszczoły, tak jak ma to miejsce w wielu krajach, w tym także w Czechach?
3. Czy w nowej perspektywie rząd planuje objąć dopłatami hodowców pszczół?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 2018.03.29

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Mariana Poślednika, Senatora RP, na 58. posiedzeniu Senatu w dniu 15 marca 2018 r. w sprawie problemów z utrzymaniem stanu pogłowia pszczół, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Ad 1.

W odniesieniu do działań podejmowanych przez Rząd w celu zapobiegania wymieraniu pszczół uprzejmie informuję Pana Marszałka, że dnia 31 grudnia 2013 r. uchwałą nr 229/2013 Rady Ministrów ustanowiono Program wieloletni pn. „Ochrona zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego” na lata 2014–2018. Wykonawcą Programu jest Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy w Puławach.

W zakresie tematycznym nr 3 ww. Programu „Ochrona zdrowia zwierząt: ocena stanu występowania chorób zakaźnych zwierząt hodowlanych i wolno żyjących” realizowane jest zadanie nr 42 „Monitorowanie stanu zdrowotnego i strat rodzin pszczoł w krajowych pasiekach”. Celem zadania jest m.in.:

- 1) monitorowanie strat rodzin pszczoł w kraju;
- 2) monitorowanie sytuacji epizootycznej w krajowych pasiekach – identyfikacja organizmów chorobotwórczych stanowiących największe zagrożenie dla zdrowia pszczoł;
- 3) monitorowanie sytuacji toksykologicznej (skażeń pestycydami) w krajowych pasiekach – diagnostyka i rejestracja ostrych i chronicznych przypadków zatrucia pszczoł;
- 4) terenowa ocena skuteczności leczniczych preparatów weterynaryjnych stosowanych do zwalczania roztoczy *V. destructor*.

Wykonywane badania mają charakter monitoringu aktywnego, co pozwoli na kompleksowy nadzór nad stanem zdrowotnym rodzin pszczoł, przez monitorowanie śmiertelności rodzin pszczoł oraz identyfikację czynników stanowiących istotne zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania pasiek, stwarzając tym samym możliwość podejmowania działań zapobiegawczych.

Ponadto w ramach Programu wieloletniego pn. „Działania na rzecz poprawy konkurencyjności i innowacyjności sektora ogrodnictwa z uwzględnieniem jakości i bezpieczeństwa żywności oraz ochrony środowiska naturalnego”, Instytut Ogrodnictwa w Skierniewicach, Zakład Pszczelnictwa w Puławach realizuje w okresie od 2015 r. do 2020 r. w obszarze tematycznym nr 4 „Działania na rzecz rozwoju pszczelarstwa w warunkach zmieniającego się środowiska” zadanie 4.1 „Hodowla i chów pszczoł oraz dzikich owadów zapylających”. Celem ww. zadania jest zwiększenie liczebności populacji owadów użytkowych przez optymalizację bazy genetycznej pszczoł i innych owadów zapylających jak również działania zwiększające ich odporność na choroby i szkodliwe czynniki środowiskowe. Ponadto stałe monitorowanie fenologiczno-rolniczych warunków stacjonowania pasiek, pozwala na ocenę przystosowania się różnych populacji pszczoł do badanego środowiska.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję również, że realizowany jest Krajowy Program Wsparcia Pszczelarstwa w Polsce na lata 2016/17, 2017/18, 2018/19. Program ten został opracowany przy współpracy instytucji państwowych oraz 13 największych organizacji pszczelarskich, w tym Polskiego Związku Pszczelarskiego i Stowarzyszenia Pszczelarzy Zawodowych. W ramach Programu realizowane są m.in. cele zapobiegające wymieraniu pszczoł, tj.:

- odbudowa pogłowa pszczoł w Polsce i poprawa jego wartości użytkowej,
- wsparcie zasiedlania uli,
- poprawa wydajności produkcji pasiecznej oraz jakości pozyskiwanych produktów pszczoł,
- zwalczanie inwazji pasożytów i chorób pszczoł, w szczególności warrozy,
- wspieranie walki z warrozą poprzez obniżenie kosztów leczenia pszczoł.

Program uwzględnia najbardziej korzystne rozwiązania dla rozwoju pszczelarstwa mieszczące się w prawodawstwie Unii Europejskiej. Wymiernymi efektami podjętych działań jest ocena sytuacji epizootycznej chorób zakaźnych i inwazyjnych pszczoł oraz poprawa stanu zdrowotnego rodzin pszczoł w krajowych pasiekach, a także zapewnienie odpowiedniego stanu liczebowego rodzin pszczoł w kraju.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zagadnienia związane z zasadami zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, zostały uregulowane w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2017 r. poz.1855, z późn. zm.) oraz aktach prawnych wydanych na podstawie tej ustawy. Ustawa ta implementuje do polskiego porządku prawnego przepisy Unii Europejskiej dotyczące zdrowia zwierząt. Do chorób zakaźnych pszczoł, które na podstawie przepisów ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt podlegają obowiązkowi zwalczania należy zgnilec amerykański pszczoł. Natomiast do chorób podlegających obowiązkowi rejestracji należy zgnilec europejski, warroza, choroba roztoczowa, mały chrząszcz ulowy i roztocze *Tropila-*

elaps, których zwalczanie prowadzi się na koszt posiadacza rodzin pszczelich. Ponadto, w latach 2016/17–2018/19, w ramach realizacji Programu Krajowego Wsparcia Pszczelarstwa refundacji podlegają, między innymi, koszty zakupu środków leczniczych warrozoóbójczych oraz nabycia środków do walki z warrozą wymienionych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. *ustanawiającym szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli* (Dz. Urz. UE L 250 z 18.09.2008, str. 1, z późn. zm.).

Ponadto, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. *o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2132) reguluje sprawy z zakresu hodowli oraz zachowania zasobów genetycznych wszystkich zwierząt gospodarskich, w tym pszczoł. Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy rasy zagrożone obejmuje się ochroną zasobów genetycznych, polegającą m.in. na utrzymaniu żywych zwierząt gospodarskich. W Polsce ochroną zasobów genetycznych są objęte cztery linie pszczoł rasy środkowoeuropejskiej, tj.: Kampinoska, Augustowska, Asta i Północna oraz linia Dobra rasy krajńskiej. Dla tych ras zostały stworzone programy ochrony, których głównym celem jest zachowanie populacji i zwiększanie jej liczebności. Koordynacją i realizacją programów pszczoł objętych ochroną zajmuje się Instytut Zootechniki – Państwowy Instytut Badawczy, który zgodnie z rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 czerwca 2008 r. *w sprawie podmiotu upoważnionego do realizacji lub koordynacji działań w zakresie ochrony zasobów genetycznych zwierząt gospodarskich* (Dz. U. Nr 108 poz. 691) jest podmiotem upoważnionym do koordynacji działań na rzecz ochrony zasobów genetycznych zwierząt gospodarskich.

Ad 2 i 3.

W odniesieniu do zapytania w sprawie dopłat dla rolników hodujących pszczoły oraz objęcia dopłatami hodowców pszczoł w nowej perspektywie, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. *ustanawiającym przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009* (Dz. Urz. L 347, s. 608), płatności bezpośrednie są przyznawane w ramach określonych systemów wsparcia wymienionych w załączniku nr I tego rozporządzenia, do których należą, m.in.: jednolita płatność obszarowa, płatność z tytułu praktyk rolniczych korzystnych dla klimatu i środowiska, system dla małych gospodarstw, płatność dla młodych rolników oraz dobrowolne wsparcie związane z produkcją.

W ramach systemu płatności bezpośrednich na lata 2015–2020 przepisy ww. rozporządzenia przewidują możliwość realizacji płatności związanej z produkcją w niektórych sektorach produkcji rolnej. Wsparcie to jest skierowane jedynie dla tych sektorów lub regionów państwa członkowskiego, które mają szczególne znaczenie ze względów gospodarczych, społecznych lub środowiskowych i znajdują się w trudnej sytuacji. Zgodnie z art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1307/2013 płatność związaną z produkcją można przyznawać następującym sektorom i rodzajom produkcji: zboża, nasiona oleiste, rośliny wysokobiałkowe, rośliny strączkowe, len, konopie, ryż, orzechy, ziemniak skrobiowy, mleko i przetwory mleczne, nasiona, mięso baranie i mięso kozie, wołowina i cielęcina, oliwa z oliwek, jedwabniki, susz paszowy, chmiel, burak cukrowy, trzcina cukrowa i cykoria, owoce i warzywa oraz zagajniki o krótkiej rotacji. Na liście sektorów, które mogą zostać objęte tym wsparciem, określonej w art. 52 ust. 2 ww. rozporządzenia nr 1307/2013, nie znajduje się zatem sektor pszczelarski.

W związku z powyższym, w ramach płatności bezpośrednich, nigdy nie stosowano płatności ukierunkowanych na sektor pszczelarstwa i w związku z tym Polska również nie może wprowadzić tego typu wsparcia.

Niemniej jednak rolnicy zajmujący się pszczelarstwem, w przypadku posiadania kwalifikujących się hektarów, mogą korzystać na zasadach ogólnych z wszystkich

instrumentów wsparcia dostępnych w Polsce w ramach obowiązującego w latach 2015–2020 systemu płatności bezpośrednich, tj.: jednolitej płatności obszarowej, płatności za praktyki korzystne dla klimatu i środowiska, płatności dla młodych rolników, płatności dodatkowej oraz płatności związanych z produkcją.

Z poważaniem

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

Rolnicy będący hodowcami świń w Polsce są już mocno dotknięci skutkami rozprzestrzeniania się choroby ASF, a ci, których to jeszcze nie dotknęło, są zaniepokojeni szybkim rozprzestrzenianiem się ASF na kolejne obszary kraju, w kierunku zachodnim. Ukazał się krytyczny raport NIK, wskazujący na nieskuteczność dotychczasowych działań przeciw ASF.

NIK pisze: „Nieskuteczność podejmowanych działań wynikała przede wszystkim z niewłaściwego przygotowania programu oraz jego nierzetelnej realizacji. Podczas opracowywania programu nie uwzględniono możliwości jego realizacji. Wprowadzonych rozwiązań w zakresie stosowania bioasekuracji nie dostosowano do rozdrobnionej struktury gospodarstw – w 93% były to małe gospodarstwa utrzymujące do 50 sztuk świń. Nie mogły one sobie pozwolić na wprowadzenie koniecznych zabezpieczeń, bowiem średni koszt dostosowania gospodarstwa do wymogów bioasekuracji szacowano na ok. 33 tysiące zł. Dlatego właściwe zabezpieczenia przeciwepizootyczne mogły realnie wdrożyć zaledwie ok. 6% właścicieli gospodarstw”.

Proszę o odpowiedź na następujące pytania.

1. Jakie były wydatki na walkę z ASF od pojawienia się tego zagrożenia w Polsce i na jakie konkretnie działania przeznaczone zostały te środki?

2. Czy rząd zwracał się do Komisji Europejskiej o jakąkolwiek pomoc finansową na walkę z ASF, czy ta pomoc została udzielona, a jeśli tak, to na jakie działania została wykorzystana?

3. Czy rząd ma jakieś analizy oraz plany pomocy dla niewielkich gospodarstw rodzinnych, które nie są w stanie same sfinansować ogromnych dla nich, wynoszących ponad 30 tysięcy zł kosztów bioasekuracji? Czy jest jakiś plan pomocy dla tych gospodarstw ze środków budżetu państwa bądź ze środków europejskich?

4. Czy rząd podejmował jakieś działania na rzecz uznania problemu ASF za problem ogólnoeuropejski i podjęcia walki z nim na poziomie unijnym?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 2018.04.17

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie senatora Mariana Poślednika złożone podczas 58. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r. uprzejmie informuję, co następuje.
Ad 1 i 2)

Nawiązując do pytania pierwszego przedstawiam dane otrzymane z wojewódzkich inspektoratów weterynarii, w sprawozdaniach finansowych sporządzonych za lata 2015–2016 oraz szacunkowe za rok 2017.

W ramach raportowania zbierano dane o świnich zabitych oraz ubitych zgodnie z zasadami programu, bez podziału na świnie zabite i świnie ubite. W związku z powyższym Główny Inspektorat Weterynarii nie posiada takich danych, a ich wytworzenie nie jest możliwe. Koszt zabicia świń w ramach „Programu mającego na celu wczesne wykrycie zakażeń wirusem wywołującym afrykański pomór świń i poszerzenie wiedzy na temat tej choroby oraz jej zwalczanie” wyniósł odpowiednio:

w 2015 r. – 37 827,08 zł, w tym koszt utylizacji wynosi 34 873,00 zł,

w 2016 r. – 571 289,86 zł, w tym koszt utylizacji wynosi 490 592,93 zł.

Nadmieniam, że na dzień dzisiejszy Główny Inspektorat Weterynarii nie dysponuje danymi w zakresie 2017 roku. Pełne dane za 2017 rok znane będą dopiero po 30 kwietnia 2018 r.

W związku z brakiem danych dotyczących zabitych świń w ramach programu bioasekuracji, brak jest również danych dotyczących kosztów zabicia i utylizacji świń.

Za zabite świnie wypłacono następujące odszkodowania:

A. Odszkodowania wypłacone zgodnie z „Programem mającym na celu wczesne wykrycie zakażeń wirusem wywołującym afrykański pomór świń i poszerzenie wiedzy na temat tej choroby oraz jej zwalczanie”:

W 2015 roku – kwota 20 275,00 zł, dotyczy 45 szt. świń,

W 2016 roku – kwota 1 149 472,79 zł, dotyczy 2 741 szt. świń.

W 2017 roku – kwota 4 400 168,41 zł, dotyczy 7 618 szt. świń (dane szacunkowe, nie zakończono jeszcze procedury weryfikacyjnej).

B. Odszkodowania wypłacone zgodnie z „Programem bioasekuracji mającym na celu zapobieganie szerzeniu się afrykańskiego pomoru świń”:

W 2015 roku – kwota 1 832 779,49 zł,

W 2016 roku – kwota 834 217,21 zł,

W 2017 roku – kwota 10 079 145,95 zł

W ramach realizacji programu wypłat rekompensat za nieprzerwane nieutrzymywanie świń – „Program bioasekuracji mający na celu zapobieganie szerzeniu się afrykańskiego pomoru świń” na lata 2015–2018:

w 2015 r.

do programu przystąpiło 239 posiadaczy zwierząt przedstawiając do wypłaty rekompensat 7.587 sztuk świń na kwotę 758.700,00 zł.

Razem w 2015 r. wypłacono – 758.700,00 zł

w 2016 r.

do programu przystąpiło 36 posiadaczy zwierząt przedstawiając do wypłaty rekompensat 2.745 sztuk świń na kwotę 252.264,00 zł.

Wypłacono w 2016 r.

II transzę dla wniosków z naboru w 2015 r. – 758.200,00 zł oraz

I transzę dla wniosków z naboru w 2016 r. – 252.264,00 zł

Razem w 2016 r. wypłacono – 1.010.464,00 zł

Realizacja 2017 r.

Do programu przystąpiło 1.843 posiadaczy zwierząt przedstawiając do wypłaty rekompensat 35.509 sztuk świń na kwotę 2.734.116,00 zł.

Wypłacono w 2017 r.

III transzę dla wniosków z naboru w 2015 r. – 751.900,00 zł oraz

II transzę dla wniosków z naboru w 2016 r. – 233.864,00 zł

I transzę dla wniosków z naboru w 2017 r. – 2.734.116,00 zł

Razem w 2017 r. wypłacono – 3.719.880,00 zł

Cały program wypłacony do 31.12.2017 r. – 5.489.044,00 zł dla 2.118 beneficjentów.

Na działania związane z wystąpieniem ASF w 2015 r. wydatkowano 11.995,8 tys. zł, w 2016 r. wydatkowano 25.686,00 tys. zł, natomiast w 2017 na walkę z ASF zaplanowano środki w wysokości 52.497,3 tys. zł (w tym budżet środków razem ze współfinansowaniem krajowym 26.786 tys. zł).

Jednocześnie należy zauważyć, że wprowadzono mechanizm rekompensat za nieutrzymywanie świń w gospodarstwie, który realizowany jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 listopada 2017 r. w sprawie realizacji przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zadań związanych z ustanowieniem środka

nadzwyczajnego polegającego na udzieleniu pomocy posiadaczom świń utrzymującym nie więcej niż 50 świń (Dz.U. z 2017 r. poz. 2272). Zasady przyznawania omawianych rekompensat wynikają z postanowień rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) z dnia 11 września 2017 r. *w sprawie środka nadzwyczajnego w formie pomocy gospodarstwom utrzymującym nie więcej niż 50 świń i znajdującym się na określonych obszarach Polski w przypadku wstrzymania produkcji wieprzowiny z powodu nowych wymagań związanych z afrykańskim pomorem świń* (Dz. Urz. UE L 234 z 12.09.2017, str. 1).

Wnioski o udzielenie pomocy producenci świń mogą składać od dnia 15 grudnia 2017 r. do dnia 14 sierpnia 2018 r.

Według stanu na dzień 28 lutego br. w 2017 r. do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wpłynęło 6 wniosków, a w 2018 r. 26 wniosków o udzielenie przedmiotowej pomocy, w tym 7 wniosków pozostawiono bez rozpoznania z uwagi na niespełnienie wymogów formalnoprawnych, a dla 6 wniosków umorzono postępowanie w związku z ich wycofaniem przez beneficjentów. Pozostałe wnioski są w trakcie rozpatrywania.

Środki na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt (w tym na ASF) corocznie wydziela się w ustawie budżetowej w części 83 i części 85. W ramach tych części przyznawane są środki na zwalczanie wszystkich chorób zakaźnych zwierząt, w tym ASF, a także na zwalczanie np. ptasiej grypy.

Na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt (w tym na ASF) corocznie wydziela się w ustawie budżetowej określone środki.

Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych na posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2017 r. wydała pozytywną opinię w sprawie przekwalifikowania dodatkowych środków z przeznaczeniem dla Inspekcji Weterynaryjnej.

Szacuje się, że łącznie w latach 2015–2017 na działania związane ze zwalczaniem ASF wydatkowano kwotę około 90 mln (bez wartości rekompensat).

Wkład finansowy Unii dotyczący 2015 roku wyniósł 569 861,08€. Za rok 2016 Polska ubiega się o unijne dofinansowanie w kwocie 1 838 469,82€, które do chwili obecnej nie zostało wypłacone.

Pragnę jeszcze raz podkreślić, że na dzień dzisiejszy nie ma jeszcze pełnych danych w zakresie 2017 roku, a przedstawione informacje mogą ulec zmianie w związku z niezakończonym procesem weryfikacyjnym sprawozdań finansowych. Ostateczne dane będą znane po przekazaniu do Komisji Europejskiej końcowych raportów, czyli po 30 kwietnia br.

Ponadto w związku z trudną sytuacją na rynku wieprzowiny i negatywnymi skutkami ASF w 2017 r. producentom świń udzielana była pomoc finansowa na podstawie:

- 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lutego 2017 r. *w sprawie realizacji przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zadań związanych z ustanowieniem nadzwyczajnej pomocy dostosowawczej dla producentów mleka i rolników w innych sektorach hodowlanych* (Dz. U. poz. 499, z późn. zm.).

Zgodnie z ww. rozporządzeniem Rady Ministrów producentom świń udzielano pomocy w formie:

- 1) częściowej refundacji kosztów zakupu bydła hodowlanego ras mięsnych (obszar wymieniony w części I, II i III załącznika do decyzji wykonawczej Komisji 2014/709/UE);
- 2) częściowej refundacji kosztów zakupu loszek lub knurów hodowlanych albo częściowej refundacji kosztów zakupu jagniąt lub owiec (obszar całego kraju);
- 3) rekompensat z tytułu niższych cen sprzedaży świń za okres od dnia 1 września 2016 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. (obszar wymieniony w części II i III załącznika do decyzji wykonawczej Komisji 2014/709/UE, decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1367 lub decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1406).

Łączna kwota środków finansowych wypłacona producentom świń na ww. mechanizmy pomocy wyniosła 26,3 mln zł. Wypłacone środki pochodziły w budżetu UE z puli środków w wysokości 98,7 mln zł udostępnionych Polsce na podstawie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1613 z dnia 8 września 2016 r. przewidującego nadzwyczajną pomoc dostosowawczą dla producentów mleka i rolników w innych sektorach hodowlanych (Dz. Urz. UE L 242 z 9.9.2016, str. 10). Oprócz

pomocy dla producentów świń w ramach ww. kwoty 98,7 mln zł udzielono pomocy dostosowawczej dla producentów mleka i producentów owiec.

- 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 2017 r. w sprawie realizacji przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zadań związanych z ustanowieniem nadzwyczajnych środków wspierania rynku wieprzowiny w Polsce (Dz. U. poz. 1166, z późn. zm.).

Pomoc przeznaczona była dla producentów świń, którzy utrzymywali świnie na obszarze znajdującym się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymienionym w załączniku do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/647 z dnia 5 kwietnia 2017 r. *przyjmującego nadzwyczajne środki wspierania rynku wieprzowiny w Polsce w odniesieniu do niektórych loch i innych świń poddanych ubojowi w okresie od dnia 1 sierpnia do dnia 30 listopada 2016 r.* (Dz. Urz. UE L 92 z 06.04.2017, str. 41). Pomoc wypłacana była na wyrównywanie cen sprzedaży świń uzyskanych przez producentów w odniesieniu do świń, które były poddane ograniczeniom handlowym z powodu ASF w dowolnym okresie między dniem 1 sierpnia 2016 r., a dniem 18 listopada 2016 r. i które zostały poddane ubojowi w okresie od dnia 1 sierpnia 2016 r. do dnia 30 listopada 2016 r.

Łączne wydatki na realizację przedmiotowej pomocy wyniosły 495, 5 tys. zł, z czego 50% podlegało refundacji z budżetu UE.

Ponadto podmiotom utrzymującym świnie, które nie zrezygnowały z ich utrzymywania na obszarze, gdzie realizowany jest „Program bioasekuracji mający na celu zapobieganie szerzeniu się afrykańskiego pomoru świń” zapewniono możliwość refundacji do 50% wydatków ponoszonych na spełnianie wymagań bioasekuracji wskazanych w tym programie, tj. na zakup mat dezynfekcyjnych, sprzętu do wykonania zabiegów dezynfekcyjnych, dezynsekcyjnych lub deratyzacyjnych oraz zakup produktów biobójczych, środków dezynsekcyjnych lub deratyzacyjnych, odzieży ochronnej i obuwia ochronnego, a także wydatków poniesionych na zabezpieczenie budynków, w których są utrzymywane świnie przed dostępem zwierząt domowych.

W ramach ww. działania zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. poz. 187, z późn. zm.) Agencja wypłaciła 48, 5 tys. zł w 2015 r. oraz 36 704, 89 zł w 2016 r.

Ad 3)

Należy zauważyć, że zakres terytorialny obowiązywania tego Programu, wynikający z rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 3 kwietnia 2015 r. w sprawie wprowadzenia „Programu bioasekuracji mającego na celu zapobieganie szerzeniu się afrykańskiego pomoru świń” na lata 2015–2018 (Dz.U. z 2015 r. poz. 517 z późn. zm.) nie uległ zmianie. W związku z powyższym Programem tym objęte są niektóre powiaty w województwach: lubelskim, mazowieckim i podlaskim.

Zmianie uległo natomiast rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 maja 2015 r. w sprawie środków podejmowanych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. z 2018 r. poz. 290 z późn. zm.). Zmiana tego rozporządzenia (Dz.U. z 2018 r. poz. 360) skutkuje wprowadzeniem niektórych wymagań, mających na celu zabezpieczenie gospodarstw utrzymujących świnie przed wniknięciem wirusa ASF, położonych na terytorium Polski poza obszarami objętymi restrykcjami w związku z występowaniem ASF (poza obszarem zagrożenia, objętym ograniczeniami i ochronnym). Należy podkreślić, że ww. rozporządzenie nie jest tożsame z Programem bioasekuracji.

Wprowadzona nowelizacja rozporządzenia była konieczna ze względu na zagrożenie dalszego szerzenia się choroby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wystąpienie choroby na danym terenie powoduje restrykcje i wiąże się z koniecznością likwidacji zakażonych stad, co z kolei pociąga za sobą skutki ekonomiczne i społeczne. Dlatego konieczne jest zabezpieczenie gospodarstw przed ewentualnym przeniesieniem wirusa ASF. Wprowadzane przepisy mają za zadanie podnieść poziom zabezpieczenia gospodarstw, a tym samym zmniejszyć ryzyko wystąpienia tej choroby.

Rozporządzenie wprowadza dla posiadaczy świń w całym kraju m.in. następujące obowiązki, których celem jest ograniczenie ryzyka przeniesienia wirusa ASF do chlewni:

- prowadzenia rejestru środków transportu do przewozu świń wjeżdżających na teren gospodarstwa oraz rejestru wejść osób do pomieszczeń, w których są utrzymywane świnię,
- zabezpieczenia budynku, w którym są utrzymywane świnię, przed dostępem zwierząt wolno żyjących oraz domowych,
- utrzymywania świń w odrębnych, zamkniętych pomieszczeniach, w których są utrzymywane tylko świnię, mających oddzielne wejścia oraz niemających bezpośredniego przejścia do innych pomieszczeń, w których są utrzymywane inne zwierzęta kopytne,
- wykonywania czynności związanych z obsługą świń wyłącznie przez osoby, które wykonują te czynności tylko w danym gospodarstwie,
- stosowania przez osoby wykonujące czynności związane z obsługą świń, przed rozpoczęciem tych czynności, środków higieny niezbędnych do ograniczenia ryzyka szerzenia się afrykańskiego pomoru świń, w tym mycie i odkażanie rąk oraz oczyszczanie i odkażanie obuwia,
- bieżącego oczyszczania i odkażania narzędzi oraz sprzętu wykorzystywanych do obsługi świń,
- używania przez osoby wykonujące czynności związane z obsługą świń odzieży ochronnej oraz obuwia ochronnego przeznaczonego wyłącznie do wykonywania tych czynności,
- wyłożenia mat dezynfekcyjnych przed wejściami do pomieszczeń, w których są utrzymywane świnię, i wyjściami z tych pomieszczeń, a także stałe utrzymywanie tych mat w stanie zapewniającym utrzymanie skuteczności działania środka dezynfekcyjnego,
- sporządzenia przez posiadaczy świń spisu posiadanych świń oraz bieżącego aktualizowania tego spisu,
- zabezpieczenia wybiegu dla świń podwójnym ogrodzeniem o wysokości wynoszącej co najmniej 1,5 m, związanym na stałe z podłożem – w przypadku utrzymywania świń w gospodarstwie w systemie otwartym;
- karmienia świń paszą zabezpieczoną przed dostępem zwierząt wolno żyjących.

Należy zauważyć, że wprowadzane wymagania dla gospodarstw to podstawowe elementy zabezpieczenia przeciw wniknięciu jakiegokolwiek choroby, które powinny być przestrzegane przez każdego rolnika odpowiednio dbającego o swoje gospodarstwo.

Spełnienie wprowadzanych wymagań dla gospodarstw pozwoli na znaczące zmniejszenie ryzyka przeniesienia ASF do gospodarstwa, w którym utrzymywane są świnię.

Rozporządzenie weszło w życie w dniu 28 lutego 2018 r.

Dostosowanie gospodarstwa utrzymującego świnię do ww. wymagań będzie kontrolowane przez organy Inspekcji Weterynaryjnej. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wymagań weterynaryjnych powiatowy lekarz weterynarii będzie wydawał decyzje administracyjne nakazujące usunięcie uchybień lub będzie nakazywał ubój lub zabicie świń i zakazywał ich utrzymywania w gospodarstwie.

Producenci świń, którzy otrzymają decyzję powiatowego lekarza weterynarii o zakazie utrzymywania świń w związku z brakiem spełniania wymagań weterynaryjnych będą mogli ubiegać się o pomoc finansową w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w związku z utraconymi dochodami z tytułu prowadzenia produkcji świń.

Pomoc będzie dotyczyła ilości świń utrzymywanych w gospodarstwach rolnych w 2017 r., lecz do ilości nie większej niż 50 sztuk, przy stawce pomocy 0,36 zł za każdy dzień od 1 świnię.

Pomoc będzie wypłacana w okresie obowiązywania zakazu utrzymywania świń, lecz nie dłużej niż trzy lata.

Dalsza pomoc dla rolników

Działania Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 realizujące wsparcie na rzecz ograniczenia skutków ASF na terenie kraju mają charakter wspomagający.

W ramach instrumentu „**Wsparcie inwestycji w środki zapobiegawcze, których celem jest ograniczenie skutków prawdopodobnych klęsk żywiołowych,**

niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof” wsparcie kierowane jest m.in. do rolników, znajdujących się w strefach wyznaczonych w związku ze zwalczaniem ASF, na realizację operacji inwestycyjnych polegających na budowie infrastruktury potrzebnej do stworzenia odpowiednich warunków bioasekuracji.

Formą wsparcia jest refundacja do 80% kosztów kwalifikowalnych operacji.

Zakres kosztów kwalifikowalnych w zakresie zapobiegania ASF dotyczy kosztów ogrodzenia chlewni i terenu obsługującego chlewnię lub utworzenie zadaszanej niecki do dezynfekcji.

Maksymalna kwota wsparcia dla beneficjenta do 100 000 zł.

Minimalny koszt operacji: 10 000 zł.

Minimalna wielkość stada wynosi 300 sztuk.

W dniach 28 września – 27 października 2017 r. odbył się pierwszy nabór wniosków w ramach powyższego poddziałania. O pomoc na inwestycje w zakresie bioasekuracji w związku z występowaniem ASF wystąpiło 192 rolników. Wnioski opiewają na kwotę blisko 12 471 tys. zł. Dane z drugiego naboru przeprowadzonego w styczniu 2018 r. będą dostępne w późniejszym terminie.

Przeprowadzona analiza wykazała potrzebę zmian i rozszerzenia dostępu do pomocy w ramach tego instrumentu. Dlatego też procedowana jest obecnie propozycja zmian aby pomoc mogła być przyznawana rolnikom prowadzącym produkcję świń na ww. obszarze na poziomie co najmniej 50 świń. Ponadto proponuje się rozszerzenie zakresu kosztów kwalifikowalnych o urządzenia do dezynfekcji.

Ponadto rolnicy zamieszkujący na obszarach występowania ASF mogą korzystać z dedykowanych im w ramach PROW 2014–2020 instrumentów pomocy przeznaczonych na restrukturyzację produkcji oraz podjęcie działalności pozarolniczej:

Restrukturyzacja małych gospodarstw

Celem instrumentu jest między innymi zwiększenie rentowności i konkurencyjności gospodarstw prowadzących produkcję trzody chlewnej, na obszarach wyznaczonych w związku ze zwalczaniem afrykańskiego pomoru świń (ASF).

Pomoc jest przyznawana na restrukturyzację gospodarstwa w kierunku produkcji żywnościowych lub nieżywnościowych produktów rolnych, a także przygotowania do sprzedaży produktów rolnych wytwarzanych w gospodarstwie. Przez restrukturyzację rozumie się zasadnicze zmiany w gospodarstwie, które mają na celu poprawę jego konkurencyjności i zwiększenie jego rentowności poprzez wzrost wielkości ekonomicznej gospodarstwa, w szczególności w wyniku zmiany profilu prowadzonej produkcji rolnej.

Premia w wysokości 60 tys. zł powinna zostać wydatkowana na cele związane z rozwojem gospodarstwa, zgodnie z założeniami biznesplanu.

Beneficjent: rolnik – osoba fizyczna ubezpieczona na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, w pełnym zakresie jako rolnik, prowadzący wyłącznie działalność rolniczą.

Wielkość ekonomiczna gospodarstwa (SO) poniżej 10 tysięcy euro, przy czym w przypadku operacji realizowanych na obszarach ASF do wycięcia wielkości ekonomicznej nie uwzględnia się produkcji trzody chlewnej.

Rolnik prowadzący wyłącznie działalność rolniczą, w tym produkcję trzody chlewnej, na obszarach wyznaczonych w związku ze zwalczaniem afrykańskiego pomoru świń, powinien zobowiązać się do zaprzestania produkcji trzody chlewnej na okres, co najmniej 5 lat.

Wnioski o pomoc w ramach tego instrumentu na obszarach ASF złożyło 98 rolników.

Mając na uwadze potrzebę ułatwienia dostępu do pomocy w ramach tego instrumentu procedowane są zmiany dotyczące rozszerzenia katalogu beneficjentów poddziałania o rolników i małżonków rolników ubezpieczonych w pełnym zakresie na wnioski oraz skrócenia okresu podlegania ubezpieczeniu w KRUS, poprzedzającego dzień złożenia wniosku.

Premie na rozpoczęcie działalności pozarolniczej.

Celem instrumentu wsparcia jest między innymi różnicowanie działalności związane z rozpoczynaniem pozarolniczej działalności gospodarczej w gospodarstwach na obszarach wyznaczonych w związku ze zwalczaniem choroby afrykańskiego pomoru świń.

W przypadku zaprzestania hodowli świń, dla rolników posiadających małe gospodarstwa rolne, szansą jest stworzona w ramach PROW 2014–2020 możliwość uzyskania wsparcia na podjęcie działalności pozarolniczej.

Wielkość ekonomiczna gospodarstwa rolnego, w którym pracuje wnioskodawca jest nie większa niż 15 tys. euro, przy czym w przypadku operacji realizowanych w ramach tego instrumentu pomocy na obszarach ASF, do wyliczenia wielkości ekonomicznej nie uwzględnia się produkcji trzody chlewnej.

O pomoc mogą ubiegać się osoby prowadzące gospodarstwo rolne lub małżonkowie i domownicy ubezpieczeni na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników z mocy ustawy i w pełnym zakresie.

Premia w wysokości 100 000 zł wypłacana jest w ratach: I rata – 80% kwoty pomocy po spełnieniu warunków kwalifikowalności, II rata – 20% kwoty pomocy po prawidłowym zrealizowaniu biznesplanu.

Biznesplan musi zakładać, że nastąpi utworzenie co najmniej jednego miejsca pracy w przeliczeniu średniorocznym (również samozatrudnienie).

Rolnik, lub małżonek rolnika, lub domownik gospodarstwa rolnego, zobowiąże się, że w gospodarstwie, które było podstawą do wyliczenia wielkości ekonomicznej, nastąpi zaprzestanie produkcji trzody chlewnej na okres co najmniej 5 lat.

Procedowane są obecnie zmiany ułatwiające dostęp do tego instrumentu pomocy dotyczące rozszerzenia katalogu beneficjentów o rolników, ich małżonków oraz domowników ubezpieczonych w KRUS w pełnym zakresie na wniosek. Pozwoli to wyrównać szanse w dostępie do wsparcia dla większości osób ubezpieczonych w KRUS oraz poszerzyć grupę potencjalnych beneficjentów poddziałania.

W ramach modyfikacji proponuje się także rezygnację z kryterium ograniczającego dostęp do pomocy dla wnioskodawców, którzy pracują w gospodarstwie rolnym o wielkości ekonomicznej do 15 tys. euro oraz skrócenia okresu podlegania ubezpieczeniu w KRUS poprzedzających dzień złożenia wniosku.

Zarówno rolnicy zamieszkujący na obszarach ASF zajmujący się produkcją trzody chlewnej, jak i rolnicy zajmujący się innymi kierunkami produkcji mogą korzystać dla rozwoju swoich gospodarstw także z innych instrumentów inwestycyjnych realizowanych w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020: *Modernizacja gospodarstw rolnych, Tworzenie grup i organizacji producentów, Inwestycje w gospodarstwach położonych na obszarach Natura 2000, Wsparcie inwestycji w przetwarzanie produktów rolnych, obrót nimi lub ich rozwój*.

Jednocześnie od dnia 15 grudnia 2017 r. producenci świń mogą ubiegać się o przyznanie rekompensat za zaprzestanie produkcji świń w związku z niespełnianiem wymogów rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 maja 2015 r. *w sprawie środków podejmowanych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń* zmienionego rozporządzeniem z dnia 5 lipca 2017 r. Mechanizm ww. rekompensat realizowany jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 listopada 2017 r. *w sprawie realizacji przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zadań związanych z ustanowieniem środka nadzwyczajnego polegającego na udzieleniu pomocy posiadaczom świń utrzymującym nie więcej niż 50 świń* (Dz.U. z 2017 r. poz. 2272).

Pomoc przeznaczona jest dla posiadaczy świń, którzy na podstawie art. 48b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. *o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt* otrzymają decyzję administracyjną powiatowego lekarza weterynarii nakazującą zabicie lub ubój świń oraz zakazującą utrzymywania świń w gospodarstwie.

Pomoc może być przyznana posiadaczom świń, jeżeli:

- 1) w dniu wydania decyzji o nakazie zaprzestania produkcji świń posiadali gospodarstwo na obszarze wymienionym w decyzji wykonawczej Komisji 2014/709/UE z dnia 9 października 2014 r. w sprawie środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w niektórych państwach członkowskich i uchylającej decyzję wykonawczą 2014/178/UE (Dz. Urz. UE L 295 z 11.10.2014, str. 63, z późn. zm.), zmienionej decyzją 2017/1481/UE,

- 2) w okresie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. posiadali średnio nie więcej niż 50 świń i w dniu kontroli weterynaryjnej, która doprowadziła do wydania decyzji nakazującej zaprzestanie produkcji wieprzowiny, posiadali co najmniej jedną świnię,
- 3) ich świnię opuściły gospodarstwo w czasie wyznaczonym przez lekarza weterynarii, nie później niż 120 dni od wydania decyzji o nakazie zaprzestania produkcji świń,
- 4) nie otrzymali z tytułu tych samych strat dochodu lub do tych samych świń pomocy państwa, środków z ubezpieczenia lub pomocy ze środków weterynaryjnych.

Przyznanie przedmiotowej pomocy nie wpływa na możliwość wznowienia produkcji wieprzowiny przez posiadaczy świń, po okresie dwóch lat, po przedstawieniu dowodów, że spełniają oni wymogi przewidziane w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 maja 2015 r. *w sprawie środków podejmowanych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń* zmienionym rozporządzeniem z dnia 5 lipca 2017 r.

Stawki udzielanej pomocy wynoszą 190 zł w przypadku prosiąt do 20 kg oraz 300 zł w przypadku innych świń.

Wnioski o udzielenie pomocy z tytułu zaprzestania produkcji wieprzowiny producenci świń mogą składać od dnia 15 grudnia 2017 r., w terminie 150 dni od dnia wydania ww. decyzji Powiatowego Lekarza Weterynarii, jednak nie później niż do dnia 14 sierpnia 2018 r., w Biurach Powiatowych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa właściwych ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę posiadacza świń. Szczegółowe informacje dotyczące zasad udzielania omawianych rekompensat oraz formularz wniosku wraz z instrukcją jego wypełnienia zamieszczone są na stronie internetowej Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Zasady przyznawania omawianych rekompensat wynikają z postanowień rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) z dnia 11 września 2017 r. *w sprawie środka nadzwyczajnego w formie pomocy gospodarstwom utrzymującym nie więcej niż 50 świń i znajdującym się na określonych obszarach Polski w przypadku wstrzymania produkcji wieprzowiny z powodu nowych wymagań związanych z afrykańskim pomorem świń* (Dz. Urz. UE L 234 z 12.09.2017, str.1). Komisja Europejska na podstawie tego rozporządzenia udostępniła pomoc finansową dla producentów utrzymujących w okresie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. średnio nie więcej niż 50 świń, co zostało ustalone biorąc pod uwagę stosunek wielkości gospodarstwa do jego zdolności przystosowania się do nowych wymogów oraz dane dotyczące występowania ognisk choroby. Większość ognisk ASF wystąpiło w gospodarstwach utrzymujących niewielką liczbę świń a struktura stad z trzodą chlewną znajdujących się w strefach zagrożonych ASF wskazuje, że 50% gospodarstw posiada mniej niż 10 świń, a 90% posiada mniej niż 50 świń. W ocenie Komisji środki powinny zatem trafić wyłącznie do takich niewielkich gospodarstw, które nie są w stanie ponieść ciężaru kosztów związanych ze spełnieniem nowych wymagań weterynaryjnych i w związku z tym będą czasowo rezygnowały z produkcji.

Ad 4)

1. Informacja wstępna

Lata 2016–2018 to okres intensywnej ofensywy dyplomatycznej na forum Unii Europejskiej i w jej krajach członkowskich na rzecz zwrócenia uwagi na problem rozprzestrzeniania się wirusa ASF i konieczności podjęcia wspólnych działań na rzecz walki z nim oraz poprawy trudnej sytuacji rynku wieprzowiny, wywołanej m.in. przez wystąpienie przypadków afrykańskiego pomoru świń (ASF). W celu wzmocnienia swojego stanowiska na forum UE, Polska przedłożyła szereg wniosków do rozpatrzenia przez Radę ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, inicjowała spotkania bilateralne z Komisją Europejską i państwami członkowskimi oraz wielostronne spotkania międzynarodowe.

2. Wnioski zgłaszane przez Polskę na forum Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa

2.1. Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 14–15 grudnia 2015 r.

Wniosek Polski ws. pogorszenia się sytuacji na rynku wieprzowiny

Postulaty Polski: Polska wystąpiła z wnioskiem dotyczącym konieczności podjęcia dyskusji na temat uruchomienia refundacji wywozowych do mięsa wieprzowego jako instrumentu zarządzania kryzysowego na rynku wieprzowiny, aby trwale zagospodarować nadwyżkę wieprzowiny. Polska zwróciła uwagę na konieczność analizy sytuacji na rynku wieprzowiny w dłuższym okresie oraz zastanowienia się nad rozwiązaniami długofalowymi dla tego sektora. Istotne jest podjęcie wszelkich możliwych działań doraźnych, aby wspomóc rolników będących od dłuższego czasu w trudnej sytuacji.

Stanowisko innych państw członkowskich: W reakcji na wniosek Polski, problem trudnej sytuacji na rynku wieprzowiny podkreśliło 15 państw członkowskich, tj.: Słowenia, Portugalia, Rumunia, Węgry, Chorwacja, Słowacja, Irlandia, Francja, Holandia, Austria, Hiszpania, Czechy, Cypr, Belgia i Niemcy.

2.2. Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 15 lutego 2016 r.

Wniosek Polski ws. afrykańskiego pomoru świń

Postulaty Polski: Polska we wniosku wskazała na konieczność wsparcia finansowego UE dla Ukrainy w celu kontroli ASF na jej terytorium oraz zabezpieczenia granicy UE-Ukraina przed przenoszeniem tej choroby.

Polska przypomniała, że skutki ekonomiczne, społeczne i gospodarcze ASF obejmują większy zasięg i trwają dłużej niż sama choroba. Dlatego unijna strategia jej zwalczania powinna być odpowiednio wyważona, aby niepotrzebnie nie potęgować negatywnych skutków ekonomicznych. Restrykcje związane z ASF powinny być nakładane na obszary administracyjne, na których choroba faktycznie występuje. Państwa członkowskie dotknięte chorobą nie mogą być traktowane uznaniowo i nie można im arbitralnie narzucać przedwczesnych rozwiązań, które rodzą poważne skutki społeczne i ekonomiczne. Polska podkreśliła również, iż nie należy zapominać, że to właśnie Polska bierze aktualnie na siebie cały ciężar zabezpieczenia UE przed dalszym szerzeniem się ASF z terytorium Ukrainy. W związku z tym, aby zapobiec rozprzestrzenieniu się wirusa ASF z Ukrainy na terytorium UE, konieczne jest wsparcie strony ukraińskiej przez Komisję w wypracowaniu rozwiązań zmierzających do przygotowania programu zwalczania choroby, który mógłby być dotowany z budżetu UE.

Stanowisko innych państw członkowskich: Wniosek Polski został poparty przez 9 państw członkowskich, tj.: Rumunię, Litwę, Francję, Estonię, Węgry, Finlandię, Bułgarię, Słowację i Niemcy.

Wniosek ws. trudnej sytuacji w sektorze mleka i sektorze wieprzowiny

Postulaty Polski: Polska wystąpiła na forum Rady o znacznie bardziej aktywne i skuteczne działania interwencyjne, w tym m.in. o przeznaczenie dodatkowych środków finansowych na wsparcie sektorów dotkniętych kryzysem, tak aby zrekompensować straty ponoszone przez producentów, jak również o rozszerzenie zakresu mechanizmów regulacji rynków, w tym uruchomienie mechanizmów promowania i wspierania eksportu, a także przywrócenie dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny oraz urealnienie cen interwencyjnych w sektorze mleka, tj. na masło i odtłuszczone mleko w proszku.

W wyniku dyskusji na posiedzeniu Rady w dniu 15 lutego 2016 r., Polska przekazała ponownie w dniu 25 lutego 2016 r. następujące postulaty w zakresie wsparcia rynków mleka i wieprzowiny ze środków UE oraz w ramach pomocy krajowej:

- przeznaczenie środków finansowych w ramach nadzwyczajnego wsparcia skierowanego do dotkniętych kryzysem sektorów mleka i mięsa wieprzowego, aby zrekompensować straty poniesione przez producentów z tytułu skutków embargo rosyjskiego oraz skutków katastrofalnej suszy w 2015 r.;
- rozszerzenie siatki bezpieczeństwa, poprzez: uruchomienie mechanizmów promowania i wspierania eksportu, w tym refundacji wywozowych na produkty mleczarskie i wieprzowinę, w celu trwałego usunięcia z rynku UE istniejących nadwyżek; urealnienie progów referencyjnych i cen interwencyjnych w sektorze mleka, ponowne uruchomienie mechanizmu dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny i urealnienie terminów jego realizacji;
- zintensyfikowanie działań na rzecz zdobywania nowych rynków zbytu poza UE i znoszenia barier pozataryfowych;

- podjęcie pilnych działań w skali UE prowadzących do ponownego otwarcia rynku rosyjskiego;
- zwolnienie producentów lub odroczenie obowiązku wpłacenia opłaty z tytułu przekroczenia kwot mlecznych w roku kwotowym 2014/2015, wynikającej z rat, określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 595/2004, należnych do uregulowania do dnia 30 września 2016 r. i do dnia 30 września 2017 r.;
- stworzenie w sektorze wieprzowiny, wzorem rynku mleka, obserwatorium rynkowego monitorującego sytuację. Konieczne jest także trwale powiązanie obserwatorium na obu rynkach z mechanizmami interwencyjnymi.

Polska wniosowała ponadto o podjęcie pilnych działań, aby wspomóc producentów trzody chlewnej i producentów mleka, znajdujących się od dłuższego czasu w krytycznej sytuacji ekonomicznej, która wynika z sytuacji kryzysowej na rynkach mięsa wieprzowego i mleka oraz czynników, w dużej mierze niezależnych od producentów rolnych.

Stanowisko innych państw członkowskich: Zainicjowana przez Polskę debata na temat trudnej sytuacji na rynkach rolnych, uzyskała aprobatę wielu państw członkowskich. Większość państw członkowskich opowiedziała się za uruchomieniem skutecznych działań interwencyjnych.

2.3. Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 10 października 2016 r.

Wniosek Polski ws. potrzeby wdrożenia kompleksowego programu wsparcia w sektorze wieprzowiny w Polsce w związku ze skutkami rynkowymi stosowania weterynaryjnych ograniczeń spowodowanych afrykańskim pomorem świń

Postulaty Polski: Polska na forum Rady, poinformowała, iż podejmuje działania mające na celu zahamowanie rozprzestrzeniania się wirusa ASF na pozostałą część Polski oraz Unii Europejskiej, co nie jest łatwe m.in. ze względu na bliskość Białorusi i Ukrainy, gdzie ASF jest szeroko rozpowszechniony. Dlatego też Polska wniosowała o wykorzystanie wszystkich możliwych form wsparcia z budżetu Unii Europejskiej, w tym ze środków rynkowych, rozwoju obszarów wiejskich i weterynaryjnych, celem ograniczenia skutków zaistniałej sytuacji i zapobiegania dalszego jej pogarszania. Program wsparcia dla podejmowanych działań miałby obejmować m.in. rekompensowanie strat rolnikom i zakładom z tytułu wprowadzonych ograniczeń weterynaryjnych w wyznaczonych strefach oraz wypłacanie rekompensat za nieutrzymywanie świń w małych gospodarstwach z niskim poziomem bioasekuracji, aby ograniczyć ryzyko rozprzestrzeniania się wirusa.

Stanowisko innych państw członkowskich: Poparcie dla wniosku Polski w zakresie potrzeby wdrożenia kompleksowego programu wyraziło 6 państw członkowskich, tj.: Litwa, Rumunia, Belgia, Hiszpania, Bułgaria i Dania.

2.4. Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 14–15 listopada 2016 r.

Wniosek Polski na temat wyników konferencji ministerialnej na temat afrykańskiego pomoru świń (Warszawa, 28 października 2016 r.)

Postulaty Polski: Polska na forum Rady zaprezentowała wyniki konferencji ministerialnej na temat afrykańskiego pomoru świń, która odbyła się w Warszawie w dniu 28 października 2016 r.

Doświadczenia Polski pokazują, że jedyną skuteczną metodą zwalczania ASF jest podjęcie bezzwłocznych, wspólnych i skoordynowanych działań na każdym poziomie zaangażowanych służb.

Podczas wspólnej konferencji Polska wraz z Estonią, Finlandią, Węgrami, Łotwą, Litwą, Mołdawią, Rumunią, Federacją Rosyjską, Słowacją i Ukrainą, wypracowała 12 konkluzji, które miały na celu pomóc w walce z ASF, poprzez uświadomienie zagrożeń wynikających z występowania tej choroby, zwłaszcza u zwierząt dzikich oraz zwrócenie uwagi na to, że odpowiedzialne postępowanie zarówno rolników, przedsiębiorców oraz służb weterynaryjnych ograniczy możliwość rozprzestrzeniania się wirusa ASF. Istotną kwestią zwalczania jest prowadzenie strategii wspólnej dla państw członkowskich dotkniętych problemem ASF, przy aktywnym zaangażowaniu Komisji Europejskiej oraz solidarnym podejściu całej UE, a także współpraca i promocja strategii UE wśród sąsiadujących państw nie-unijnych dotkniętych chorobą.

Stanowisko innych państw członkowskich: 27 państw członkowskich pozytywnie odniosło się do propozycji działań zawartych w informacji Polski w sprawie sytuacji

epizootycznej w Polsce w odniesieniu do ASF i poparło wszelkie działania na rzecz zapobiegania ryzyku rozprzestrzeniania się wirusa ASF na inne kraje regionu, jak również starania Polski o wsparcie dla krajów dotkniętych i zagrożonych problemem ASF.

2.5. Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 11 maja 2017 r.

Wniosek Polski ws. afrykańskiego pomoru świń: sytuacja międzynarodowa

Postulaty Polski: Polska na forum Rady złożyła wniosek o przedstawianie przez KE aktualnych informacji w zakresie występowania i zwalczania ASF w państwach trzecich ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji na Ukrainie, Białorusi i w Mołdawii, perspektyw dalszego rozprzestrzeniania się tej choroby oraz działań podejmowanych przez Komisję we współpracy z tymi krajami w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się wirusa ASF na terytorium UE z sąsiadujących państw trzecich, w szczególności przenoszenia wirusa przez dziki.

Stanowisko innych państw członkowskich: W dyskusji obawy Polski podzieliło 10 państw członkowskich, tj.: Hiszpania, Rumunia, Słowacja, Dania, Finlandia, Belgia, Czechy, Litwa, Grecja i Węgry.

2.6. Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 29 stycznia 2018 r.

Wniosek Polski ws. sytuacji na rynku mięsa wieprzowego

Postulaty Polski: Ze względu na obserwowany spadek cen zakupu świń oraz dotknięcie polskich producentów świń skutkami restrykcji związanych z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń, Polska wniosowała o pomoc ze środków unijnych i krajowych, dla ich producentów.

Polska stwierdziła, że konieczne jest odpowiednio szybkie podjęcie przez KE skutecznych działań mających na celu poprawę sytuacji na rynku wieprzowiny, w tym uruchomienie dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny oraz przyznanie producentom świń pomocy finansowej w związku z brakiem opłacalności produkcji. Celem całościowego zagospodarowania nadwyżek wieprzowiny, ważne jest aktywne zdobywanie nowych rynków zbytu dla unijnej wieprzowiny. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Polski, należy także uruchomić refundacje wywozowe.

Stanowisko innych państw członkowskich: W swoim wystąpieniu Litwa również podkreśliła, że jej rynek wieprzowiny zmagają się z problemami związanymi z wystąpieniem ASF.

3. Spotkania wysokiego szczebla z Komisją Europejską

3.1. Spotkanie w dniu 10 marca 2016 r. Ministra Krzysztofa Jurgieła z Philem Hoganem, Komisarzem ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Postulaty Polski: Minister zaakcentował konieczność dalszego wsparcia producentów mleka i wieprzowiny, aby złagodzić skutki rosyjskiego embarga oraz ASF. Minister podkreślił, iż rynek wieprzowiny w Polsce jest dotknięty nie tylko kryzysem związanym z afrykańskim pomorem świń oraz embargiem na eksport produktów wieprzowych, ale trudna sytuacja wynika także z procesów globalizacyjnych. Ceny żywności są bardzo niskie. Polska ponosi duży ciężar i skutki zabezpieczenia Unii Europejskiej przed rozprzestrzenieniem się tej choroby. Minister poinformował Komisarza, że Polska, na podstawie art. 220 ust. 1 lit. a rozporządzenia PE i Rady nr 1308/2013, wystąpi do Komisji Europejskiej o przyznanie nadzwyczajnych środków wsparcia dla producentów świń objętych restrykcjami, ze względu na rozszerzenie strefy objętej restrykcjami weterynaryjnymi z tytułu ASF. Wprowadzone ostatnio przez KE rozszerzenie obszaru objętego ograniczeniami, przy sprzeciwie strony polskiej, spowodowało problemy producentów ze zbytem świń, a w przypadku sprzedaży drastyczne obniżenie cen.

Stanowisko Komisji: Komisarz poinformował, iż projekt rozporządzenia przyznający Polsce nadzwyczajne środki wsparcia rynku wieprzowiny, przeznaczone na łagodzenie skutków ekonomicznych restrykcji weterynaryjnych wprowadzonych w związku z wystąpieniem w Polsce ASF, zyskał pozytywną opinię Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych. Pomoc dotyczyć będzie łącznie 50 tys. zwierząt. Komisarz podziękował Polsce za konsekwencję w walce z ASF, która przynosi wymierne rezultaty.

3.2. Spotkanie w dniu 13 maja 2016 r. Ministra Krzysztofa Jurgieła z Vytenisem Andriukaitisem Komisarzem UE ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności

Postulaty Polski: Minister zwrócił uwagę na prewencyjne powiększanie przez Komisję Europejską obszaru objętego ograniczeniami związanymi z występowaniem ASF. Zdaniem ministra takie działania były przedwczesne i nie znajdowały uzasadnienia. Minister podkreślił, że utrzymanie wysokiego poziomu finansowania działań związanych ze zwalczaniem ASF w Polsce przez KE daje możliwość właściwego zarządzania tą chorobą i wspiera działania pozwalające na utrzymanie stabilnej sytuacji epizootycznej. Ponadto, aby zapobiec rozprzestrzenieniu się wirusa ASF z Ukrainy na terytorium Unii Europejskiej, konieczne jest wsparcie strony ukraińskiej przez Komisję Europejską w wypracowaniu rozwiązań zmierzających do przygotowania programu zwalczania choroby, który mógłby być współfinansowany z budżetu UE.

Stanowisko Komisji Europejskiej: W odpowiedzi komisarz Andriukaitis poinformował, że KE docenia wysiłek Polski w zwalczanie wirusa ASF, podkreślając jednocześnie, że dla KE najistotniejszą kwestią jest zahamowanie rozprzestrzeniania się wirusa na terenie UE. W związku z tym KE prowadzi działania prewencyjne w celu zapewnienia wysokiego poziomu bioasekuracji.

3.3. Spotkanie w dniu 29 maja 2017 r. Ministra Krzysztofa Jurgieła z Philem Hoganem, Komisarzem ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Postulaty Polski: Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi poinformował komisarza o kompleksowych działaniach podejmowanych przez Polskę w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się ASF. Jednocześnie wskazał na konieczność wsparcia z budżetu UE gospodarstw zlokalizowanych na obszarach objętych ograniczeniami. Uzgodniono, że prowadzone będą dalsze prace w celu wypracowania ostatecznego kształtu programu pomocy.

Stanowisko Komisji Europejskiej: Komisarz podziękował za działania podejmowane przez Polskę w celu zwalczania ASF, z którym walka jest dość trudna, w szczególności służbom weterynaryjnym za sprawne wdrażanie prawa z zakresu kontroli choroby oraz ograniczanie populacji dzika. Następnie, w kontekście już podjętych przez Polskę wysiłków w walce z ASF przypomniał, iż do tej pory KE wsparła Polskę z budżetu UE: z budżetu weterynaryjnego w ciągu ostatnich 4 lat – 10,5 mln Euro na walkę z chorobą; 3,5 mln Euro w 2014 na wsparcie rynkowe w 2014 r. i 0,8 mln Euro w 2017 r., 190 mln Euro na działania w ramach PROW, pakiet lipcowy w 2016 r. Wyraził ponadto chęć dalszej pomocy szczególnie małym gospodarstwom.

4. Wielostronne spotkania Ministrów Rolnictwa oraz Głównych Lekarzy Weterynarii z Komisarzem UE ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności na temat zwalczania ASF

Spotkania odbywają się cyklicznie od 2014 roku w państwach dotkniętych wirusem ASF.

Celem spotkań jest:

- omówienie bieżącej sytuacji dotyczącej występowania zakażeń ASF, jak również działań zapobiegających dalszemu rozprzestrzenieniu się choroby oraz planu jej zwalczania,
- prezentacja informacji na temat rozwoju choroby przez poszczególne kraje, w których występują ogniska ASF.

Od 2016 roku odbyły się cztery spotkania wielostronne wysokiego szczebla na temat ASF:

4.1. Spotkanie Ministrów Rolnictwa oraz Głównych Lekarzy Litwy, Łotwy, Estonii, Finlandii, Słowacji, Węgier, Rumunii z Komisarzem UE ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności w dniu 26 lutego 2016 roku w Tallinnie (Estonia).

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi reprezentowane było przez Panią Ewę Lech, Podsekretarza Stanu. Uczestniczył w nim także Pan Włodzimierz Skorupski, Główny Lekarz Weterynarii.

Prowadzona była dyskusja na temat sytuacji w zaatakowanych państwach członkowskich i wdrożonych środków w zakresie ASF oraz możliwego porozumienia w sprawie przyszłego planu działań w tym względzie.

4.2. Spotkanie Ministrów Rolnictwa oraz Głównych Lekarzy Litwy, Łotwy, Estonii, Finlandii, Słowacji, Węgier, Rumunii, Ukrainy oraz Białorusi z Komisarzem UE ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności w dniu 28 października 2016 roku w Warszawie.

Spotkaniu przewodniczył Pan Minister Krzysztof Jurgiel. Uczestniczyli: Pani Ewa Lech, Podsekretarz Stanu w MRiRW, i Pan Włodzimierz Skorupski, Główny Lekarz Weterynarii.

Z inicjatywy Polski format spotkania został rozszerzony na kraje sąsiadujące ze strefą dotkniętą ASF, w dyskusje włączone zostały kraje spoza UE, na terenie których występuje ASF.

Przyjęto konkluzje o potrzebie ściślejszej współpracy międzynarodowej, połączonej z przejrzystością i regularną wymianą informacji epidemiologicznych między krajami oraz bardziej zintegrowanymi i spójnymi działaniami transgranicznymi, wspieranymi przez inicjatywy międzynarodowe (Globalne ramy stopniowego zwalczania ponadgranicznych chorób zwierząt (GF-TADs)). Główne zagrożenia związane z przenoszeniem ASF w regionie wynikają z utrzymywania się wirusa w dzikach i jego przenikania do prowadzących hodowlę trzody chlewnej gospodarstw o niskim poziomie bioasekuracji. Bioasekuracja ma kluczowe znaczenie dla zapobiegania przenikaniu ASF do gospodarstw prowadzących hodowlę trzody chlewnej i jego rozprzestrzenianiu, zarówno w sektorze komercyjnym, jak i tzw. hodowli przydomowej. Nawet mali hodowcy trzody chlewnej muszą wdrożyć minimalne środki bioasekuracji na obszarach zagrożonych.

Polska, poparta przez Litwę i Łotwę, zwróciła się do KE i państw członkowskich o jak najszybsze rozpoczęcie rozmów, zarówno nad zmianą strategii, jak przepisów decyzji 2014/709/UE.

Komisja Europejska wyraziła gotowość do jak najszybszego rozpoczęcia prac nad zgłoszonymi postulatami na poziomie technicznym oraz zmianą strategii kontroli ASF teraz kiedy sytuacja jest bardziej stabilna.

4.3 Spotkanie Ministrów Rolnictwa i Głównych Lekarzy Weterynarii Estonii, Finlandii, Niemiec, Węgier, Litwy, Polski, Rumunii, Słowacji, Białorusi, Mołdawii, Rosji, Gruzji, Ukrainy i Łotwy z Komisarzem UE ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności w dniu 1–2 czerwca 2017 roku w Rydze (Łotwa).

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi reprezentowane było przez Panią Ewę Lech, Podsekretarza Stanu. Uczestniczył Pan Paweł Niemczuk, Główny Lekarz Weterynarii.

Dzięki negocjacjom prowadzonym przez delegację polską z członkami KE, dotyczącym powiększenia obszaru objętego regionalizacją uniknięto rozszerzenia strefy do całej powierzchni województw: warmińsko-mazurskiego, mazowieckiego i lubelskiego. Ograniczono się do rozszerzenia strefy do szerokości 40-50 km od granic objętych wcześniejszym obszarem (częścią zał. II i III). Konkluzje ze spotkania zostały przedstawione podczas debaty na temat ASF w Brukseli.

4.4 Spotkanie Ministrów Rolnictwa Austrii, Białorusi, Bułgarii, Estonii, Finlandii, Gruzji, Niemiec, Węgier, Łotwy, Litwy, Rumunii, Rosji, Słowacji oraz Ukrainy z Komisarzem UE ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności w dniu 8–9 listopada 2017 roku w Pradze.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi reprezentowane było przez Pana Rafała Romanowskiego, Podsekretarza Stanu. Uczestniczył Pan Paweł Niemczuk, Główny Lekarz Weterynarii.

Przyjęto konkluzje o konieczności międzynarodowej współpracy na najwyższym szczeblu politycznym w celu rozwiązania problemu transgranicznego charakteru tej choroby świń. Zgodzono się, iż należy kontynuować współpracę z krajami sąsiadującymi w ramach globalnych ram stopniowej kontroli transgranicznych chorób zwierząt (GF-TAD) w sprawie aspektów technicznych. W związku z faktem, iż czynnik ludzki odgrywa kluczową rolę w przenoszeniu choroby na duże odległości, wszystkie punkty wjazdu powinny znacznie zaostrzyć kontrole dóbr osobistych w celu zminimalizowania nielegalnego przemieszczania.

4.5 Ostatnie spotkanie wielostronne z Komisarzem UE ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności zostało zorganizowane w dniach 25–26 marca 2018 roku w Warszawie, w formacie 28 państw członkowskich UE oraz Białorusi, Rosji i Ukrainy.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi reprezentowane było m.in. przez Pana: Krzysztofa Jurgielę Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Zbigniewa Babalskiego Sekretarza Stanu, Rafała Romanowskiego Podsekretarza Stanu. Uczestniczył Pan Paweł Niemczuk, Główny Lekarz Weterynarii.

Przyjęto konkluzje o konieczności międzynarodowej współpracy na najwyższym szczeblu. Odzwierciedlają one wspólny cel wdrożenia ambitnej strategii prewencji i kontroli ASF.

5. Spotkania w formacie Trójkąta Weimarskiego:

5.1. Spotkanie Ministrów Rolnictwa państw Trójkąta Weimarskiego w dniu 14 października 2016 roku w Le Mans (Francja).

Ustalono poparcie wspólnego dokumentu zawierającego odniesienie do potrzeby wzmocnienia przez Komisję Europejską dialogu z krajami spoza UE, dotkniętymi ASF, celem powstrzymania rozprzestrzeniania się choroby. Francja i Niemcy wsparły wykorzystanie marginesów związanych z niewykorzystanymi środkami budżetowymi.

6. Spotkania w formacie Grupy Wyszehradzkiej

6.1. Spotkanie Ministrów Rolnictwa państw Grupy Wyszehradzkiej poszerzonej o Bułgarię, Rumunię i Słowenię w dniu 26 października 2016 roku w Warszawie.

Wszyscy Ministrowie odnieśli się pozytywnie do propozycji działań zawartych w informacji Polski w sprawie sytuacji epizootycznej w Polsce w odniesieniu do ASF i poparli wszelkie działania na rzecz zapobiegania ryzyku rozprzestrzeniania się wirusa ASF na inne kraje regionu, jak również starania Polski o rekompensaty dla krajów dotkniętych i zagrożonych problemem ASF. Ministrowie opowiedzieli się za wzmocnieniem przez Komisję Europejską dialogu z państwami dotkniętymi ASF spoza UE w celu zagwarantowania skutecznego zahamowania szerzenia się pomoru świń na ich terytorium.

7. Spotkania i kontakty bilateralne z krajami UE

7.1. Spotkanie Pana Jacka Boguckiego, Sekretarza Stanu w MRiRW, z Wiceministrem Rolnictwa Litwy, Panem Rolandasem Taraškevičusem, w dniu 2 lutego 2017 roku w Warszawie.

Polska i Litwa zadeklarowały gotowość do kontynuacji współpracy dwu- i wielostronnej, z innymi państwami regionu, w ramach zwalczania ASF. Z uwagi na znaczenie gospodarcze restrykcji, Polska i Litwa są zainteresowane współpracą w zakresie monitorowania opracowania przez KE projektu zmian do dokumentu dotyczącego zasad regionalizacji w związku z występowaniem ASF.

7.2. Spotkanie Pana Krzysztofa Jurgieła, Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, z Panią Isabel García Tejerina, Minister Rolnictwa, Wyżywienia i Środowiska Hiszpanii, w ramach XII Polsko-Hispańskich Konsultacji Międzyrządowych w dniu 30 czerwca 2017 roku w Warszawie.

Hiszpania, która doświadczyła w przeszłości problemu ASF, wyraziła pełne zrozumienie dla działań podejmowanych przez Polskę na rzecz ograniczenia rozprzestrzeniania się wirusa, zaoferowała możliwość wymiany doświadczeń w tym zakresie oraz wsparcie dla wszelkich instrumentów uruchamianych przez Komisję Europejską celem zwalczania tej choroby.

7.3. Pismem z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. WM.wue.083.70.2017, Minister Krzysztof Jurgiel zwrócił się do ministrów rolnictwa UE, do wiadomości Pana Vytenisa Andriukaitisa, Komisarza ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności, z prośbą o wsparcie Polski w jej dążeniach do minimalizowania zasięgu proponowanego rozszerzenia stref oraz minimalizowania skutków takich decyzji obecnie i w przyszłości, w tym o zwrócenie uwagi na propozycje Komisji Europejskiej dotyczące rozszerzenia obszarów części I załącznika Decyzji Wykonawczej Komisji 2014/709 z dnia 9 października 2014 r. w sprawie środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w niektórych państwach członkowskich i uchylającej decyzję wykonawczą 2014/178/UE.

7.4. Spotkania Pana Krzysztofa Jurgieła, Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, na marginesie Międzynarodowych Targów Rolno-Spożywczych „Zielony Tydzień” w Berlinie w dniach 19–20 stycznia 2018 roku.

- Spotkanie z Panem Vytenisem Andriukaitisem, Komisarzem ds. Zdrowia i Bezpieczeństwa Żywności.
- Lunch roboczy w gronie Ministrów Rolnictwa krajów bałtyckich (Litwa, Łotwa, Estonia) i Polski: Strony wskazały na konieczność ściślejszej współpracy w ramach grupy państw bałtyckich w zakresie przyszłego kształtu WPR oraz walki

- z ASF. Strony uważają za zasadne wspólne poparcie dla żądania większego zaangażowania Unii Europejskiej w przeciwdziałanie ASF.
- Spotkanie wysokiego szczebla na temat ASF zorganizowane przez Pana Christiana Schmidta, Federalnego Ministra Wyżywienia i Rolnictwa Niemiec. W spotkaniu wzięli udział ministrowie/wiceministrowie rolnictwa Bułgarii, Litwy, Łotwy, Niemiec, Polski (Pan Minister Krzysztof Jurgiel), Rumunii, Słowacji, Słowenii, Republiki Czeskiej oraz Węgier, a także przedstawiciele KE, OIE i FAO.
 - Spotkanie z Ministrem Rolnictwa Republiki Czeskiej, Panem Jirim Milkem: Strona czeska uważa za zasadne wspieranie Polski w zakresie postulatów dotyczących ASF, w tym zwłaszcza przy silniejszym wsparciu ze strony Unii Europejskiej.
 - Spotkanie z Panem Rumenem Porodzanovem, Ministrem Rolnictwa, Żywności i Leśnictwa Bułgarii.

7.5. Spotkanie Pana Krzysztofa Jurgieła, Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, z Panią Isabel Garcia Tejeriną, Minister Rolnictwa, Rybołówstwa, Wyżywienia i Ochrony Środowiska Królestwa Hiszpanii w Warszawie w dniach 23-24 stycznia 2018 roku.

Hiszpania deklaruje gotowość do wymiany doświadczeń w zwalczaniu ASF, możliwa jest wizyta robocza przedstawicieli polskich służb weterynaryjnych w Hiszpanii.

7.6. Spotkanie Pana Krzysztofa Jurgieła, Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, z Panem Petre Daea, Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi Rumunii, w Warszawie w dniach 14-15 lutego 2018 roku.

Polska i Rumunia mają wspólne stanowisko dotyczące potrzeby wsparcia finansowego przez KE w kwestii bioróżnorodności oraz badań naukowych, w celu zwalczania wirusa ASF w Europie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ośrodki Doradztwa Rolniczego, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa czy też Agencja Rynku Rolnego oraz Inspekcja Weterynaryjna przekazują informacje dotyczące afrykańskiego pomoru świń, dróg jego szerzenia się, bioasekuracji oraz możliwości uzyskania pomocy posiadaczom świń na bieżąco. Inspekcja Weterynaryjna realizuje działania w ramach akcji informacyjnej, m.in. poprzez kolportowanie ulotek informacyjnych i organizowanie szkoleń. Komunikaty i informacje umieszczane są również na stronach internetowych granicznych, wojewódzkich i powiatowych inspektoratów weterynarii oraz na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Weterynarii, gdzie informacje dotyczące ASF, w tym informacje dotyczące bioasekuracji gospodarstw, mają charakter wiodący.

Z poważaniem

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się interpelacją w sprawie wypłacania dopłat bezpośrednich za 2017 rok.

Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się mieszkańcy województwa wielkopolskiego skarżący się na brak wpływu środków z dopłat bezpośrednich wypłacanych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Rolnicy otrzymali do tej pory tylko bardzo niskie zaliczki. Całkowita pula środków przeznaczona na płatności bezpośrednie za 2017 r. wynosi 14,8 miliarda zł. Jak wynika z przedstawionych danych, w ciągu 3 miesięcy, a więc w okresie od 1 grudnia do końca lutego, do rolników trafiło jedynie 1,6 mld zł. W wielu sytuacjach jest tak, że właściciel gospodarstwa jest beneficjentem programu dotyczącego dofinansowania usług rolniczych. Na to działanie rolnik zaciąga kredyty, które obecnie spłaca. Planując spłatę kredytu, rolnik uwzględnia także środki z dopłat bezpośrednich. Tak długi czas oczekiwania na wypłatę tych środków powoduje zagrożenie niespłacenia w terminie rat kredytu. Opisany przykład nie przedstawia tylko jednostkowej sytuacji, ale sytuację wielu rolników na terenie województwa wielkopolskiego.

W związku z przedstawioną kwestią proszę Pana Ministra o interwencję w tej sprawie i zwracam się z następującymi zapytaniami.

- 1) Dlaczego Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wypłaca tak małe zaliczki i dlaczego tak długo trwa proces wypłaty reszty środków?*
- 2) Kiedy ostatecznie zostaną zrealizowane pozostałe płatności?*

*Z poważaniem
Marian Poślednik*

Odpowiedź

Warszawa, 13 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Mariana Poślednika na 58. posiedzeniu Senatu w dniu 15 marca 2018 r., uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Stosownie do art. 75 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013, płatności bezpośrednie wypłacane są od 1 grudnia roku złożenia wniosku do 30 czerwca następnego roku kalendarzowego. Jednocześnie, zgodnie z art. 75 ust. 2 akapit pierwszy ww. rozporządzenia, płatności w ramach systemu wsparcia bezpośredniego nie dokonuje się przed zakończeniem weryfikacji warunków kwalifikowalności. W ramach weryfikacji warunków kwalifikowalności przeprowadzana jest kontrola administracyjna oraz – w przypadku wytypowanych gospodarstw – kontrola na miejscu.

Niemniej jednak art. 75 ust. 1 akapit trzeci ww. rozporządzenia umożliwia państwom członkowskim Unii Europejskiej wypłatę zaliczek na poczet płatności bezpośrednich w wysokości do 50% płatności, przy czym może to nastąpić nie wcześniej niż

od 16 października roku złożenia wniosku. Dodatkowo art. 75 ust. 3 ww. rozporządzenia przewiduje, że w sytuacji nadzwyczajnej Komisja Europejska może w szczególności zwiększyć dopuszczalny poziom zaliczek.

W ubiegłym roku, na wniosek Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisja Europejska wydała decyzję przewidującą zwiększenie poziomu zaliczek na poczet płatności bezpośrednich za 2017 r. Miało to związek z wystąpieniem w Polsce niekorzystnych zjawisk atmosferycznych. W decyzji podniesiono dopuszczalny poziom zaliczek z 50 do 70%. Nie przewidziano natomiast odstępstwa od zasady wypłacania zaliczek dopiero po zakończeniu weryfikacji warunków kwalifikowalności.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 października 2017 r. w sprawie zaliczek na poczet płatności bezpośrednich za 2017 r. (Dz. U. poz. 1873), zaliczki z tytułu płatności bezpośrednich za 2017 rok wypłacane są od 16 października 2017 r. (biorąc pod uwagę przepisy unijne, jest to najwcześniejszy możliwy termin) w wysokości 70% należnej kwoty płatności (jest to maksymalny dopuszczalny przepisami unijnymi poziom). Zaliczkami objęto wszystkie 18 instrumentów realizowanych w ramach systemu wsparcia bezpośredniego, tj.: jednolitą płatność obszarową, płatność za zazielenienie, płatność dla młodych rolników, płatność dodatkową, płatność do krów, płatność do bydła, płatność do owiec, płatność do kóz, płatność do roślin pastewnych, płatność do roślin strączkowych na ziarno, płatność do buraków cukrowych, płatność do ziemniaków skrobiowych, płatność do pomidorów, płatność do truskawek, płatność do chmielu, płatność do lnu, płatność do konopi włóknistych oraz płatność niezwiązaną do tytoniu.

Komisja Europejska poinformowała, że możliwe jest wypłacenie zaliczek w ramach niektórych systemów, takich jak system jednolitej płatności obszarowej lub dobrowolne wsparcie związane z produkcją, jeżeli wszystkie kontrole (w odniesieniu do danego rolnika) w przypadku tych konkretnych systemów zostały zakończone. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wykorzystywała dopuszczone przez Komisję Europejską mechanizmy elastyczności, które zapewniły sprawną wypłatę płatności zaliczkowych. Warunkiem przyznania zaliczki było zakończenie kontroli administracyjnej, uwzględniającej także wyniki z kontroli na miejscu, niemniej jednak w przypadku, gdy rolnik podlegał kontroli w ramach kilku schematów pomocowych, otrzymał zaliczkę do tych schematów, w odniesieniu do których zakończono kontrole na miejscu.

W 2017 roku złożono 1,342 mln wniosków o przyznanie płatności bezpośrednich. Kwota przeznaczona do wypłaty w ramach wsparcia bezpośredniego wyniosła 14,8 mld PLN. Do kontroli na miejscu wytypowano 93,2 tys. gospodarstw w zakresie kwalifikowalności użytków rolnych oraz 16,4 tys. gospodarstw w zakresie kwalifikowalności zwierząt.

Łączna kwota wypłacona w formie zaliczek na poczet płatności bezpośrednich to prawie 9,2 mld PLN. Zaliczki otrzymało ponad 1,312 mln rolników, czyli niemal 98% wnioskujących o tę formę płatności (wskaźnik ten dla woj. wielkopolskiego jest nieco wyższy niż dla całej Polski). Realizacja zaliczek zakończyła się z dniem 30 listopada 2017 r., a już od 1 grudnia 2017 r. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa rozpoczęła realizację płatności końcowych za 2017 r. Do dnia 29 marca 2018 r. wydano ponad 1,038 mln decyzji w sprawach o przyznanie płatności za 2017 r., a więc zakończono ponad 77% postępowań administracyjnych. Rolnikom z województwa wielkopolskiego z tytułu płatności końcowych wypłacono już ponad 164 mln PLN.

Pragnę zapewnić Pana Senatora, że Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa dokładają wszelkich starań, aby należne rolnikom płatności zostały wypłacone w możliwie najkrótszym terminie.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Dyrekcja Szpitala Chorób Płuc im. św. Józefa w Pilchowicach zwróciła się do mnie z prośbą o ponowne przeanalizowanie wysokości przyznanego przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ ryczałtu PSZ na IV kwartał 2017 r. Według dyrekcji zaproponowany szpitalowi ryczałt jest zaniżony o 20-30%, bowiem nie uwzględnia dokonanej zmiany wyceny świadczeń w zakresie chorób płuc (od 1 października 2017 r.).

Zaniżenie ryczałtu w oczywisty sposób powoduje stratę finansową szpitala, szacowaną na ok. 80 tysięcy zł w skali miesiąca.

Interwencja u prezesa NFZ (poprzez dyrektora Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w Katowicach) do dnia dzisiejszego pozostała bez odpowiedzi, wobec czego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o interwencję i pomoc w rozstrzygnięciu sporu.

Załączam pismo dyrekcji szpitala w Pilchowicach do prezesa NFZ.

*Z szacunkiem
Krystian Probierz*

Odpowiedź

Warszawa, 16.04.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Krystiana Probierza Senatorsa RP, złożonego w dniu 15 marca 2018 r. podczas 58. posiedzenia Senatu RP, w sprawie wyliczenia ryczałtu systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej (PSZ) na IV kwartał 2017 r. dla Szpitala Chorób Płuc w Pilchowicach, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zasady oraz sposób ustalania wysokości ryczałtu PSZ na pierwszy okres rozliczeniowy, którym był IV kw. ubiegłego roku, zostały uregulowane w ustawie z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 844) oraz w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 26 czerwca 2017 r. w sprawie sposobu ustalania ryczałtu systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej na pierwszy okres rozliczeniowy (Dz. U. poz. 1242). Natomiast zarządzenia Prezesa NFZ nie regulowały tej samej materii.

Zgodnie z przepisami ustawy zadanie w zakresie wyliczania wysokości ryczałtu PSZ należy do wyłącznej kompetencji dyrektora danego OW NFZ, w ramach którego analizuje on dane dot. konkretnego świadczeniodawcy niezbędne do ustalenia ryczałtu, jak również sytuacje szczególne przewidziane w ww. regulacjach, które mają wpływ na wyliczenia.

Wnioskowana przez świadczeniodawcę modyfikacja wyliczonego i przedstawionego świadczeniodawcy ryczałtu na IV kwartał 2017 r., w opinii Ministerstwa Zdrowia, może być rozstrzygana wyłącznie w kontaktach pomiędzy danym świadczeniodawcą a oddziałem wojewódzkim NFZ, gdyż wymaga szczegółowego zbadania specyfiki każdego indywidualnego przypadku.

Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Zdrowia wynika, że takie rozmowy były przeprowadzane w różnych OW NFZ. Warto w tym kontekście zaznaczyć, że świadczeniodawcy o podobnej specyfice udzielanych świadczeń funkcjonują w ramach PSZ również w innych oddziałach wojewódzkich Funduszu, gdzie dyrektorzy OW NFZ ustalali wysokości ryczałtów na pierwszy okres rozliczeniowy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Zbigniew Król
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Krystiana Probierza,
Czesława Ryszki, Adama Gawędy, Andrzeja Kamińskiego,
Andrzeja Misiółka, Leszka Piechoty, Michała Potocznego,
Grzegorza Peczkisa, Bogusławy Orzechowskiej,
Ryszarda Majera, Łukasza Mikołajczyka, Aleksandra Bobki,
Wojciecha Piechy, Artura Warzochy oraz Tadeusza Kopcia**

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Przyjmując z zadowoleniem i uznaniem decyzję o podjęciu prac zmierzających do opracowania nowej koncepcji organizacji i funkcjonowania Narodowego Instytutu Onkologii, pozwalam sobie zwrócić uwagę na brak w zajmującym się tym zespole przedstawicieli gliwickiego oddziału Centrum Onkologii – Instytutu im. Marii Skłodowskiej-Curie.

Opisana sytuacja jest zapewne wynikiem przeoczenia, bowiem Pan Profesor doskonale zna rangę, zasługi i osiągnięcia gliwickiego oddziału Centrum Onkologii, kierowanego obecnie przez prof. Krzysztofa Składowskiego, a funkcjonującego już od 1946 r., początkowo jako Państwowy Instytut Przeciwrakowy.

Jestem senatorem z Gliwic i uważam, podobnie jak niżej podpisani parlamentarzyści ze Śląska, że powołanie do tego zespołu specjalistów z oddziału w Gliwicach byłoby jak najbardziej pożądane.

*Z szacunkiem
Krystian Probierz
Czesław Ryszka
Adam Gawęda
Andrzej Kamiński
Andrzej Misiółka
Leszek Piechota
Michał Potoczny*

*Grzegorz Peczkis
Bogusława Orzechowska
Ryszard Majer
Łukasz Mikołajczyk
Aleksander Bobko
Wojciech Piecha
Artur Warzocha
Tadeusz Kopeć*

Odpowiedź

Warszawa, 12 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia, złożonego przez grupę Senatorów, m.in. Pana Senatora Krystiana Probierza, podczas 58. posiedzenia Senatu RP, w dniu 15 marca 2018 r., w sprawie włączenia Pana Profesora Krzysztofa Składowskiego, Dyrektora Centrum Onkologii – Instytutu im. Marii Skłodowskiej-Curie, Oddziału w Gliwicach, w prace Zespołu do opracowania projektu koncepcji organizacji i funkcjonowania Narodowego Instytutu Onkologii, przekazanego przy piśmie z dnia 16 marca 2018 r., znak: BPS/043-58-1610/18, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

W pierwszej kolejności pozwolę sobie zauważyć, iż zarządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 8 marca 2018 r. powołany został zespół do opracowania projektu koncepcji organizacji i funkcjonowania Narodowego Instytutu Onkologii (dalej „Zespół”).

Zespół pełni rolę organu pomocniczego Ministra Zdrowia i zakończy swoją działalność po wypracowaniu koncepcji rozwiązań systemowych, nie później jednak niż do 3 czerwca 2018 r.

W skład Zespołu weszło 9 przedstawicieli środowiska eksperckiego, o uznanym dorobku naukowym w dziedzinie onkologii, z czego 4 osoby zajmują kierownicze stanowiska w wiodących w Polsce ośrodkach onkologicznych. Co istotne, w pracach zespołu mogą również brać udział, z głosem doradczym, osoby niebędące jego członkami, zaproszone przez przewodniczącego Zespołu. Powyższe potwierdza udział m.in. Pana Profesora Krzysztofa Składowskiego, Dyrektora Centrum Onkologii – Instytutu im. Marii Skłodowskiej-Curie, Oddziału w Gliwicach, z głosem doradczym, w posiedzeniu Zespołu w dniu 4 kwietnia 2018 r.

Jednocześnie, uprzejmie wyjaśniam, iż na obecnym etapie prac nie przewiduje się rozszerzania składu osobowego ww. Zespołu.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Katarzyna Głowala

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o udzielenie pomocy skazanemu panu M.S., zam. (...) polegającej na wznowieniu na podstawie art. 327 §2 k.p.k. prawomocnie umorzonego postanowieniem Prokuratury Okręgowej w Katowicach dnia 30 grudnia 2011 r. postępowania w sprawie prowadzonej przeciwko M.Z. (sygn. akt VI DS.35/10).

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Katowicach postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011 r. umorzył śledztwo w sprawie przeciwko M.Z. o czynny z art. 191 §2 k.k., z art. 304 k.k., z art. 299 §1 k.k. oraz z art. 233 §1 k.k. W uzasadnieniu organ wskazał zaistnienie przesłanek do umorzenia z art. 17 §1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 17 §1 pkt 2 k.p.k.

Pan M.S. skorzystał z przysługującego mu prawa do wniesienia środka zaskarżenia. W dniu 20 i 23 lutego 2012 r. wydane zostało zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia M.S. oraz jego pełnomocników w części dotyczącej czynów z art. 299 §1 k.k. Na to zarządzenie pokrzywdzony złożył zażalenie.

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2012 r. (sygn. akt II Kp 205/12) Sąd Okręgowy w Częstochowie utrzymał w mocy zarządzenie z dnia 20 lutego i 23 lutego 2012 r. o odmowie przyjęcia zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 30 grudnia 2011 r. W odniesieniu do pozostałych czynów Sąd Rejonowy w Częstochowie XVI Wydział Karny postanowieniem z dnia 23 listopada 2012 r. utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Pan M.S. zawarł z M.Z. w dniu 26 listopada 2008 r. umowę pożyczki, która jednak nie została wykonana – suma pożyczki nigdy nie została przekazana na rzecz pożyczkobiorcy. Następnie, wykorzystując trudne położenie pana M.S. i, w jego ocenie, przy użyciu gróźb bezprawnych, M.Z. żądał zwrotu sumy pożyczki. W tej sprawie toczyło się również postępowanie cywilne, w którym sąd wydał nakaz zapłaty na rzecz M.Z. Następnie, na skutek wniesienia przez pana M.S. środka zaskarżenia, nakaz ten został uchylony. Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 r. (sygn. akt I C 46/09), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 lutego 2016 r. (sygn. akt I ACa 816/15), uchylił nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 21 stycznia 2009 r. (sygn. akt I Nc 2/09) i oddał powództwo.

Pomimo uzyskania w końcu korzystnego dla pana M.S. rozstrzygnięcia w toku długoletniego postępowania, było również prowadzone wobec niego postępowanie egzekucyjne przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie (rewir II), panią A.P. (sygn. akt KM 433/10). Pan M.S. uważa, iż postępowanie egzekucyjne i dokonywane w jego toku czynności były prowadzone w sposób sprzeciwiający się przepisom prawa, dobrym obyczajom, a także zasadom etyki zawodowej komornika. Przede wszystkim egzekucja prowadzona była na podstawie tytułu wykonawczego wynikającego z nieistniejącego zobowiązania.

Pan M.S. uważa, że w sytuacji ujawnienia nowych, nieznanych organom ścigania w poprzednim postępowaniu okoliczności i faktów ustalonych w postępowaniu cywilnym zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania umorzonego postanowieniem prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach z dnia 30 grudnia 2011 r. (sygn. akt VI Ds.35/10). Sąd Okręgowy uznał bowiem, że zasadność roszczenia podstawowego nie została wykazana, gdyż umowa pożyczki nie została wykonana, suma pożyczki nie została przekazana pożyczkobiorcy.

Ustalenia poczynione przez sąd I i II instancji w postępowaniu cywilnym dowodzą, iż zobowiązanie podstawowe w postaci umowy pożyczki w kwocie 7559,027 zł nigdy nie istniało między M.Z. a panem M.S. W świetle tych okoliczności, zdaniem pana M.S., konieczne jest wznowienie postępowania umorzonego postanowieniem Prokuratury Okręgowej w Katowicach z dnia 30 grudnia 2011 r. (sygn. akt VI Ds.35/10) celem rozważenia, czy zachowanie M.Z., polegające m.in. na zmuszaniu M.S. za pomocą bezprawnych gróźb do zwrotu wierzytelności nigdy nieistniejącej, na składaniu przed sądem

falszywych zeznań, na obrocie środkami finansowymi pochodzącymi z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł, nie wyczerpuje znamion przestępstw, które zarzucono M.Z., w przedmiocie których prokuratura i sąd utrzymywały dotychczas, iż brakuje ustawowych znamion czynu zabronionego lub danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tą sprawą i podjęcie zgodnych z prawem działań pozostających w kompetencji prokuratora generalnego. Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wznowienia postępowania w sprawie prowadzonej dotychczas przez Prokuraturę Okręgową w Katowicach (sygn. akt VI Ds.35/10), ewentualnie rozważenie również możliwości powierzenia tej sprawy do prowadzenia Prokuraturze Krajowej. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Prokuratury Okręgowej w Katowicach oraz Sądu Okręgowego w Częstochowie.

*Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka*

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 16 marca 2018 r. nr BPS/043-58-1611/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 58. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie **do dnia 20 kwietnia 2018 r.** oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
PROKURATORA KRAJOWEGO**

Warszawa, 9 kwietnia 2018 r.

Sz. Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 12 §1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2017 roku poz. 1767) w związku z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2016 roku poz. 1510) w odpowiedzi na pismo z dnia 16 marca 2018 roku, sygn. BPS/043-58-1611/18, oraz w nawiązaniu do oświadczenia Pana senatora Czesława Ryszki z dnia 15 marca 2018 roku, uprzejmie informuję, że jego kopia została przekazana do Prokuratury Regionalnej w Katowicach, celem ustosunkowania się do podniesionych w nim argumentów i okoliczności, a także zweryfikowania, czy były one brane pod uwagę przy wydawaniu postanowienia o umorzeniu śledztwa Prokuratury Okręgowej w Katowicach, sygn. VI Ds 35/10, prowadzonego przeciwko M.Z. podejrzanemu o przest. z art. 191 §2 k.k., art. 304 k.k. i art. 299 §1 k.k. i pozostającemu w konflikcie z M.S., którego oświadczenie Pana senatora dotyczyło.

O zajętych stanowisku i przeprowadzonej analizie akt śledztwa Prokuratury Okręgowej w Katowicach, sygn. VI Ds 35/10, w kontekście podniesionej w oświadczeniu argumentacji, poinformuję Pana Marszałka odrębnym pismem.

Z poważaniem

Bogdan Świączkowski

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się w imieniu pana J.R., zam. (...) z prośbą o interwencję i wznowienie postępowania w sprawie zakończonej w I instancji wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach Wydział VII Karny z dnia 2 kwietnia 2012 r., sygn. akt VII K 1467/10, a następnie zaskarżonego w drodze apelacji rozpoznanej przez Sąd Okręgowy w Katowicach Wydział XXIII Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2012 r. sygn. akt XXIII Ka 525/12.

Moim zdaniem pan J.R. został pokrzywdzony poprzez nieuwzględnienie jego roszczeń przez sądy oraz skutek popełnienia w toku postępowania błędów faktycznych. R.Ż. został oskarżony prywatnym aktem oskarżenia o to, że naruszył nietykalność cielesną pana J.R. oraz znieważył go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Sąd I instancji uniewinnił jednak R.Ż. od zarzucanych mu czynów, dając wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i odmawiając waloru wiarygodności zeznaniom pana J.R. Ponadto sąd bezkrytycznie i nieobiektywnie ocenił również zeznania świadków, którzy w większości są spokrewnieni z R.Ż. Już sama ta okoliczność powoduje zmniejszenie ich wiarygodności. Pan J.R. zaskarżył powyższy wyrok, jednak sąd II instancji uznał apelację za oczywiście bezzasadną, w całości uznając, że ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i zgodne z prawdą. W wyniku tej rażącej niesprawiedliwości R.Ż. – pomimo dopuszczenia się w ocenie pana J.R. działań noszących znamiona czynów zabronionych – został uniewinniony.

Mając to wszystko na uwadze, wobec niezrozumiałego tak pod względem faktycznym, jak i prawnym sposobu przeprowadzenia i zakończenia wskazanego postępowania, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tym i podjęcie zgodnych z prawem działań w niniejszej sprawie. Przede wszystkim wnoszę o rozpatrzenie możliwości wniesienia przez Pana Ministra kasacji nadzwyczajnej od orzeczenia Sądu Rejonowego w Tychach na podstawie art. 521 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. Wszelkie dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy są w posiadaniu Sądu Rejonowego w T. Wydział II Karny oraz Sądu Okręgowego w Katowicach Wydział XXIII Karny Odwoławczy.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 23 marca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydyjnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,
w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatowi RP, Pani Marii Koc, z dnia 16 marca 2018 r. nr BPS/043-58-1612/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 58. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie **do dnia 20 kwietnia 2018 r.** oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 17 kwietnia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z otrzymanym z Ministerstwa Sprawiedliwości, do załatwienia według właściwości, pismem Pani Marszałek z dnia 16 marca 2018 r. nr BPS/043-58-1612/18, przesyłającym tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 58. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r. uprzejmie informuję co następuje.

Z treści oświadczenia Pana senatora Czesława Ryszki wynika, że w imieniu Pana J.R. prosi Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego o interwencję w sprawie, w której R.Ż. został przez niego oskarżony prywatnym aktem oskarżenia o naruszenie nietykalności cielesnej oraz znieważenie słowami powszechnie uznanymi za obelżywe.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 2 kwietnia 2012 r. sygn. akt VII K 1467/10 R.Ż. został uniewinniony od dokonania zarzucanych mu czynów. Następnie Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2012 r. sygn. akt XXIII Ka 525/12 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację J.R. za oczywiście bezzasadną.

Z przekazanego oświadczenia wynika, że podstawą do podjęcia działań w tej sprawie miało być to, że sądy niesłusznie oceniły jako wiarygodne wyjaśnienia R.Ż. oraz zeznania świadków, którzy byli z nim w większości spokrewnieni. Nie zostały natomiast uznane za wiarygodne zeznania J.R.

W związku z tym Pan senator Czesław Ryszka ocenił powyższe prawomocne rozstrzygnięcie jako rażąco niesprawiedliwe i wniósł o rozpatrzenie możliwości wniesienia przez Ministra Sprawiedliwości kasacji nadzwyczajnej na podstawie art. 521 kodeksu postępowania karnego.

Wyżej wskazane informacje są wystarczające dla zajęcia stanowiska w tej sprawie, bez konieczności analizowania akt postępowania sądowego.

Zgodnie bowiem z treścią art. 521 §1 k.p.k. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny może wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie. O ile jednak kwestionowanie orzeczenia w tym trybie na korzyść oskarżonego nie jest limitowane żadnymi ramami czasowymi, tak stosownie do treści przepisu art. 524 §3 k.p.k. wniesienie kasacji na niekorzyść, możliwe jest jedynie w ciągu roku od uprawomocnienia się orzeczenia.

Opisany wyżej wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach sygn. akt XXIII K 525/12, uprawomocnił się w dniu 14 sierpnia 2012 r. co oznacza, że w przedmiotowej sprawie termin do wniesienia kasacji na niekorzyść R.Ż. upłynął z dniem 14 sierpnia 2013 r.

Wobec tego, uwzględnienie wniosku o wniesienie kasacji – niezależnie od jego merytorycznej zasadności – jest niedopuszczalne z mocy prawa ze względów proceduralnych.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele Lubuskiego Sejmiku Gospodarczego (LSG), którzy przekazali mi swoje stanowisko w sprawie budowy przeprawy mostowej na rzece Odra w miejscowości Kostrzyn nad Odrą wraz z obwodnicą drogową miasta. Jak podkreślają, starania o realizację takiej inwestycji są podejmowane od kilku lat zarówno przez podmioty gospodarcze z województwa lubuskiego, jak i władze samorządowe.

Budowa mostu w Kostrzynie w znaczący sposób wpłynie na obsługę gospodarczą nie tylko województwa lubuskiego, ale także znacznej części północnozachodniej Polski. Tereny leżące na pograniczu polsko-niemieckim są niezwykle ważne z punktu widzenia polskiej gospodarki. To tutaj zaczyna się realizacja stosunków ekonomicznych nie tylko pomiędzy podmiotami polskimi i niemieckimi, ale także z podmiotami z innych części Europy i świata.

Przedstawiciele LSG podkreślają, że brak przeprawy mostowej w Kostrzynie nad Odrą jest bardzo istotną barierą komunikacyjną i w znacznym stopniu ogranicza potencjał gospodarczy terenów znajdujących się w dolinie Noteci i Warty, aż do ujścia Odry. Problemy te w sposób dosadny obrazuje sytuacja dwóch największych podstref Kostrzyńsko-Słubickiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej (K-SSSE), zlokalizowanych w Kostrzynie nad Odrą i w Gorzowie Wielkopolskim. Obecnie dojazd samochodów ciężarowych od strony niemieckiej do podstrefy w Gorzowie wydłuża się o około 150 km, co jest wynikiem braku przeprawy mostowej w Kostrzynie.

Budowa pełnometrażowej przeprawy mostowej w Kostrzynie będzie miała pozytywny wpływ na rozwój gospodarczy nie tylko pogranicza zachodniopomorsko-lubuskiego, ale również wielu innych regionów Polski.

Jak podkreślają przedstawiciele Lubuskiego Sejmiku Gospodarczego, kolejnym bardzo istotnym argumentem za budową mostu w Kostrzynie wraz z obwodnicą drogową miasta jest aktualne przeciążenie Kostrzyna nad Odrą ruchem samochodów ciężarowych. Ważnym elementem w tym aspekcie jest budowa obwodnicy w sposób, dzięki któremu połączony on zostanie z istniejącymi już drogami krajowymi nr 22 i nr 31 oraz drogą wojewódzką nr 132. Taki układ komunikacyjny pozwoliłby na odciążenie ulic miasta od przejazdu kilkuset ciężarówek dziennie, których celem jest dotarcie do kostrzyńskiej podstrefy K-SSSE.

Kolejnym bardzo istotnym argumentem podnoszonym przez LSG jest ekologia. Zdaniem lubuskich przedsiębiorców budowa nowego mostu w znacznym stopniu skróci czas dotarcia do określonych miejsc, a przez to dojdzie do ograniczenia emisji spalin przez pojazdy mechaniczne.

Szanowny Panie Premierze, realizacja tak istotnego zadania dla polityki transportowej nie tylko Polski, ale także całej Unii Europejskiej powinna opierać się na partnerstwie dwóch najbardziej zainteresowanych tą inwestycją stron, czyli Polski i Niemiec. Jest to również doskonała okazja do wykorzystania środków unijnych przeznaczonych na realizację europejskich korytarzy transportowych.

W związku z przedstawioną w tym oświadczeniu problematyką zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się tym tematem oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Pan Premier wyraża zainteresowanie budową nowej przeprawy mostowej na rzece Odra w Kostrzynie nad Odrą wraz z drogową obwodnicą miasta?

2. Czy kierowana przez Pana Premiera Rada Ministrów ma w planach przeznaczanie środków na realizację tej ważnej, również dla rozwoju gospodarczego, inwestycji? Jeśli tak, to proszę, o ile to możliwe, o przekazanie informacji o kwocie, jaka miałaby zostać na to zadanie przeznaczona, oraz terminów, w jakich miałyby to nastąpić.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 20 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do oświadczenia pana senatora Waldemara Sługockiego, złożonego na 58. posiedzeniu Senatu, w sprawie budowy przeprawy mostowej przez Odrę w Kostrzynie nad Odrą, uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Na mocy międzynarodowej Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o utrzymaniu mostów granicznych na granicy polsko-niemieckiej w ciągu polskich dróg krajowych i niemieckich dróg federalnych, sporządzonej w Warszawie dnia 20 marca 1995 r. (Dz. U. 1997.127.825), zwanej dalej Umową 1995, do utrzymania mostu w Kostrzynie nad Odrą jest zobowiązana Rzeczpospolita Polska. Zgodnie z Umową 1995 w przypadku potrzeby przebudowy mostu konieczne jest zawarcie umowy międzyrządowej. Zawarcie takiej umowy jest konieczne również w przypadku budowy nowego mostu, w nowej lokalizacji, położonego w ciągu drogi krajowej w Polsce lub federalnej w Niemczech.

Potrzeba budowy lub co najmniej przebudowy granicznego mostu drogowego w Kostrzynie nad Odrą została zgłoszona Stronie niemieckiej już w roku 2012. Podczas spotkania polskich i niemieckich ekspertów ds. transgranicznych połączeń drogowych w Groß Dölln w dn. 19–20 czerwca 2012 r. Strona polska przekazała również Stronie niemieckiej wstępny projekt umowy o przebudowie/budowie mostu.

Strona niemiecka po zapoznaniu się z treścią projektu umowy poprosiła o przesłanie ekspertyzy dotyczącej stanu technicznego mostu. Ekspertyza ta została przesłana stronie niemieckiej na początku 2013 roku. Po spotkaniu ekspertów polskich i niemieckich w 2014 roku, strony doszły do porozumienia, że konieczna jest przebudowa istniejącego mostu lub budowa nowego obiektu.

7 października 2014 roku minister właściwy do spraw transportu zatwierdził Program Inwestycji „Budowa mostu granicznego przez rzekę Odrę w m. Kostrzyn w ciągu drogi krajowej nr 22”. Program zakłada budowę obiektu mostowego w nowej lokalizacji, pomiędzy obecnym mostem drogowym a kolejowym. Rozwiązanie to wybrano z powodów technicznych, przede wszystkim w wyniku oceny stanu podpór nurtowych mostu. Z rozwiązaniem tym zgodziła się strona niemiecka.

W dniu 7 października 2016 roku pani Premier Beata Szydło udzieliła zgody na prowadzenie negocjacji w sprawie umowy polsko-niemieckiej o budowie mostu w Kostrzynie nad Odrą. We wrześniu 2017 roku, po intensywnych negocjacjach, przedstawiciele ministrów ds. transportu Polski i Niemiec parałowali uzgodniony tekst umowy.

W związku z zapisami w umowie dotyczącymi podatku VAT zgodę na jej podpisanie musi wydać Rada Unii Europejskiej. Ministerstwo Finansów wystąpiło w tej sprawie w grudniu 2017 roku do Komisji Europejskiej. Niezwłocznie po wydaniu stosownej decyzji przez Radę UE, Ministerstwo Infrastruktury podejmie działania zmierzające do jak najszybszego podpisania umowy. Aby umowa weszła w życie konieczne jest jednak jej zatwierdzenie w obu krajach. W Republice Federalnej Niemiec umowy tego rzędu podlegają procesowi ratyfikacji przez parlament. Dlatego też obecnie nie można określić dokładnej daty rozpoczęcia inwestycji.

Zgodnie z ww. Programem Inwestycji koszt budowy mostu wyniesie 96 989,9 tys. złotych. Zgodnie z zasadą podziału kosztów przyjętą w projekcie umowy strona niemiecka poniesie koszty budowy obiektu po swojej stronie. Budowa mostu po stronie polskiej będzie finansowana z budżetu państwa. Kwestia finansowa nie jest przeszkodą w budowie mostu ani po stronie polskiej ani po stronie niemieckiej.

Należy zauważyć, że zniesienie ograniczeń tonażowych na przeprawie w Kostrzynie nad Odrą nie zależy jedynie od budowy nowego obiektu, ale także od uzgodnień

pomiędzy zarządcami dróg prowadzących do mostu. Strona niemiecka w trakcie wieloletnich dyskusji wskazywała na protesty społeczne przeciw dopuszczeniu transgranicznego ruchu ciężkiego w rejonie Kostrzyna nad Odrą oraz Küstrin-Kietz. Działania na rzecz akceptacji lokalnych społeczności po obu stronach granicy dla zwiększenia zakresu ruchu muszą być prowadzone przede wszystkim na szczeblu regionalnym i lokalnym.

W odniesieniu do drugiej wnioskowanej inwestycji tj. drogowego obejścia Kostrzyna nad Odrą w ciągu drogi krajowej nr 31 wraz z budową mostu na rz. Warcie uprzejmie wyjaśniam, że zadanie to jest obecnie przygotowywane do realizacji niezależnie od postępów prac dot. uzgodnień ws. przeprawy mostowej przez Odrę.

Przedmiotowe zadanie znalazło się w *Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*. Jednakże z uwagi na wczesny etap przygotowania oraz niewystarczające środki finansowe, znalazło się poza limitem finansowym przeznaczonym przez Radę Ministrów na realizację drogowych priorytetów inwestycyjnych do 2025 r.

Niemniej jednak, Ministerstwo zapewniło środki budżetowe konieczne do podjęcia przez GDDKiA wzmożonych działań, mających na celu przygotowanie zadania do realizacji. 12 marca br. uzgodniony został przez Ministra Infrastruktury Program Inwestycji dla *Budowy obwodnicy m. Kostrzyn nad Odrą w ciągu drogi krajowej nr 31. Etap I proces przygotowawczy*. Program ten obejmuje m.in. opracowanie studium techniczno-środowiskowo-ekonomicznego wraz z elementami Koncepcji Programowej oraz materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której uzyskanie planowane jest na koniec 2021 r. Jednocześnie należy zauważyć, że, między innymi ze względu na stanowisko strony niemieckiej, planowany przebieg obwodnicy będzie się dowiązywać do wyżej wymienionego mostu granicznego.

Z uwagi na wczesny etap prac przygotowawczych nie jest możliwe podanie harmonogramu rozpoczęcia i zakończenia budowy obwodnicy Kostrzyna nad Odrą w ciągu drogi krajowej nr 31 oraz dokładnego jej zakresu rzeczowego.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Droga krajowa nr 18, zwana również drogą A18, jest najkrótszym i zarazem najszybszym połączeniem transportowym, które umożliwia transport drogowy z południa Polski do Drezna, Berlina, a także na północ Niemiec. Nie ulega więc wątpliwości, że jest to jeden z najważniejszych węzłów komunikacyjnych, mający duży wpływ na gospodarkę Rzeczypospolitej Polskiej. Niestety, stan techniczny wspomnianej drogi budzi poważne obawy o bezpieczeństwo jej użytkowników oraz podaje w wątpliwość rolę, jaką odgrywa ona dla gospodarki naszego kraju i utrzymania szybkiego połączenia z ważnymi ośrodkami gospodarczymi w Niemczech.

Ogłoszony w ostatnim czasie przetarg na wykonanie dokumentacji środowiskowej inwestycji modernizacji A18 na odcinku Olszyna – Golnice stanowi pierwszy krok w rozwoju tego ważnego III transeuropejskiego korytarza transportowego TEN-T, łączącego Drezno przez miasta południowej Polski z Kijowem. Jednak samorządowcy ziemi lubuskiej zwracają uwagę na wątpliwości dotyczące głównie niespójności kosztów oraz perspektywę czasowej potrzebnych robót na wykonanie przedmiotowej inwestycji.

Przedstawiciele władz lokalnych, wchodzący w skład Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego (ZGWL), podkreślają, że szczególnie niepokojący jest fakt, iż w propozycji modernizacji DK18 nie zostały jasno określone środki finansowe, które miałyby zostać przeznaczone na realizację tej inwestycji. Kolejnym elementem, podającym w wątpliwość chęć rzeczywistego i pilnego zainteresowania się losem przedmiotowej drogi, jest brak określenia etapów realizacji modernizacji. Zdaniem przedstawicieli ZGWL doprowadzi to do dalszego odkładania pilnego remontu A18 w czasie.

Samorządowcy podkreślają również znaczenie gospodarczo-społeczne DK18 dla regionu lubuskiego. Niezaprzeczalny jest fakt, iż istniejąca infrastruktura drogowa jest jednym z głównych elementów, które są brane pod uwagę przez potencjalnych inwestorów, którzy chcieliby tworzyć nowe fabryki na terenach ziemi lubuskiej. Przez stałą degradację stanu technicznego 80-letniej nawierzchni drogi A18 stale zmniejsza się szansa na pozyskanie nowych inwestorów, a co za tym idzie, zmniejsza się prawdopodobieństwo powstania nowych miejsc pracy. W dłuższej perspektywie może to mieć negatywny wpływ na sytuację ekonomiczną województwa lubuskiego, a także kraju.

Szanowny Panie Ministrze, DK18 stanowi bardzo ważną trasę transportową nie tylko dla regionu lubuskiego, ale także całego kraju, dlatego tak ważna jest jej pilna modernizacja. Droga, która łączy południe kraju z naszym najbliższym partnerem gospodarczym, czyli Niemcami, powinna być atutem dla władz samorządowych. W związku z problemem poruszonym w niniejszym oświadczeniu, zwracam się do Pana Ministra o odniesienie się do powyższego zagadnienia, a także odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury posiada wyliczenia kosztów, jakie będą potrzebne do gruntownej modernizacji drogi A18? Jeśli tak, to proszę o ich upublicznienie.

2. Czy kierowany przez Pana Ministra resort dysponuje planami realizacji inwestycji modernizacyjnej dotyczącej DK18? Jeśli tak, to proszę, o ile to możliwe, o przedstawienie terminów realizacji tego zadania.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 11 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Waldemara Sługockiego z dnia 15 marca 2018 r. przekazane przy piśmie z dnia 16 marca 2018 r. (znak: BPS/043-58-1614/18) w sprawie budowy południowej jezdni przyszłej autostrady A18 na odcinku Golnice – Olszyna, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Realizacja dużych inwestycji w Polsce odbywa się na podstawie programów wieloletnich. W zakresie dróg krajowych, takim dokumentem jest przyjęty w 2015 r. *Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*. W dniu 12 lipca 2017 r. Rada Ministrów przyjęła uchwałę zmieniającą *Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)* pod kątem zwiększonego limitu finansowego. Limit ten aktualnie wynosi 135 mld zł. Zadanie pn.: „Budowa autostrady A18 Olszyna – Golnice (przebudowa jezdni południowej)” zostało ujęte w zmienionym *Programie*, jednak dla inwestycji tej brak jest zapewnionego finansowania. Niemniej jednak Ministerstwo Infrastruktury dostrzega potrzebę przebudowy południowej jezdni drogi krajowej nr 18 od węzła „Olszyna” do węzła „Golnice”, dlatego prowadzone są analizy dotyczące realizacji przedmiotowej inwestycji przy udziale środków prywatnych.

Realizacja przedmiotowego odcinka drogi przewidywana jest w systemie partnerstwa publiczno-prywatnego (ppp). Działania w tym zakresie podejmowane są w ścisłej współpracy z Ministerstwem Inwestycji i Rozwoju, które odpowiada za koordynację działań dotyczących projektów ppp. We współpracy z Ministerstwem Inwestycji i Rozwoju w GDDKiA prowadzone były wstępne analizy efektywności projektów zgłoszonych do dofinansowania, m.in. A18, ale także S6, A2 pomiędzy Białą Podlaską a granicą z Białorusią, czy też S10 pomiędzy Toruniem a Bydgoszczą. Obecnie trwa etap oceny zasadności realizacji i wyboru projektów priorytetowych, w tym także przebudowy południowej jezdni drogi krajowej nr 18 od węzła „Olszyna” do węzła „Golnice”. Na tej podstawie zostaną podjęte dalsze kroki dotyczące możliwości wdrożenia wybranych projektów, dla których zostaną przygotowane szczegółowe modele.

W związku z trwającymi analizami trudno wskazać obecnie na konkretne daty realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

Jednocześnie informuję, iż całkowity szacunkowy koszt tego zadania kształtuje się na poziomie około 1 179,4 mln zł.

Niezależnie od powyższego Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad na bieżąco prowadzi prace utrzymaniowe na południowej jezdni drogi krajowej nr 18. Ponadto na przedmiotowej drodze zarządca na odcinkach drogi zagrażających bezpieczeństwu użytkowników korzystających z tej drogi, wprowadził ograniczenia prędkości ruchu.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Artura Warzocha
oraz senatora Rafała Ślusarza**

*skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego*

Muzeum Historii Żydów Polskich „Polin” w związku z obchodami pięćdziesiątej rocznicy wydarzeń Marca 1968 r. zorganizowało wystawę pod nazwą „Obcy do domu”, w której zestawiono pamiątki sprzed lat z przykładami określonymi mianem współczesnego antysemityzmu, wśród których znalazły się wypowiedzi osób publicznych, w tym polityków, dziennikarzy i publicystów. Treść tych wypowiedzi, a przynajmniej niektórych z nich, zupełnie nie odpowiada temu kryterium i odnosi się wyłącznie do oceny zaangażowania byłych funkcjonariuszy aparatu represji z czasów PRL, którzy popełniali zbrodnie przeciwko narodowi polskiemu i którzy byli pochodzenia żydowskiego. Wypowiedzi te wyjęte zostały z kontekstu różnych debat o historii Polski, które toczyły się na wielu forach i w innych kontekstach czasowych, i zostały tendencyjnie zinterpretowane jako przykłady wypowiedzi antysemitycznych, choć takimi nie są. Posłużyły również do rozpętania dyskusji na forum międzynarodowym, w której Polsce i Polakom przypisywany jest tzw. genetyczny antysemityzm, a przedstawicielom obecnej większości parlamentarnej popierającej polski rząd – szerzenie mowy nienawiści na tle etnicznym.

W związku z powyższym zwracamy się za pośrednictwem pana marszałka do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z pytaniem, czy jego przedstawiciel oddelegowany do reprezentowania go w radzie muzeum opiniował scenariusz przedmiotowej wystawy. Czy Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego za pośrednictwem swojego przedstawiciela w radzie interweniował w sprawie tych szkalujących treści? Czy przedstawiciel Pana Ministra, którego zadaniem w ramach działalności rady jest akceptowanie ostatecznego kształtu wystawy głównej, miał możliwość zapoznania się z programem przedmiotowej wystawy czasowej? I wreszcie: jakie działania zamierza Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego podjąć w tej sprawie w celu zakończenia tej szkalującej Polskę debaty?

Czy przedstawiciel Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w radzie muzeum ma świadomość odbywających się w nim eventów, takich jak np. wykład dra hab. Michała Bilewicza, podczas których padają tak wątpliwe teorie naukowe jak te dotyczące tzw. wtórnego antysemityzmu, który został zdefiniowany następująco: „Polacy mogą nawet nie wiedzieć, że są antysemitami”? Można odnieść wrażenie, że muzeum „Polin” stało się narzędziem politycznym, zatracając zupełnie znamiona instytucji mającej pełnić funkcje społeczne i prezentować obiektywny przekaz.

Pragniemy zwrócić uwagę, że muzeum „Polin” jest placówką publiczno-prywatną, której powstanie finansowane było ze środków publicznych, służyć zaś miało wzajemnemu poznaniu wspólnej historii Polaków i Żydów oraz pojednaniu obu narodów. Fałszywy kontekst, w jakim występują wspomniane elementy wyżej wymienionej wystawy, z pewnością tej sprawie nie służy i nosi dodatkowo znamiona włączania się placówki, która w ten sposób staje po jednej ze stron sporu, w bieżącą dyskusję polityczną.

*Artur Warzocha
Rafał Ślusarz*

Odpowiedź

Warszawa, 11 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatorów Artura Warzochę i Rafała Ślusarza na 58. posiedzeniu Senatu w sprawie wystawy „Obcy w domu” w Muzeum Historii Żydów Polskich Polin, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zadania rady muzeum, organu opiniodawczo-doradczego dyrektora muzeum, określone są w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2017 r. poz. 972 i 1086 oraz z 2018 r. poz. 369). Do zadań tych należy m.in. opiniowanie rocznego planu działalności Muzeum, który przedstawia dyrektor instytucji na posiedzeniu Rady. Członkowie Rady dzielą się swoimi uwagami, spostrzeżeniami na temat planu działalności, natomiast nie ingerują w scenariusz danej wystawy. Koncepcja wystawy omawianej przez panów senatorów powstała w toku Rady powołanej w 2013 r. na kadencję, która zakończyła się 11 lipca 2017 r.

23 lutego 2018 r. powołałem Radę Muzeum przy Muzeum Historii Żydów Polskich Polin na kadencję w latach 2018–2022. W jej 15-osobowym składzie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego reprezentuje 5 członków. Pierwsze posiedzenie Rady Muzeum bieżącej kadencji zostało zwołane na 18 kwietnia br., zatem z oczywistych powodów nie mogła ona zająć jeszcze stanowiska w sprawie wystawy.

Pragnę natomiast podkreślić, że odmówiłem finansowania wystawy „Obcy w domu”, ponieważ miałem zastrzeżenia zarówno do proponowanego przez Muzeum przekazu wystawy, w tym do tytułu wystawy, jak i jej kosztorysu.

Potwierdzam natomiast, że i w mojej opinii w ciągu ostatnich tygodni Muzeum stało się forum dla bieżącego sporu politycznego, gdzie formułowane są często wypowiedzi podgrzewające jego temperaturę i nielicujące z powagą instytucji kultury. Z przykrością odnotowałem, że nie spotkało się to z adekwatną reakcją dyrektora Muzeum – prof. Dariusza Stoli, który był ich świadkiem, a który ponosi odpowiedzialność za całokształt działań Muzeum. Jako dyrektor ma bowiem formalny obowiązek dbać o markę Muzeum, jego dobre imię i wpływać na uspokojenie atmosfery dialogu polsko-żydowskiego.

Stąd też wystąpiłem do współzałożycieli i podmiotów współfinansujących Muzeum – Stowarzyszenia Żydowski Instytut Historyczny w Polsce i Miasta Stołecznego Warszawa – z prośbą o zajęcie stanowiska w powyższej sprawie. Obowiązkiem bowiem wszystkich założycieli Muzeum jest skłonienie dyrektora Muzeum, aby nie angażował kierowanej przez niego instytucji w politykę i pozostał przy realizacji jego misji.

Z poważaniem

Piotr Gliński

**Oświadczenie senatora Artura Warzocha
oraz senatora Rafała Ślusarza**

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

W ostatnim czasie w Muzeum Historii Żydów Polskich „Polin” odbyła się debata pod nazwą „Epidemie mowy nienawiści. Jak blisko Marca '68 jesteśmy?”, na której wykład wygłosił dr hab. Michał Bilewicz, psycholog społeczny z Uniwersytetu Warszawskiego. W trakcie wykładu zostały postawione kłamliwe tezy o tzw. antysemityzmie wtórnym, którego poczucie ma rzekomo narastać obecnie wśród Polaków, zobrazowane zmanipulowanymi i wyrwanymi z kontekstu wypowiedziami i publikacjami polskich dziennikarzy i polityków Prawa i Sprawiedliwości, na czele z Jarosławem Kaczyńskim, prezesem Prawa i Sprawiedliwości, Andrzejem Dudą, kandydatem na prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w 2015 r., Patrykiem Jakim, wiceministrem sprawiedliwości, oraz prof. Krystyną Pawłowicz, posłanką na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej. Mowę nienawiści i uprzedzenia wobec narodu żydowskiego przypisywano również przedstawicielom instytucji publicznych, takich jak Instytut Pamięci Narodowej i Polska Fundacja Narodowa, przedstawicielom Kościoła katolickiego oraz mediom, w tym publicznym, na czele z Telewizją Polską. Te wątpliwe teorie naukowe, takie jak wtórny antysemityzm, zostały zdefiniowane następująco: Polacy mogą nawet nie wiedzieć, że są antysemitami.

Z relacji audio zamieszczonej na stronie muzeum „Polin”, które, co należy zauważyć, ostatnio stało się narzędziem walki politycznej, wynika, że kłamliwe tezy zostały poparte słabymi dowodami w postaci nierzetelnej interpretacji przeprowadzonych badań, powoływaniem się na opinie publicystów i internautów. Wśród wniosków pojawiły się m.in. takie, które miały za zadanie dowieść, że domniemany antysemityzm narasta m.in. wskutek sprzeciwu polskich polityków i społeczeństwa wobec przymusowej relokacji imigrantów narzucanej przez inne państwa Unii Europejskiej. Z relacji fotograficznej natomiast wynika, że wykład Michała Bilewicza zobrazowany został kolekcją slajdów, które dowodzić miały narastania uczuć antysemitycznych i ksenofobicznych w polskim społeczeństwie. Poza tym znalazły się tam cytaty wyrwanych z kontekstu wypowiedzi wyżej wymienionych osób, kontrowersyjne rysunki z hasztagiem #polish_holocaust, memy oraz zdjęcia polskich polityków i innych osób publicznych.

W konferencji wzięli udział zagraniczni goście, w tym również tacy, którzy na arenie międzynarodowej czynią polski naród współodpowiedzialnym za Holocaust, na czele z autorem nierzetelnych, szkalujących Polskę książek, prof. Janem Grossem. Na marginesie warto dodać, że dr hab. Michał Bilewicz na Twitterze zaprezentował ostatnio opinię, że: „Gross to polski patriota, a jego prace są przepojone uczuciem”.

W lutym bieżącego roku dr hab. Michał Bilewicz został laureatem grantu w wysokości 2 milionów zł przyznanego przez Narodowe Centrum Nauki na badania w ramach projektu „Mowa pogardy. Psychologiczne mechanizmy rozprzestrzeniania się agresji werbalnej wobec grup mniejszościowych”. Przykład wyżej wymienionego publicznego wystąpienia Michała Bilewicza dowodzi bardzo swobodnej interpretacji prowadzonych przez niego badań, która nosi cechy oderwanej od rzeczywistości i stronniczej działalności publicystycznej, a nie naukowej.

W związku z powyższym zasadne wydaje się pytanie do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, czy nadzorowana przez niego jednostka powinna wspierać ze środków publicznych tego typu działalność oraz do czego przydatne będą wyniki badań interpretowane w podobny sposób. Dlatego należy oczekiwać, że Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego za pośrednictwem Narodowego Centrum Nauki dokładnie rozliczy wykorzystanie środków pochodzących z grantu na realizację przedmiotowego projektu. Wyrażamy opinię, że wspieranie ze środków publicznych przedsięwzięć niezgodnych z polską racją stanu jest bezzasadne.

Artur Warzocha
Rafał Ślusarz

Odpowiedź

Warszawa, 12 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym w dniu 15 marca 2018 r. przez Senatorów RP: p. Artura Warzochę i p. Rafała Ślusarza, na 58. posiedzeniu Senatu RP, w sprawie przyznania prof. Michałowi Bilewiczowi przez Narodowe Centrum Nauki środków finansowych na badania w ramach projektu pt. „*Mowa pogardy. Psychologiczne mechanizmy rozprzestrzeniania się agresji werbalnej wobec grup mniejszościowych*”, przedstawiam stanowisko w sprawie.

W 2010 r. wprowadzony został zdywersyfikowany system dystrybucji środków przeznaczonych na naukę, w którym największy nacisk położono na środki pozyskiwane w drodze otwartych konkursów i na niezależną ocenę ekspercką. Funkcje pełnione uprzednio przez Ministerstwo przejęły dwie agencje wykonawcze: Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, finansujące badania stosowane i prace rozwojowe oraz Narodowe Centrum Nauki, do którego zadań należy finansowanie badań podstawowych.

U podstaw wprowadzonych zmian leżało przekonanie, że powołani do właściwej oceny wartości naukowej projektów badawczych są nie urzędnicy, lecz – przy zachowaniu zasad: konkurencyjności, transparentności i najwyższych standardów naukowych i etycznych, sami naukowcy. System ten z powodzeniem funkcjonuje od 8 lat, jest pozytywnie oceniany przez gremia naukowe i odpowiada standardom międzynarodowym.

Oceny wniosków składanych w ramach konkursów Narodowego Centrum Nauki każdorazowo dokonują eksperci będący członkami Zespołów Ekspertów (ZE), powoływanych – zgodnie z art. 21 ust. 1 *ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki* – przez Dyrektora Centrum na wniosek Rady, przy pomocy ekspertów zewnętrznych.

Procedura oceny jest dwustopniowa, zaś każdy etap oceny kończy się ustaleniami dokonywanymi przez członków ZE podczas posiedzeń panelowych. W wyniku prac ekspertów powstają ostateczne listy rankingowe projektów zakwalifikowanych do finansowania.

Powyższej procedurze oceny podlegał również projekt pt. „*Mowa pogardy. Psychologiczne mechanizmy rozprzestrzeniania się agresji werbalnej wobec grup mniejszościowych*”, którego kierownikiem jest prof. Michał Bilewicz z Wydziału Psychologii UW, zakwalifikowany do finansowania w lutym 2018 r., w ramach konkursu SONATA BIS 7.

Zgodnie z art. 43 ust. 3 *ww. ustawy*, nadzór nad realizacją projektów oraz sposobem wydatkowania środków sprawuje Narodowe Centrum Nauki. Nadzór ten obejmuje m.in.: ocenę raportów rocznych i raportu końcowego z realizacji projektów badawczych. Ostatecznego rozliczenia umowy o realizację i finansowanie projektu badawczego sfinansowanego przez Centrum dokonuje Dyrektor po przyjęciu sprawozdania finansowego przedłożonego przez podmiot oraz po uzyskaniu pozytywnej oceny merytorycznej projektu dokonanej przez Koordynatora Dyscyplin, Zespół Ekspertów oraz Radę. Procedurze tej podlegają wszystkie projekty, bez wyjątku.

Z powyższego wynika, że zarówno ocena, decyzje o finansowaniu jak i rozliczenia projektów badawczych należą do wyłącznych kompetencji Centrum i jej organów.

Takie rozwiązanie – w mojej opinii – służy zachowaniu konstytucyjnej swobody i niezależności badań naukowych, bez których polska nauka nie będzie się rozwijała.

Łączę wyrazy szacunku

Jarosław Gowin

Oświadczenie senatorów Piotra Zientarskiego, Władysława Komarnickiego oraz Grażyny Sztark

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

6 czerwca 2016 r. spółka (...) SA zawarła ze spółką (...) umowę na realizację przedsięwzięć profilaktycznych w zakresie zagrożeń terroryzmem bombowym w związku z organizacją w Polsce Światowych Dni Młodzieży. Umowa opiewała na kwotę 1,9 miliona zł netto. Według informacji medialnych już pod koniec czerwca 2016 r. audytorzy w (...) i zewnętrzni prawnicy alarmowali o nieprawidłowościach dotyczących zawartej przez spółkę umowy, m.in. o tym, że umowa nie zabezpiecza podstawowych interesów (...). Podnoszono również zarzut przyznania zlecenia bez przetargu i przyznania go firmie bez doświadczenia, co więcej, powiązanej z osobami zajmującymi wówczas wysokie stanowiska w służbach specjalnych oraz przedstawicielami partii rządzącej. Fakty te były znane niektórym członkom zarządu (...) i co najmniej jednemu podsekretarzowi stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa.

5 lipca 2016 r. minister infrastruktury i budownictwa Andrzej Adamczyk skierował do Centralnego Biura Antykorupcyjnego wniosek o zbadanie procedury podpisania umowy.

3 marca 2017 r., po postawieniu zarzutów niegospodarności, wskutek której doszło do zawarcia ekonomicznie nieuzasadnionej umowy, co doprowadziło do wyrządzenia szkody majątkowej wielkiej wartości w mieniu spółki, minister infrastruktury i budownictwa odwołał cały zarząd spółki (...) SA. Wcześniej do dymisji podali się szefowie służb powiązani ze sprawą umowy oraz podsekretarz stanu w ministerstwie nadzorujący (...).

4 marca 2018 r. na portalach społecznościowych były doradca medialny w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa ujawnił protokoły przesłuchania ministra Andrzeja Adamczyka. Minister był przesłuchiwany w śledztwie o sygnaturze PO III ds 123/2016 prowadzonym w warszawskiej prokuraturze okręgowej. Protokół przesłuchania zawiera informacje o telefonicznych rozmowach między ministrem infrastruktury i budownictwa Andrzejem Adamczykiem a ministrem koordynatorem służb specjalnych Mariuszem Kamińskim. Po tej rozmowie minister Adamczyk również telefonicznie powiadomił prezesa spółki (...) SA o wstępnych ustaleniach z toczącego się postępowania. Zgodnie z zeznaniami ministra Adamczyka rozmowy telefoniczne odbyły się jeszcze przed wszczęciem śledztwa przez prokuraturę okręgową. Zarówno Centralne Biuro Antykorupcyjne, jak i tym bardziej prokuratura nie mogły na tym etapie śledztwa wykluczyć czynnego udziału w przestępstwie żadnej z osób.

Panie Premierze, zrozumiałym jest, że ze względu na wagę wydarzenia (Światowe Dni Młodzieży) oraz nazwiska i funkcje pełnione przez osoby związane ze sprawą, np. wysocy rangą funkcjonariusze służb specjalnych, zarząd (...), a także zatrzymania, dymisje i zarzuty prokuratorskie opinia publiczna ma prawo domagać się rzetelnej informacji w tej sprawie. Dlatego też proszę o odpowiedź na następujące pytania.

1. Na jakim etapie jest postępowanie prokuratorskie w sprawie umowy z (...)?

2. Czy w realizacji umowy firma (...) korzystała z podwykonawców? Jeśli tak, to z jakich?

3. Jakie kwoty i w jakich terminach zostały wypłacone w ramach tej umowy?

4. Czy ktokolwiek z upoważnionych przedstawicieli Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa wydał polecenie wstrzymania płatności na rzecz spółki (...)? Jeśli tak, to kiedy, komu i w jakiej formie?

5. Na jakiej podstawie prawnej – proszę o precyzyjne podanie przepisu – pan minister Mariusz Kamiński przekazał informacje z początkowych działań CBA panu ministrowi Andrzejowi Adamczykowi?

6. W jakim trybie pan minister Adamczyk poinformował prezesa spółki będącej podmiotem toczącego się postępowania o możliwych nieprawidłowościach, które mogą być potwierdzone?

7. Czy ujawnione informacje i ustalenia z postępowania przygotowawczego o charakterze niejawnym mogły wpłynąć na późniejsze zachowanie osób (np. zacieranie śladów), którym ostatecznie przedstawione zostały zarzuty prokuratorskie?

8. Czy nie doszło do tzw. „przecieku”, czyli ujawnienia osobom nieuprawnionym informacji z postępowania, które w efekcie uniemożliwiły postawienie zarzutów wszystkim osobom związanym ze sprawą zawarcia wspomnianej umowy?

Piotr Zientarski
Władysław Komarnicki
Grażyna Sztark

**Stanowisko
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 20 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z upoważnieniem Ministra Infrastruktury do udzielenia odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Piotra Zientarskiego (wspólnie z innymi senatorami) podczas 58. posiedzenia Senatu RP *w sprawie umowy zawartej przez (...) SA ze spółką (...) na realizację przedsięwzięć profilaktycznych w zakresie zagrożeń terroryzmem bombowym w związku z organizacją w Polsce Światowych Dni Młodzieży*, zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na przedmiotowe oświadczenie do dnia 18 maja 2018 r.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

**Stanowisko
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 18 maja 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Piotra Zientarskiego (wspólnie z innymi senatorami) podczas 58. posiedzenia Senatu RP, *w sprawie umowy zawar-*

tej przez (...) SA ze spółką (...) na realizację przedsięwzięć profilaktycznych w zakresie zagrożeń terroryzmem bombowym, w związku z organizacją w Polsce Światowych Dni Młodzieży, przedstawiam następujące informacje.

Aktualnie w Prokuraturze Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie, pod sygnaturą PO I Ds. 66.2018, prowadzone jest śledztwo w sprawie wyrządzenia szkody w spółce (...) SA, w związku z powyższą umową zawartą przez (...) SA z (...), które wcześniej toczyło się w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie pod sygnaturą PO III Ds. 123.2016. Dysponentem wszelkich informacji oraz materiałów związanych z prowadzonym śledztwem jest Prokurator je prowadzący.

Ponadto, w przedmiotowej sprawie była przeprowadzona przez Centralne Biuro Antykorupcyjne analiza, a materiały zgromadzone dołączono do śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie.

W związku z powyższym, władnym do udzielania jakichkolwiek informacji co do postępowania przygotowawczego jest Prokurator prowadzący przedmiotowe postępowanie.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

W związku z powziętą przeze mnie jako senatora z okręgu koszalińskiego informacją, że pani M.B., prywatnie żona głównego oskarżonego w tzw. aferze melioracyjnej Krzysztofa B. (byłego członka PiS), została awansowana na kierownika (...) w K., proszę o udzielenie następujących informacji.

1. Czy pani M.B. jest pracownikiem (...) w K., a wcześniej (...) w S.? Od kiedy jest zatrudniona, na jakich stanowiskach?

2. Czy i kiedy pani M.B. została awansowana na stanowisko kierownika?

3. Czy decyzję w tej sprawie podjął p. K.N., dyrektor (...) w K., wcześniej zastępca dyrektora (...) w S.? Jeśli nie, to czy pan K.N. wnioskował lub opiniował wniosek o awans i czy ewentualnie go uzasadniał?

4. W jakim trybie została awansowana pani M.B.? Jakie ma wykształcenie, doświadczenie i kompetencje?

Pan K.N., dyrektor (...) w K., jest prominentnym działaczem PiS, (...) województwa zachodniopomorskiego i przewodniczącym (...), zajmującej się tzw. aferą melioracyjną. Stąd też jego związki z jednym z głównych podejrzanych w tzw. aferze melioracyjnej Krzysztofem B., byłym członkiem PiS, powinny być transparentne i wnikliwie wyjaśnione.

Piotr Zientarski

Odpowiedź

Warszawa, 13 kwietnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Piotra Zientarskiego podczas 58. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 marca 2018 r., na podstawie uzyskanych z (...) wyjaśnień, uprzejmie informuję, co następuje.

Pani M.B. obecnie jest zatrudniona na stanowisku starszego specjalisty w (...) w (...), Sekcji Zamiejscowej w (...). W 2008 r. rozpoczęła pracę w (...) na stanowisku specjalisty. W 2012 r. awansowała na Administratora (...) w (...), a następnie w 2013 r. została Zastępcą Kierownika (...) w (...) (w miejsce zlikwidowanych (...) powstały (...)). W 2016 r., po zlikwidowaniu (...) w (...), w miejsce której powstała Sekcja Zamiejscowa w (...), została przeniesiona na stanowisko głównego specjalisty do (...) w (...). W 2017 r., w związku z utworzeniem (...), który przejął zadania (...) oraz (...), Pani M.B. otrzymała propozycję pracy w (...) w (...) na stanowisku starszego specjalisty, którą to propozycję przyjęła. W lutym 2018 r., na skutek nagłej śmierci pracownika, została przeniesiona do (...) w (...) bez zmiany stanowiska oraz warunków pracy i płacy.

Z przedstawionego przebiegu zatrudnienia Pani M.B. w (...), a następnie w (...) wynika, że nie jest uzasadnioną teza o awansie zawodowym Pani M.B. podczas kierowania przez Pana K.N. (...) w (...), a wcześniej pełnienia funkcji Zastępcy Dyrektora (...) w (...). W ostatnich dwóch latach Pani M.B. zmieniła bowiem stanowisko z kierowniczego na niższe – głównego specjalisty, a następnie na jeszcze niższe – starszego specjalisty.

Pani M.B. ma wykształcenie wyższe. Ukończyła studia magisterskie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego, kierunek administracja, a także technikum rolnicze na kierunku technik ogrodnictwa w (...). Posiada bogate doświadczenie zdobyte nie tylko 10-letnim stażem pracy w (...) (obecnie (...)), ale także pracą w Referacie Oświaty i Wychowania Urzędu Miasta w (...) oraz prowadzeniu własnej działalności gospodarczej.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel